Chemare la ucenicie

de J. Leland Earls

(Versiunea completă - circa 1983)

https://www.firstloveministry.com/Earls/booklets/discipleship/disc-entire.htm

Un studiu profetic intensiv al naturii şi cerinţelor uceniciei în raport cu obţinând moştenirea noastră finală completă prin glorificare

PARTEA I
PARTEA A II-A
PARTEA A III-A
PARTEA A IV-A
PARTEA A V-A
PARTEA A VI-A
PARTEA A VII-A

[PARTEA 1]

[*Notă a editorului:* În această minunată serie de învăţături fundamentale despre ucenicizare, fratele Earls atinge ocazional principii teologice asupra cărora avem divergenţe. Diferim în mod specific în aplicaţiile noastre ale „alegerii" şi „mântuirii". Fratele Earls restricţionează ideea de „alegere" divină la ucenicizarea de după convertire, unde aplic alegerea bidimensional atât la mântuirea iniţială, cât şi la ucenicizare. În schimb, fratele Earls îşi restricţionează conceptul de „mântuire" la naşterea din nou înainte de ucenicizare, unde aplic mântuirea bidimensional atât la convertirea iniţială (*naşterea din nou*), cât şi la ucenicizare (mântuirea sufletului). Acolo unde este prudent, notez diferenţele noastre pentru a evita orice confuzie între învăţătura sa şi a mea în aceste privinţe.

De asemenea, reţineţi că, din cauza dimensiunii acestui fişier combinat şi a limitărilor editorului HTML disponibil, apar anumite inserări de spaţii în jurul semnelor de punctuaţie şi al îmbinărilor de cuvinte, care sunt inevitabile.]

Acesta ar putea fi unul dintre cele mai importante articole pe care le veţi citi vreodată. Cea mai mare parte a materialului nu este nouă. Majoritatea creştinilor au fost expuşi la astfel de învăţături. Cu toate acestea, vreau să prezint ceea ce cred a fi o „perspectivă nouă", care sper să vă fie de ajutor.

Pe măsură ce vom analiza acest subiect din punct de vedere scriptural, vom urma următoarea structură:

1. Perspectiva uceniciei .
2. Poziţia de ucenicizare.
3. Scopurile uceniciei.
4. Priorităţile uceniciei.
5. Dovezile uceniciei
6. Premiul uceniciei
7. Plasarea uceniciei **[Notă a editorului: Fratele Earls a omis acest subiect din seria finală]**
8. Postura uceniciei

© Biblioteca Spirituală

1. Perspectiva uceniciei

În primul rând, vrem să privim ucenicia din perspectiva importanţei pe care Isus i-a acordat-*o*, în raport cu alte adevăruri pe care le-a propovăduit. Isus şi -a început lucrarea în trup chemând ucenici (***Matei 4:17-24***) şi şi -a încheiat lucrarea poruncindu-le acestor ucenici să „ducă-te şi să faci ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Şi învăţându-i să păzească tot ce v-am poruncit . Şi iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până *la* sfârşitul veacului" (***Matei 28:19-20***). Observaţi că El nu le-a spus doar să facă convertiţi - să-i mântuiască pe oameni, ci mai degrabă să „facă ucenici" şi să-i înveţe tot ce le-a poruncit. Cuvântul grecesc pentru ucenic înseamnă „începător" sau „elev"; cineva care s-a supus altuia pentru a fi învăţat şi disciplinat de acesta într-un MOD DE VIAŢĂ. Voi spune mai multe despre asta mai târziu, dar permiteţi-mi să clarific chiar acum că nu există niciun temei scriptural pentru a fi ucenic al nimănui în afară de Isus Hristos. Nu trebuie să fim ucenici ai oamenilor.

În relatarea lui Marcu despre marea însărcinare, Isus este citat pur şi simplu spunând: „Duceţi-vă în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la toată făptura" (Marcu 15). Din păcate, acest cuvânt „evanghelie", care în greaca originală înseamnă „veste bună" sau „veste bună", a fost limitat de tradiţiile bisericilor doar la mesajul mântuirii iniţiale. Dar ce „evanghelie" a predicat Isus? Se afirmă în repetate rânduri că El a predicat „vestea bună" a mântuirii REGAT de Dumnezeu (şi/sau „cer"). (***Matei 4:17,23, Marcu 1:14, Luca 4:43***). Cu siguranţă, „vestea bună" a Regatul de Dumnezeu Este mai mult decât faptul că există o „poartă de intrare" (mântuirea iniţială!). O, MAGNITUDINEA ADEVĂRULUI pe care Isus l-a propovăduit cu privire la ÎMPĂRĂŢIA-DOMNIA lui Dumnezeu pentru acest pământ, pentru aici şi acum şi pentru viitor . Preaiubiţilor, putem începe să înţelegem magnitudinea şi măreţia Împărăţiei pe care Isus a venit să o prezinte şi să o demonstreze şi toată „vestea bună" care caracterizează TOTUL, nu doar „evanghelia" unei porţi de intrare (mântuirea iniţială)? Nu pot intra în detalii aici sau să mă documentez cu Scriptura, deoarece subiectul este prea vast. Dar, pentru a rezuma pe scurt: ce putem spune despre frumuseţea şi gloria inefabilă a REGELUI acestei Împărăţii, pe care a-l cunoaşte înseamnă a-l IUBI şi care, în timp, începe să captiveze atât de mult pe „iubit", încât doar înţelepciunea infinită ar putea înţelege măsura în care acea iubire s-ar SACRIFICI pentru Rege, interesele Împărăţiei şi bunăstarea finală a TUTUROR (sau a fiecăruia) dintre cetăţenii săi.

Dar ca să nu deranjăm lucrurile, ce putem spune despre IUBIREA REGELUI (care a „născut" dragostea Lui ÎN noi) şi despre jertfa Lui ULTIMĂ şi ABSOLUTĂ de pe cruce, prin care El a purtat întreaga greutate a păcatului omului cu suferinţe incredibile, dar a pecetluit şi un legământ veşnic (***Evrei 13:20-21***) care A STABILIT ÎMPĂRĂŢIA Sa a IUBIRII (El nu are altă împărăţie, căci El acceptă doar pe cei care sunt ascultători de bunăvoie din dragoste) şi a pus la dispoziţia fiecărui cetăţean toate BENEFICIILE INCREDIBILE ALE ACELEI ÎMPĂRĂŢII. Şi, iubiţilor, TOATE binecuvântările, drepturile, privilegiile, autoritatea, puterea, scopurile, responsabilităţile, filiaţia, destinele viitoare, precum şi prevederile prezente - da, chiar şi miracole, ori de câte ori este necesar. Ce „evanghelie" (veste bună) glorioasă a ÎMPĂRĂŢIEI trebuie să declarăm şi din care să fim parte. Să aruncăm o privire la ce spune Pavel.

După ce i-a mustrat pe corinteni pentru preferinţele lor sectare faţă de anumiţi predicatori şi, probabil, pentru diferite aspecte ale adevărului pe care le subliniau, Pavel arată nebunia unei astfel de „alegeri" şi „alegeri"; căci, declară el: „De aceea, nimeni să nu se laude cu oameni. Căci TOATE LUCRURILE sunt ale voastre : fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lumea, fie viaţa, fie moartea, fie lucrurile de acum , fie lucrurile viitoare; TOATE sunt ale voastre. Şi *voi* sunteţi ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu" (***1 Corinteni 3:21-23***).

Totuşi, trebuie făcută o distincţie foarte importantă aici. Ca cetăţeni ai Împărăţiei lui Dumnezeu, ceea ce este al nostru din punct de vedere legal sau poziţional, trebuie să devină al nostru din punct de vedere experienţial (să devină de fapt o parte a experienţei noastre, încorporat în viețile noastre ca o „realitate vie", astfel încât să putem spune că o „posedăm"). Acest lucru necesită timp şi depinde, de asemenea, de gradul nostru de sârguinţă şi de nerăbdarea cu care răspundem la Dumnezeu şi la adevărul Cuvântului Său. Aici intervine Ucenicia . Dar înainte

© Biblioteca Spirituală

de a dezvolta în continuare această temă, vreau să ilustrez din alte două perspective diferența dintre adevărul poziţional şi adevărul experienţial.

[Adevăr poziţional vs. Adevăr experienţial]

Să presupunem că un tânăr a venit dintr-o altă ţară înStatele Unite ca imigrant legal cu scopul de a deveni cetăţean. El închiriază un apartament înNew York şi, la timpul potrivit, după îndeplinirea cerinţelor, devine cetăţean al acestei mari ţări. Dar din cauza barierei lingvistice (nu depune efortul să înveţe engleza foarte bine), precum şi a fricii de a se aventura şi a dorinţei de a fi lăsat singur, în afară de a frecventa magazinele pentru a-şi asigura strictul necesar, nu depăşeşte niciodată două sau trei străzi de apartamentul său, având un loc de muncă într-un magazin din acea zonă. Îşi petrece restul vieţii fără să experimenteze niciodată minunile marelui oraş...New York, ca să nu mai vorbim de „asimilarea" vastei „bogăţii" a frumuseţii şi gloriei tuturor celor 50 de state ale ţării al cărei cetăţean este acum, chiar dacă are „dreptul" şi „privilegiul" de a călători oriunde doreşte. Comparaţi acest om cu un alt imigrant care devine cetăţean al acestei ţări în tinereţe. Dar dorinţa şi „impulsul" său sunt complet diferite. Studiază cu sârguinţă limba engleză, merge la şcoală şi primeşte o educaţie bună, ceea ce duce la un loc de muncă bine plătit. În weekenduri şi vacanţe, călătoreşte cât mai mult posibil şi „asimilează" o mare parte din noua sa ţară. Caută cu sârguinţă să-şi mulţumească angajatorul şi avansează rapid în compania acestuia, câştigând mai mulţi bani, având mai mult timp liber şi călătorind în mai multe părţi ale ţării. După ce acumulează o avere considerabilă, este capabil să se pensioneze devreme şi să petreacă mulţi ani călătorind în aproape fiecare stat pentru a se bucura de frumuseţile, minunile şi binecuvântările acestei mari ţări. Acum gândiţi-vă: din punct de vedere legal , ambii cetăţeni [au] exact aceleaşi „drepturi poziţionale" sau „statut" în această ţară. Dar cât de diferită este experienţa lor! Potenţial, despre ambele s-ar putea spune despre vasta întindere şi „comorile frumoase" ale acestei ţări: TOATE LUCRURILE SUNT ALE TALE. Dar unul se mulţumeşte doar să fie cetăţean şi încorporează foarte puţin în experienţa sa. Însă celălalt, printr-o viaţă de efort şi aplicare asiduă, preia potenţialul şi îl transformă în experienţă reală, „îmbogăţindu-se" enorm cu ceea ce are de oferit această ţară.

Acum, reţineţi că cele de mai sus sunt doar o ilustrare. Nu încerc să vă fac să vă interesează lucrurile naturale ale acestei vieţi sau naţiuni. Dar din punct de vedere spiritual, există o paralelă . Puţini creştini au înţeles marele potenţial spiritual pe care îl au, pe care îl pot revendica, „să se adâncească" şi să îl încorporeze în experienţa lor, pe măsură ce cresc în cunoaşterea lui Hristos şi „merg mai adânc" ÎN El într-o relaţie de iubire personală şi intimă. Dar acest lucru nu se va întâmpla niciodată fără un angajament faţă de UCENICIE, care va deveni clar pe măsură ce vom avansa în acest studiu. Dar permiteţi-mi să ilustrez mai departe diferenţa dintre ceea ce ne aparţine poziţional (şi potenţial), datorită cetăţeniei noastre în Împărăţia lui Dumnezeu, şi ceea ce poate deveni al nostru personal (în experienţă).

[- Tipificat în Avraam]

După ce Dumnezeu l-a adus pe Avraam înterendeCanaanEl i-a zis: „Ridică- *ţi* ochii şi priveşte din locul unde *eşti* spre miazănoapte şi spre miazăzi, spre răsărit şi spre apus; căci toată ţara pe care o *vezi*, ţi - o voi da ţie şi seminţei *tale* pentru totdeauna" (***Geneza 13:14-15***). Dar apoi Dumnezeu i-a dat lui Avraam o poruncă, după cum urmează: „*Scoală-te şi străbate ţara în lungimea şi în lăţimea ei, căci ţi -o voi da*" (***Geneza 13:17***). „Una era pentru Avraam să privească de departe ţara pe care Dumnezeu a promis-o ca parte a legământului care îi aparţinea. Cu totul altceva era pentru el să depună efortul de a străbate ţara aceea şi de a o face parte din experienţa sa personală. După porunca de a „trămbă prin ea", citim în ***Geneza 13:18***: „*Avram şi-a mutat cortul şi a venit şi a locuit în câmpia Mamre, care este înHebron „...şi a zidit acolo un altar Domnului* ." Pe măsură ce Avram continua să străbată ţara, în fiecare loc pe unde mergea, zidea un altar *Domnului*, ceea ce ne vorbeşte despre o nouă dedicare faţă de voinţa lui Dumnezeu. Şi trebuie să ne dăm seama că posesia personală a „moştenirii noastre depline în Hristos" poate deveni realitate doar printr-o „experienţă zilnică a ALTARULUI" (vezi ***Romani 12:1***).

© Biblioteca Spirituală

Mai târziu, când sămânţa lui Avraam a fost gata să ia în stăpânire pământul făgăduit, Dumnezeu a subliniat din nou acelaşi adevăr aşa cum fusese portretizat prin Avraam. Vorbind cu Iosua, care urma să conducă poporul, El a spus: „Treceţi Iordanul acesta, *voi* şi tot poporul acesta, ca să intraţi *în* ţara pe care o dau copiilor lui Israel".Israel. „ Orice loc pe care îl va *călca* talpa piciorului vostru , *vi* - l dau , aşa cum i-am spus lui Moise" (***Iosua 1:2-3***; vezi şi ***Deut. 11:24***). Deşi ţara era a lor prin drept de legământ, doar acea parte în care erau dispuşi să intre şi să o ia şi să-şi pună piciorul *urma* să devină posesiunea lor personală . Acest lucru nu numai că necesita timp şi efort, dar necesita şi RĂZBOI împotriva locuitorilor ţării. Deşi Dumnezeu a promis că va lupta pentru ei şi îi va alunga pe locuitorii ţării dinaintea lor, ei trebuiau totuşi să fie dispuşi să „ia sabia" şi să lupte , pentru ca Dumnezeu să poată învinge inamicul PRIN intermediul lor. De asemenea, a spus că nu-i va alunga pe inamic dintr-o dată, ci mai degrabă a declarat: „Îi voi alunga încetul cu încetul dinaintea *voastră* , până când *vă* veţi înmulţi şi veţi stăpâni ţara" (Exod 23:30). Lecţia pentru noi este că nu ne posedăm moştenirea în Hristos dintr-o dată, ci treptat, pe măsură ce suntem dispuşi să ne luăm în serios angajamentul faţă de Hristos şi să devenim ucenicii Lui. , după cum vom vedea mai târziu.

[Conceptul de „moştenire": trecerea de la poziţie la experienţă]

Chiar această chestiune a „moştenirii" ilustrează un adevăr poziţional şi experienţial suplimentar, aşa cum îl aplicăm creştinului care s-a născut în familie sauRegatuldeDumnezeuSă luăm în considerare o familie naturală. Orice copil născut în acea familie are imediat anumite drepturi legale sau poziţionale (moştenire) doar prin faptul că face parte din familie . Pe măsură ce creşte , este capabil să înceapă să experimenteze cu adevărat măsuri sporite ale acelei „moşteniri", deoarece se poate bucura şi beneficia de lucrurile pe care i le oferă părinţii săi, cunoaşte şi experimentează dragostea şi grija lor şi pe măsură ce îşi lărgeşte treptat domeniul de aplicare şi numărul de activităţi care îi „îmbogăţesc" viaţa. În plus, prin creştere şi cunoaştere, este obligat să îşi asume responsabilităţi mai mari ca parte a bucuriei de moştenirea sa . În cele din urmă, împreună cu orice alţi copii din familie, este destinat să fie comoştenitor a tot ceea ce au părinţii săi de oferit. De fapt, din punctul de vedere al „adevărului poziţional", el este „comoştenitor" în momentul în care se naşte în familie; dar nu va experimenta cu adevărat PLENĂTATEA acesteia până când timpul , creşterea , experienţa şi responsabilitatea nu se vor întâmpla în viaţa sa.

[- Înţelegerea obiceiului evreiesc de moştenire]

Întrucât obiceiurile evreieşti privind moştenirea în vremurile biblice difereau oarecum de ale noastre, permiteţi-mi să schiţez pe scurt procesul necesar unui băiat evreu. Când un băiat evreu împlinea vârsta de 12 ani (unii spun 13), se ţinea o ceremonie religioasă specială pentru el. Prin această ceremonie, băiatul era recunoscut ca începându-şi viaţa adultă , ajungând la vârsta responsabilităţii, prin care devenea responsabil pentru propriile acţiuni. În acest moment, intra în afacerea tatălui său ca ucenic, pentru a-şi putea învăţa ocupaţia vieţii. La vârsta de 20 de ani , intra în serviciul militar al ţării sale şi era supus chemării la luptă ori de câte ori era necesar. La vârsta de 30 de ani, după ce fusese eliberat din serviciul militar activ, bărbatul evreu atinge vârsta maturităţii depline. De obicei, în al 30-lea an de viaţă, îşi începe propria afacere , fără a mai lucra cu tatăl său. Iar la vârsta de 40 de ani, ar trebui să se poată bucura de roadele muncii sale. La vârsta de 30 de ani, când a venit vremea să pornească pe cont propriu, tatăl i-a dat partea lui din moştenirea familiei . Moştenirea nu a fost împărţită în momentul morţii părinţilor, aşa cum este obiceiul nostru. Putem vedea acest obicei evreiesc în povestea „fiului risipitor", aşa cum este relatată în ***Luca 15:11-32***. În versetul 12, unul dintre fii spune: „Tată, dă-mi partea care mi se cuvine". Şi Tatăl şi-a împărţit averea între ei. (Biblia NAS). La acea vreme, Tatăl evident nu ştia ce avea de gând să facă fiul cu partea lui. Probabil că a crezut că fiul era dornic să pornească „pe cont propriu" pentru a-şi câştiga existenţa.

© Biblioteca Spirituală

Este interesant de observat că această practică a fost urmată de Tatăl Ceresc în relaţia cu propriul Său Fiu, Isus. Isus nu şi-a părăsit familia naturală pentru a „porni pe cont propriu" până la vârsta de 30 de ani. În acel moment (cu aprobarea Tatălui Ceresc) se întâmpla *:* „Acesta este Fiul Meu iubit, în care Îmi găsesc plăcerea." (Matei 3:17). Partea din „moştenire" care i-a fost dată pentru a îndeplini „lucrarea" pe care trebuia să o facă pe pământ era „Duhul fără măsură" (Ioan 3:34), care ducea la „slujirea împlinită de Duh" (Luca 4:14), care L-a făcut capabil să „isă sfârşească lucrarea" pe care Tatăl I-o dăduse să o facă (***Ioan 17:4***). Când a săvârşit prima Sa minune la Cana Galileii, citim că „Şi- a arătat slava " (Ioan 2:11). El nu a fost doar Fiul Divin al Tatălui Ceresc, ci a fost şi PRIMUL „fiu manifestat (dezvăluit)" al omenirii , umblând în slava curată a nemuririi restaurate , care a fost pierdută de primul om, Adam. Această „fie manifestată" a fost ridicată ulterior la un nivel superior când trupul Său fizic a fost GLORIFIAT (după moartea Sa pentru păcatele noastre şi LA momentul în care a fost sfinţit). înviere).

Când un bărbat evreu, la vârsta de 30 de ani, primea partea sa din moştenirea familiei, devenea „comoştenitor" cu tatăl său, fiind plasat oficial de către tată în întreaga sa moştenire. Ceea ce fusese al său legal şi poziţional chiar şi la naştere, era acum al său din punct de vedere experienţial. Dar între cele două au fost ani de învăţare , disciplină, experienţe în creştere şi încorporarea adevărului în viaţa sa. Având în minte această ilustrare naturală, vreau să comentez un pas din scrierile lui Pavel din Romani, capitolul 8, în timp ce ne gândim la moştenirea noastră spirituală „în Hristos". (Aveţi răbdare, căci toată această „perspectivă" pregătitoare ne va conduce în cele din urmă la înţelegerea importanţei UCENICII). Următoarele sunt extrase din Romani. 8:16-19: „Însuşi Duhul *mărturiseşte* împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi, dacă suntem copii, suntem şi moştenitori: moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori cu Hristos. Dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim şi proslăviţi împreună cu El . Căci socotesc că suferinţele din vremea aceasta nu sunt vrednice să fie puse alături de slava care va fi descoperită în noi. Căci făptura aşteaptă cu nerăbdare arătarea *fiilor* lui Dumnezeu."

În primul rând, observaţi că suntem „ copii", care este tradus din cuvântul grecesc teknon (care înseamnă „un copil" - un produs). Aceasta ar indica o persoană imatur spiritual - totuşi, aşa cum spune Pavel, „un moştenitor" (poziţional şi potenţial). Dar apoi, în ultimul verset, Pavel vorbeşte despre manifestarea aşteptată (viitoare) a „ fiilor " lui Dumnezeu. Cuvântul grecesc tradus prin „fii" este huios , care este de obicei folosit pentru a desemna un fiu matur. Şi aceştia, spune Pavel, trebuie să fie „manifestaţi" (dezvăluiţi sau revelaţi). Această „manifestare" ar corespunde în ilustraţia noastră a obiceiului evreiesc atunci când vârsta de 30 de ani fusese împlinită şi Tatăl era gata să „dezvăluie" prietenilor, vecinilor şi altor membri ai familiei că un anumit fiu era gata să-şi asume statutul de bărbăţie deplină, să primească partea sa din moştenirea familiei şi să fie „pus" oficial în prezenţa celor chemaţi să fie martori la această ocazie în poziţia de „ co-moştenitor " deplin în familie.

[Semnificaţia „suferinţei" împreună cu Hristos]

Dar reţineţi că Pavel pune o calificare între a fi „copii" şi „fii manifestaţi"; el spune: „DACĂ este adevărat că PĂTIM CU EL (Hristos)". Cuvântul „a suferi" este o traducere a cuvântului grecesc „ sumpascho" . Partea „sum" este o prepoziţie care denotă „uniune" - „împreună cu" (în asociere sau tovărăşie) şi poate conota, de asemenea, ideea de „completitudine". Restul cuvântului înseamnă „a experimenta o senzaţie sau o impresie" (uneori dureroasă). Este acelaşi cuvânt folosit pentru Isus în Evrei 5:9, unde se spune că „a învăţat ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit". Cuvântul englezesc „a suferi", aşa cum îl folosim astăzi, transmite un sens prea „îngust" şi „specific" pentru a ne oferi sensul complet al cuvântului grecesc, care indică pur şi simplu oricare sau toate impresiile sau senzaţiile (mentale , emoţionale sau fizice) care alcătuiesc o experienţă sau toate experienţele vieţii. Acesta este unul dintre dezavantajele utilizării versiunii King James, care a fost tradusă în 1611 d.Hr. În orice „limbă vie", cuvintele tind să-şi schimbe sensul de-a lungul timpului. Cu toate acestea, cuvântul grecesc transmite ideea că aceste experienţe pot fi dureroase; implicând astfel „suferinţă" (fie pentru „omul interior" al inimii, fie pentru corpul fizic). Este ca un copil care creşte şi trebuie să treacă prin multe experienţe pentru a ajunge la maturitate. Din

© Biblioteca Spirituală

diverse motive (pe care evident le puteţi înţelege),Unele dintre aceste experienţe vor fi dureroase şi vor implica o oarecare suferinţă.

Având în vedere explicaţia de mai sus, întoarceţi-vă şi recitiţi pasajul din Romani 8:16-19 şi cred că veţi înţelege mai bine calificarea afirmată de Pavel pentru cei care aspiră să fie printre „fiii manifestaţi" care vor fi „glorificaţi împreună" cu Hristos pentru a „domni" cu El, şi anume: „DACĂ PĂTIM CU EL" (8:17). Aşa cum Isus S -a pus sub îndrumarea şi disciplina Tatălui , ca să înveţe să fie ascultător în orice situaţie şi experienţă de voinţa Tatălui, tot aşa trebuie să ne punem şi noi sub îndrumarea şi disciplina lui Hristos din acelaşi motiv. Aceasta este esenţa UCENICII, după cum vom vedea. Un alt verset pertinent se găseşte în Evrei 2:10, unde citim: „Căci se cuvenea ca El (Isus), pentru care sunt toate lucrurile şi prin care sunt toate lucrurile, ca să aducă mulţi fii *la slavă, să facă* desăvârşit, prin suferinţe, pe Căpetenia mântuirii lor ". Cuvântul grecesc tradus aici prin „suferinţe" este pathema ; Este uşor diferit de celălalt cuvânt despre care discutam, dar este similar şi poate fi urmărit până la aceeaşi rădăcină: înseamnă „ ceva prin care s-a trecut (posibil o greutate sau o durere; sau o emoţie sau o influenţă). Dar, din nou, avem de-a face cu experienţele variate ale vieţii. Cuvântul grecesc tradus prin „perfect" în acest pasaj este telos şi indică atingerea unui obiectiv stabilit... şi poate fi astfel tradus în moduri variate prin „complet", „sfârşit", „concluzie", „matur", „perfect" - indicând „scopul final" la care s-a ajuns. Dacă veţi citi restul Evrei, capitolul 2, veţi vedea că Isus era, prin experienţele vieţii sale, pregătit pentru acel „rol" suprem pe care urma să-l îndeplinească ca „MARE PREOT milostiv şi credincios": „...căci, prin faptul că El Însuşi *a* suferit fiind ispitit, poate să *-i ajute* pe cei ce sunt ispitiţi" (Evrei 2:17-18). Dar, amintiţi-vă că, în calitate de REGE-PROET („Mare Preot"), El nu trebuie să îndeplinească acest „rol" sau „funcţie" SINGUR în Împărăţia viitoare. Există cei care vor domni ca „regi" şi „preoţi" CU El (Apocalipsa 1:6, 5:10). De aceea, Evrei 2:10 spune că El trebuie „să aducă mulţi fii la slavă" (aceeaşi slavă pe care o are El). Observaţi că El îi va aduce la glorie pe fii (huios); nu pe „copii" (teknon).

[Explicaţia filiaţiei]

Mai este un cuvânt pe care trebuie să vă aduc în atenţie înainte de a trece la învăţătura specifică a lui Isus despre ucenicie. Este cuvântul grecesc huiothesia, tradus de mai multe ori în versiunea King James prin „adopţie". Cuvântul grecesc înseamnă „aşezarea ca fiu". Nu are nicio legătură cu „adopţia" aşa cum folosim acest cuvânt englezesc în zilele noastre. Conform Scripturilor, ne „năştem" în familie şiregatdeDumnezeu; nu „adoptat". Ioan 3:3-7 şi 1 Petru 1:23. Problema provine din necunoaşterea obiceiurilor evreieşti . Partea „thesia" a acestui cuvânt grecesc provine dintr-o altă derivare greacă, care poate însemna „a numi", „a angaja" sau „a hirotoni"; „a da" sau „a stabili". Avem de-a face aici din nou cu acel moment specific când fiul unui tată evreu ajunge la punctul din viaţa sa (în jurul vârstei de 30 de ani), când Tatăl, de obicei într-o ceremonie specială, „îi numeşte" acelui fiu partea sa din averea sau moştenirea familiei şi îl „ asează " în poziţia de comoştenitor DEPT în familie. Având această înţelegere, atunciROM. 8:23 are sens: „Şi nu numai ei, ci şi noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, chiar şi noi înşine suspinăm în noi înşine, aşteptând înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru." Observaţi că această „aşezare ca fiu" este ceva ce „aşteptăm"; şi vine doar atunci când vine timpul „ răscumpărării " (şi glorificării) trupului fizic. Atunci „moştenirea împreună" cu Hristos va deveni realitate în experienţa celor care se califică . Nu voi face timp să abordez celelalte pasaje în care apare acest cuvânt grecesc huiothesia . Încă o remarcă. Sunt sigur că atunci când Pavel foloseşte expresia „noi", nu se gândea la nimeni mai puţin decât la un creştin născut din nou, botezat cu duhul, sfinţit, curăţit, maturizat şi „biruitor" - şi anume categoria creştinilor de 100 de ori . Cred că pot dovedi acest lucru prin alte referinţe din scrierile lui Pavel, dar acest lucru depăşeşte scopul nostru în acest studiu particular. O mare confuzie vine din necunoaşterea diferitelor categorii de creştini, iar fundamentul nostru pentru aceasta este oferit de învăţăturile lui Isus, deşi cred că acestea sunt menţionate în scrierile lui Pavel DACĂ mai întâi înţelegem corect învăţăturile lui Isus. O mare confuzie a venit şi din încercarea de a construi o doctrină fundamentală pe baza scrierilor lui Pavel. Fundamentul trebuie să vină chiar din cuvintele lui Isus.

© Biblioteca Spirituală

Scrierile dincolo de acestea oferă amplificare şi o perspectivă suplimentară.

2. Poziția de ucenicizare

[Deosebirea dintre ucenicie şi darul iniţial al mântuirii veşnice]

Nu devenim ucenici ai lui Hristos pentru a deveni creştini sau pentru a „fi mântuiţi". Mântuirea precede ucenicia. Nici nu luăm versete din Scriptură care tratează ucenicia şi nu încercăm să le facem aplicabile mântuirii, aşa cum fac mulţi. În scopul acestui studiu, folosesc cuvântul „mântuire" în sensul primirii iniţiale a lui Hristos ca Mântuitor al nostru, cu darul rezultat al vieţii veşnice pentru suflet. Ceea ce Isus a numit „născut de sus" (Ioan 3:3) şi a exprimat în cuvintele Sale din Ioan 5:24: „ *Adevărat, adevărat vă* spun că cine ascultă *cuvântul* Meu şi crede *în* Cel ce M-a trimis are *viaţă* veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă." În Ioan 4:10, Isus îl numeşte DARUL lui Dumnezeu şi clarifică faptul că acest dar ESTE „viaţa veşnică". Nu este nevoie să intru în numeroasele versete biblice care arată că această „viaţă veşnică" pentru suflet este posesiunea prezentă a tuturor celor care s-au pocăit cu adevărat şi au crezut sincer din toată inima în Isus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu şi Mântuitor al lor.

Subliniez cele de mai sus doar pentru că unii propovăduiesc „mântuirea" ca pe un proces continuu; de exemplu, am fost mântuiţi de vina şi pedeapsa păcatului, suntem mântuiţi de puterea şi întinarea păcatului (precum şi suntem mântuiţi sau eliberaţi de multe probleme, atât interioare, cât şi exterioare, care împiedică progresul „umblării noastre creştine" şi, în cele din urmă, vom fi mântuiţi chiar de prezenţa păcatului). Cred că există merit în această abordare, dar pentru scopurile mele din acest articol, caut să subliniez chemarea lui Hristos la UCENICIE ca context în care să portretizăm nevoia noastră de a progresa şi creşte în angajamentul şi experienţa noastră creştină DACĂ vrem să primim beneficiile mai mari ale Împărăţiei lui Hristos; chiar aşa cum am subliniat mai devreme, „evanghelia" (vestea bună) a Împărăţiei implică mult mai mult decât mesajul DARULUI vieţii veşnice pentru suflet, care este doar „poarta de intrare".

[Comentariu al editorului: Fratele Earls şi-a asumat sarcina dificilă de a separa conceptul de ucenicizare continuă de mântuirea clasei naşterii din nou. Dificultatea constă în faptul că termenul „mântuire" are multe grade de aplicare biblică, unele dintre ele fiind permanente, altele nu; unele dintre ele fiind instantanee şi altele progresive; şi unele dintre ele fiind acordate complet independent de participarea noastră, în timp ce altele trebuie „îndeplinite cu frică şi cutremur" din partea noastră. Din perspectiva mea, ucenicizarea este, de fapt, despre mântuirea continuă a sufletului dincolo de renaşterea spirituală veşnică, deşi fratele Earls ar fi reticent să recunoască acest lucru, dacă nu chiar în dezacord total cu el. Indiferent de relaţia pe care o are ucenicizarea cu orice alt grad de mântuire, sarcina sa este de a preveni confuzia dintre ucenicizare şi naşterea spirituală veşnică din nou, care este acordată complet independent de participarea noastră şi nu poate fi pierdută - contrar învăţăturii fără discernământ a salvioniştilor extremişti ai ucenicizării în pustietate, care confundă aceste două dimensiuni ale mântuirii. Cel puţin din acest motiv, el restricţionează termenul „mântuire" pentru a se referi la naşterea spirituală din nou veşnică.]

Acum vreau să vă îndrept atenţia asupra unui pasaj biblic CHEIE care, cred eu, prezintă dubla chemare sau invitaţie a lui Hristos: prima la MÂNTUIRE şi apoi, a doua, la UCENICIE. Pasajul se găseşte înMuntele 11:28-30. Pentru ilustrare, voi împărţi Scriptura după cum urmează:

MÂNTARE	UCENICIE
„ Veniţi *la* Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă ." (Matei 11:28)	„Luaţi jugul Meu *asupra* voastră şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi *veţi* găsi odihnă *pentru* sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun şi sarcina Mea este uşoară." (Matei 11:29-30)

Observaţi că există două invitaţii distincte şi două promisiuni de „odihnă". Prima „odihnă" pe care Isus promite să o „dea" s-ar referi cu siguranţă la cei care vin la El împovăraţi cu marea lor

© Biblioteca Spirituală

povară de păcat şi vinovăţie, primind de la El ceea ce El este dispus să o dea: iertarea tuturor păcatelor lor şi darul vieţii veşnice. Astfel, prima invitaţie este de a veni la El pentru mântuire. A doua „odihnă" este cea pe care El le va permite celor care răspund să o „ găsească ", cu condiţia să îndeplinească condiţiile. Prima condiţie este să „luaţi jugul Meu *asupra* voastră", iar a doua este „învăţaţi de la Mine". Acum, imediat după aceea, Isus afirmă două lucruri despre Sine care sunt paralele cu cele două cerinţe pe care Le dă. Permiteţi-mi să le „împerechez" după cum urmează pentru a arăta ce vreau să spun.

„Luaţi jugul Meu *asupra* voastră" „Sunt blând."	„Învăţaţi de la mine" „Sunt smerit cu inima."

Nu putem înţelege aceste afirmaţii ale lui Isus despre Sine însuşi dacă nu le privim în termenii relaţiei Sale cu Tatăl Său Ceresc. Prin urmare, Isus ne cere să ne raportăm la El în acelaşi mod în care El este legat de Tatăl Ceresc. Voi explica ce vreau să spun prin aceasta, dar vreau să dezvolt acest lucru în secţiunea următoare, pe măsură ce discutăm despre scopurile Uceniciei.

3. Scopurile uceniciei

[Scopul 1: Să devenim „punem jug"]

(1) Primul scop al Uceniciei este de a ne „ înjuga " cu Isus Hristos, aşa cum El este „înjugat" cu Tatăl. Acest lucru Îl va face capabil să lucreze în noi calitatea „ blândeţii ", aşa cum El este „blând". Ce înseamnă „blând"? Unele traduceri folosesc cuvintele „blând" sau „blând", dar eu cred că înseamnă mult mai mult decât atât. Cred că majoritatea dintre voi sunteţi conştienţi că un „jug" este „legatura" care „leagă" două animale împreună într-un fel care face imperativ pentru ele să se mişte şi să lucreze CA UNUL; făcând o „echipă", ca un „jug de boi". A „lua jugul lui Isus" înseamnă că renunţi la „dreptul" tău de a face orice acţiune independentă pe cont propriu - eşti dedicat voinţei lui Isus Hristos şi numai voinţei Sale. Înseamnă, de asemenea, că „cedaţi" Domnului toate celelalte aşa-numite „drepturi personale" pe care natura carnală din fiecare dintre noi vrea instinctiv să le „exercite" - „drepturile" de a fi autoafirmativi, de a fi ambiţioşi în mod egoist, de a ne ofensa, de a „ne răzbuna", de a ne răzbuna, de a lua lucrurile în propriile mâini, de a ne mânia carnal şi de a „dărâma" pe cineva (cu cuvânt sau faptă), de a ne justifica întotdeauna şi de a învinovăţi pe altcineva, de a „umili pe altcineva", de a încerca să ne promovăm, de a ne simţi resentimentaţi sau amărâţi, de a încerca să ne promovăm în ochii altora etc. etc. (puteţi adăuga la listă). Motivul pentru aceasta este că „jugul" nostru cu Hristos NU este un „jug între egali". Isus NU a spus „hai să ne unim împreună". El a spus: „LUAŢI JUGUL MEU asupra voastră ". El este Domnul (Stăpânul) -(şef), iar noi suntem slujitorii Săi sau, mai exact, „sclavii iubirii" Săi. Deşi suntem „lucrători împreună cu El" (2 Corinteni 6:1), numai El iniţiază lucrarea sau „activitatea spirituală". Noi încetăm să ne „lucrăm" (Evrei 4:10) şi intrăm în a LUI. Dorim şi căutăm să funcţionăm DOAR în acele slujbe şi/sau daruri pe care El le-a rânduit pentru noi. El este REGELE nostru şi are grijă de noi ca cetăţeni ai Împărăţiei Sale. El este liderul, furnizorul, avocatul, avocatul, managerul, judecătorul, răsplătitorul, promotorul şi/sau orice altceva de care avem nevoie. De aceea ieşim din împărăţia întunericului (şi a lui Satan) şi renunţăm la „drepturile" noastre stupide, carnale şi primim de la Isus, Regele nostru, orice „drepturi" (şi privilegii), împreună cu autoritatea şi puterea necesare, pentru a ne permite să fim cetăţeni cu adevărat binecuvântaţi şi productivi ai împărăţiei Sale. Aleluia! Aceasta este o parte din „evanghelia" (vestea bună) a Împărăţiei pe care am menţionat-o mai devreme în acest articol .

Persoana cu adevărat „blândă" a învăţat secretul CEDĂRII şi ÎNCREDERII totale. „Blândeţea" NU este „slăbiciune", ci mai degrabă „PUTERE SUB CONTROL". Asemenea animalului a cărui voinţă proprie a fost „frântă" (nu „spiritul" - „impulsul" interior sau „forţa vitală"), şi cedează „jugului" (ca boii) sau „frâului şi frâului; şa sau ham", în funcţie de utilizare (ca calul),

© Biblioteca Spirituală

apoi aşteaptă şi răspunde comenzii proprietarului (stăpânului). Ce priveliște frumoasă este un cal înhamat la o trăsură, stând în poziție de drepți, așteptându-și stăpânul; capul ridicat, gâtul arcuit, nările extinse - poate cu un „sforăit" sau două, în timp ce capul scutură puțin coama; mușchii „ondulând" de putere; totuși, nicio mișcare înainte până când stăpânul nu sosește, își ia locul în scaun, ridică hățurile și dă comanda. Aceasta este o imagine a „puterii sub control"

Isus a fost modelul perfect de blândețe de-a lungul vieții Sale. Totuși, din momentul în care S-a lăsat luat „prins" în grădină până când Și-a „eliberat" Duhul pe cruce, „blândețea" Sa a fost pusă la încercare. Căci în orice moment El avea puterea de a-i învinge instantaneu pe „captivii" Săi și de a Se elibera. Chiar și pe cruce, El ar fi putut exercita puterea de a Se desprinde din țepii care Îl țineau, de a-Și vindeca instantaneu trupul și de a fi liber. Dar Isus a fost în mod neechivoc „legat" de voința Tatălui, chiar ascultător până la moartea pe cruce (Filipeni 2:8), încât a refuzat să-Și exercite „dreptul" de a NU muri. Întrucât nu păcătuise niciodată, El nu era supus morții și nu trebuia să moară - nicio vină nu a fost găsită în El (Luca 23:4, 14). El a refuzat să exercite ceea ce noi, oamenii carnali, considerăm a fi un „drept" - de a se răzbuna din nou împotriva chinuitorilor și răstignitorilor Săi. O scriptură care exprimă atât de frumos acest lucru se găsește în 1 Petru. 2:23. Citând din versiunea amplificată: „Când a fost ocărat și insultat, nu a ocărat și nu a adus insulte la rândul său ; când a fost abuzat și a suferit, nu a făcut amenințări {cu răzbunare}; ci S -a încredințat {Pe Sine și totul} Celui care judecă drept. " Zeci O mulțime de exemple și versete scripturale ar putea fi date pentru a ilustra de-a lungul vieții și slujirii Sale că Isus spunea cu adevărat adevărul atunci când a spus „Eu sunt blând" (***Matei 11:29***), dar voi cita doar un singur verset scriptural: „Isus, răspunzând, le-a zis: *Adevărat , adevărat vă* spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine, decât ce vede *pe* Tatăl făcând. Căci orice face El , și Fiul face *la* fel" (Ioan 5:19). El „nu putea" face nimic independent de Tatăl datorită ANGAJAMENTULUI Său de a fi „sub jug" față de voința Tatălui. Cedarea Sa totală a oricăror „drepturi" proprii și ÎNCREDEREA Sa totală că Tatăl va „apăra cauza Lui" în orice - aceasta a fost „blândețea" Sa - PUTERE SUB CONTROL.

S-a spus despre Moise că era „ foarte blând , mai mult decât toți oamenii care erau *pe* fața pământului" (***Numeri 12:3***). De aceea Dumnezeu l-a putut folosi atât de mult și a avut încredere că va urma îndrumările Sale în a conduce peste două milioane de oameni dinEgipt și printr-o călătorie de patruzeci de ani prin pustiu. Dar, odată, Moise și-a pierdut blândețea. Oamenii dinIsrael Au ajuns într-un anumit loc aproape de sfârșitul călătoriei lor prin pustiu și nu era apă pentru ei. S-au adunat împotriva lui Moise și s-au certat aspru cu el. Moise a căzut cu fața la pământ înaintea Domnului, așa cum făcuse de multe ori înainte pentru a primi îndrumarea Domnului , iar Domnul i-a spus ce să facă. El trebuia să adune adunarea și, împreună cu Aaron, fratele său, trebuia să ia toiagul în mână și să vorbească unei anumite stânci, iar aceasta va da apă. Detaliile sunt date în Numeri 20 :1-12. Cu o ocazie anterioară, spre începutul călătoriei lor prin pustiu, când adunarea avea nevoie de apă și s-au certat cu Moise din cauza acesteia, Moise a fost instruit de Dumnezeu să ia toiagul și să lovească o anumită stâncă, făcând să țâșnească ape (Exodul 17:1-6). Însă, cu a doua ocazie, Moise a devenit evident mai iritat de „atacul" poporului asupra lui (fusese obiectul „mâniei" lor în numeroase și variate ocazii și circumstanțe de-a lungul a aproape patruzeci de ani) și, dintr-un anumit motiv, a simțit evident că are „dreptul" să-și descarce mânia nestăpânită asupra lor. Adunându-i în fața stâncii, i-a „izbucnit" cu aceste cuvinte: „Ascultați acum, *răzvrătiților*! Trebuie să vă scoatem apă din stânca aceasta?" Nu numai că, în mânie, a insinuat că el și Aaron („noi") urmau să scoată apa (fără să-I dea glorie lui Dumnezeu), dar mintea sa înfuriată nu și-a amintit instrucțiunile specifice ale lui Dumnezeu. În loc să „vorbească" stâncii, Moise „și-a ridicat mâna și a *lovit* stânca de două ori cu toiagul" (***Numeri 20:11***).

Deși Dumnezeu a răspuns la acțiunea lui Moise dând apă poporului, El l-a mustrat pe Moise cu aceste cuvinte: „Pentru că nu M- *ai* crezut , ca să Mă sfințești în ochii copiilor lui Israel".Israel„... de aceea nu *vei* aduce această adunare în țara pe care i-o dau" (Numeri 20:12). L-a costat scump pe Moise când și-a pierdut smerenia, nu s-a supus total controlului Domnului, a luat lucrurile în propriile mâini și a acționat „din proprie inițiativă" în neascultare de porunca Domnului și, procedând astfel, s-a „înălțat" în ochii poporului, insinuând că el (și Aaron) urmau să scoată apa.

A fi „ ucenic " înseamnă a lua „ jugul " lui Isus asupra noastră; a fi atât de supus, predat,

© Biblioteca Spirituală

dedicat şi „ unit ” cu El încât să devenim „blânzi” - total sub controlul şi voinţa Lui , aşa cum El a fost „blând” când era pe acest pământ - total sub controlul şi voinţa Tatălui. „Blândeţea” este menţionată ca unul dintre „roadele” Duhului în Galateni 5:23. Nu devenim blânzi peste noapte. Dar prin supunerea consecventă faţă de „jugul” Său-dându-I „drept de cale” total în vieţile noastre, această frumoasă calitate de caracter va fi dezvoltată în vieţile noastre. Cuvintele greceşti traduse prin „blând” şi „blândeţe” sunt de obicei traduse prin „blând” şi „blândeţe” în New American Standard şi în alte traduceri moderne din limba engleză. Deşi acesta este un ingredient esenţial în blândeţe, cred că dacă veţi restudia această secţiune despre „a lua jugul lui Hristos” şi veţi reflecta profund asupra tuturor ramificaţiilor, înţelegerea voastră va fi mult mai profundă, iar impactul asupra vieţii voastre (dacă este luat în serios) va fi semnificativ. Alte versete din Noul Testament pe care le puteţi studia unde este menţionată „blândeţea” sunt următoarele: 1 Corinteni 4:21, 2 Corinteni 10:1; Galateni 5:23, 6:1; Efeseni 4:2; Coloseni 3:12; 1 Timotei 6:11; 2 Timotei 2:25; Tit 3:2; Matei 5:5, 21:5; 1 Petru 3:4; Iacov 1:21, 3:13; şi 2 Petru 3:15.

[Scopul 2: Să învăţăm de la El]

(2) Al doilea scop al Uceniciei este dat în Matei 11:29 în a doua afirmaţie pe care Isus a făcut-o după cea de care ne-am ocupat: „Luaţi jugul Meu asupra voastră şi ÎNVĂŢAŢI de la Mine ”. Paralela cu aceasta, aşa cum am observat deja, este „căci Eu sunt smerit cu inima”. Cuvântul grecesc tradus prin „smerit cu inima” - tapeinos , indică pe cineva care este „smerit sau smerit (în circumstanţe sau dispoziţie)”. Deşi tradus variat în Noul Testament, este cel mai adesea tradus (luând formele substantivului şi verbului împreună) prin cuvântul englezesc „ umil ” sau „a fi smerit” sau „a se smeri”. Acelaşi cuvânt grecesc, dar combinat cu un alt cuvânt - tapeinophrosune , este tradus prin „smerenie a minţii” sau pur şi simplu „smerenie”. Pentru a sublinia porunca lui Isus de a „învăţa de la El”, vreau să vă subliniez *trei* aspecte importante ale smereniei: (1) dorinţa noastră de a fi învăţaţi; (2) nevoia noastră disperată; şi (3) onestitate — dorinţa de a recunoaşte când greşim în gândirea şi convingerile noastre şi dorinţa de a ne schimba şi ajusta înţelegerea.

Înainte de a detalia acestea, permiteţi-mi să spun că singura modalitate prin care putem ÎNVĂŢA despre Hristos este studiind cu sârguinţă CUVÂNTUL Său - Scripturile. Isus a făcut o distincţie clară între cei care au crezut în El şi cei care au fost ucenicii Săi. Citând din Ioan 8:31-32: „Isus a zis atunci Iudeilor care au crezut în El: Dacă *rămâneţi* în cuvântul Meu , sunteţi cu adevărat ucenicii Mei ; *veţi* cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face liberi.” Voi reveni la acest verset mai târziu, dar acum vreau să subliniez importanţa - *pe* măsură ce ne apropiem de evenimentele culminante ale acestei epoci şi pe măsură ce Domnul Se pregăteşte să Se manifeste prin poporul Său ca niciodată înainte, ca o parte necesară a pregătirii noastre - de a lăsa deoparte lucrurile care nu sunt importante şi de a INTRA ÎN CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU (prin studiu, meditaţie şi rugăciune) ÎN MOD CONSTANT (zilnic, cu excepţia cazului în care suntem împiedicaţi de circumstanţe neobişnuite). Probabil cel mai mare factor care contribuie la „anemia” spirituală a majorităţii creştinilor este eşecul de a citi şi medita cu consecvenţă şi rugăciune asupra CUVÂNTULUI lui Dumnezeu. Poate că aţi crezut sincer în Isus pentru mântuire; s-ar putea să fii „născut din nou”; dar conform Scripturii tocmai citate din Ioan 8:31, dacă nu „rămâi” în Cuvântul lui Isus, NU eşti ucenicul Său ; nici nu vei culege binecuvântările şi recompensele uceniciei, una dintre cele mai importante fiind dată în Ioan 8:32: „şi *voi”*Veţi cunoaşte (din experienţă personală) adevărul, iar adevărul vă va elibera (de „ boala” păcatului : robia şi consecinţele sale inevitabile; precum şi de efectele debilitante ale unei minţi nereînnoite - frică, îngrijorare, depresie etc.). Mai multe despre asta mai târziu! Cuvântul „a continua” pe care l-a folosit Isus în Ioan 8:31 este o traducere a cuvântului grecesc meno . Este folosit de peste 100 de ori în Noul Testament şi este tradus în moduri variate prin cuvintele englezeşti: „a rămâne”, „a continua”, „a rămâne”, „a locui” (pentru mai multe informaţii despre acest cuvânt şi implicaţiile sale în viaţa noastră spirituală, comandaţi broşura mea intitulată „Rămânerea zilnică în Hristos”; aceasta a ajutat la înălţarea şi eliberarea multor vieţi, aşa cum indică numeroasele mărturii primite). Acest cuvânt este folosit de Isus în Ioan 15:7, unde declară: „Dacă rămâneţi în Mine şi cuvintele Mele rămân în voi , cereţi ce vreţi şi vi se va da”. Ar trebui să ne fie evident că,

© Biblioteca Spirituală

dacă vrem ca cuvintele Sale să „rămână” (să locuiască, să rămână, să continue) ÎN noi, trebuie să petrecem un timp considerabil „continuând” (să rămânem, să rămânem) în mod constant ÎN Cuvânt.

[*Notă a editorului* — comentariile locale/naționale învechite și inutile au fost omise aici]

[Har prin smerenie: cheia învățării]

Acum, înapoi la ÎNVĂȚAREA de la Isus. Cheia este smerenia , așa cum Isus a spus că este smerit (smerit cu inima). Isus a trebuit să se „smerească” pentru a lua trup omenesc. Filipeni 2:7-8 spune că El „a luat *chip* de rob, fiind făcut asemenea oamenilor, și fiind găsit la chip om, S -a smerit pe Sine însuși și s-a făcut ascultător până la moarte, și încă moartea crucii”. În timp ce era în trup, se spune în Evrei 5:8 că El A ÎNVĂȚAT ascultarea prin lucrurile pe care le-a „suferit” (experimentat). Am tratat deja acest verset, dar vreau să subliniez acum că cuvântul grecesc tradus prin „a învățat” în versetul tocmai citat este exact același cuvânt grecesc folosit când Isus a spus „ÎNVĂȚAȚI de la Mine” (Matei 11:29). Deși Duhul (ființa) puternic care a locuit în trupul celui cunoscut sub numele de Isus din Nazaret era chiar FIUL Divin al CELUI MAI ÎNALT, totuși, „coborându-Se” pentru a lua *trup* uman și a TRĂI ca om, El a trebuit să fie suficient de „smerit” pentru a ÎNVĂȚA cum dorea Tatăl să Se comporte în fiecare situație cu care se confrunta: ce trebuia să spună, să facă și cum trebuia să răspundă fiecărei persoane (sau persoanelor) care îi ieșeau în cale, pe care o chema să-L urmeze sau care îl confrunta în vreun fel. Fără o astfel de „smerenie” de a ÎNVĂȚA ASCULTAREA în fiecare situație, El nu ar fi putut împlini voia Tatălui sau să-Și termine lucrarea (Ioan 17:4).

Cu cât mai mult avem nevoie de calitatea smereniei pentru a ÎNVĂȚA despre (de la) Isus? Scripturile promit că odată cu smerenia vine HARUL lui Dumnezeu. „Dar El dă *mai* mult har. De aceea zice *:* «Dumnezeu stă împotriva *celor* mândri, dar dă *har celor* smeriți »” (Iacov 4:6; vezi și 1 Petru 5:5). Orice primim de la Domnul este o manifestare a HARULUI Său iubitor („harul nemeritat”). „Harul” nu numai că indică „harul nemeritat” al lui Dumnezeu acordat nouă datorită a ceea ce a făcut Isus pentru noi, ci implică și influența divină asupra (și în interiorul) minții și inimii umane pentru a face în mod supranatural ceea ce suntem incapabili, din cauza limitărilor noastre umane, să facem pentru noi înșine. Referitor la subiectul nostru imediat - învățarea de la Isus - este imposibil să înțelegem corect învățăturile lui Isus (sau orice altă Scriptură) astfel încât acestea să devină REALITATE VIE în noi, decât dacă mințile noastre sunt iluminate în mod supranatural . După învierea Sa, Isus S-a arătat celor doisprezece care erau adunați, iar în acel moment Luca 24:45 spune: „atunci le-a deschis mintea , ca să priceapă Scripturile”. Acum este funcția Duhului Sfânt să „ia lucrurile lui Hristos și să ni le descopere” (Ioan 16:14). Scriindu-le creștinilor din Efes, Pavel se roagă ca „Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea *duhul* înțelepciunii și al descoperirii, în cunoașterea Lui (a Lui Hristos)”. Efeseni 1:17 - vezi și Ioan 6:63 și 1 Corinteni 2:9-14.„Duhul este cel care *înviază* ” (face „viu” și „real”) a spus Isus, dar chiar șiDuhul Sfânt nu ne poate revela nimic dacă nu avem calitatea SMERINII.

[Capacitatea de învățare: primul aspect al umilinței]

Există multe aspecte ale ceea ce numim „smerenie”, dar mai devreme am spus că vreau să subliniez trei: dacă vrem să „învățăm de la Isus”. În primul rând, un spirit docil. Isus leagă smerenia de natura unui copil (Matei 18:4). Trebuie să devenim cu adevărat asemenea copiilor în abordarea noastră față de Scripturi. Există trei lucruri care împiedică majoritatea oamenilor, chiar și majoritatea creștinilor, să fie cu adevărat docili: (1) prea multă educație seculară (umanistă); (2) prea multă tradiție religioasă; și (3) prea multă carnalitate care rămâne în inimă - majoritatea creștinilor cred ce vor și vă voi spune de ce mai târziu .

[Efectul educației umaniste seculare asupra capacității de învățare]

În primul rând, în ceea ce privește „educația seculară”, majoritatea oamenilor din această națiune au absolvit liceul, iar foarte mulți au avut o parte sau o parte din studii universitare. Fiind expuși la atâta „înțelepciune lumească” prostească (vezi 1 Corinteni 1:18-29), majoritatea minților

© Biblioteca Spirituală

sunt atât de pline de concepte greşite încât este nevoie de mult timp şi „smerenie” pentru a „deschide” mintea la conceptele scripturale (care sunt de obicei complet opuse celor învăţate din societatea mondială). Pentru a ne ajuta să înţelegem, permiteţi-mi să vă ofer o ilustrare factuală. În timpul campaniei prezidenţiale din 1980, înainte ca partidele politice să-şi selecteze candidaţii respectivi, au candidat trei bărbaţi care au pretins că sunt creştini „născuţi din nou”; John Anderson, Jimmy Carter şi Ronald Reagan. (Ceea ce urmează nu este în niciun fel o „judecată” asupra afirmaţiei de a fi „născut din nou” - numai Dumnezeu ştie; personal sper că fiecare dintre ei este un creştin „născut din nou”). Din cauza afirmaţiei fiecăruia că este „născut din nou”, un grup de cetăţeni creştini îngrijoraţi a realizat un studiu al poziţiei sau „poziţiei” fiecăruia dintre aceşti candidaţi cu privire la o serie de probleme morale importante care „sunt în dezordine” în naţiune. Rezultatele studiului au fost publicate într-o mică broşură pe care am citit-o. Nu am una la îndemână acum, aşa că nu-mi amintesc numărul exact de probleme pe baza cărora au fost chestionaţi candidaţii, dar se pare că au fost opt sau mai multe. Rezultatul, însă, a fost destul de dramatic. În fiecare dintre problemele morale, „poziţia” lui John Anderson şi Jimmy Carter a fost exact aceeaşi. Pe de altă parte, „poziţia” adoptată de Ronald Reagan a fost exact opusă.al celorlalţi doi candidaţi pe fiecare problemă morală. În plus, studiul a arătat că poziţiile adoptate de John Anderson şi Jimmy Carter erau identice cu cele susţinute de umaniştii seculari . În timp ce poziţia adoptată de Ronald Reagan era orientată biblic pe fiecare problemă morală. Nu pot spune exact ce influenţe au modelat gândirea acestor oameni. Ştiu că Ronald Reagan a mers la ocreştin Colegiu, ceea ce ar putea ajuta la explicarea perspectivei sale biblice .

Cele de mai sus ilustrează pur şi simplu faptul că cineva poate fi un creştin declarat şi fie să nu înţeleagă, fie să nu fie „deschis” la adevărurile biblice deoarece [ ] mintea a fost atât de condiţionată de cunoştinţele acumulate prin educaţia seculară. Cunoaşterea tinde să umfle egoul (1 Corinteni 8:1). Opiniile puternice nu sunt uşor de abandonat. Nu mulţi sunt dispuşi să admită că „nu ştiu încă nimic aşa cum ar trebui să ştie” (1 Corinteni 8:2). Dar UCENICIA cere un spirit de smerenie asemănător unui copil, care este uşor de învăţat , astfel încât mintea să poată fi complet „reînnoită” sau renovată (ROM. 12:2, Efeseni 4:23, Coloseni 3:10).

&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&

PARTEA A 2-A

[Scopurile uceniciei, continuare]

Aceasta este a doua parte a unui studiu despre „ucenicie”. Termenul „ucenic” apare în Noul Testament de aproximativ 250 de ori, termenul „credincios” de aproximativ 12 ori, iar termenul „creştin” doar de 3 ori. Aşadar, putem vedea importanţa pe care Isus şi biserica primară au acordat-o uceniciei.

[Recenzie Partea 1]

În prima parte, am văzut că un „ucenic” este un elev sau un învăţăcel - cineva care s-a pus sub îndrumarea altuia, pentru a fi disciplinat într-un mod de viaţă. Cei care L-au acceptat pe Isus ca Mesia şi Mântuitor al lor în viaţa bisericii primare înţelegeau că erau urmaşii CĂII, iar urmaşii lui Hristos erau frecvent menţionaţi ca făcând parte din această „căi” (Faptele Apostolilor 9:2; 19:9, 23; 22:4; 24:14, 22). Am văzut în ultimul nostru studiu că acceptarea lui Isus ca Mântuitor al nostru este doar „poarta de intrare” în cetăţenia Împărăţiei. Dar pentru a INTRA şi a BENEFICIA de binecuvântările şi recompensele mai mari ale acelei Împărăţii, ucenicia este o necesitate . „Viaţa veşnică” este un dar gratuit (Romani 6:23), primit prin credinţă (Efeseni 2:8) şi nu implică nimic mai mult decât restaurarea a ceea ce Adam a pierdut pe acest pământ . Dincolo de toate acestea, Domnul are „perspective” măreţe despre responsabilitatea, binecuvântările, autoritatea şi gloria „fiilor”, care sunt atât de vaste încât creştinul obişnuit are doar o concepţie slabă sau chiar o concepţie greşită grosolană . Pe măsură ce continui acest studiu despre

© Biblioteca Spirituală

„Ucenicie", cred că veţi realiza că această învăţătură completează şi se „potriveşte" perfect în lecţiile pe care le-am dat despre „ viaţa de biruinţă " numite „Numele triburilor de pe Porţile Perlelor". Va fi încorporată în aceste lecţii când va fi terminată şi reunită sub formă de broşură. [Notă a editorului: Această serie nu este publicată pe acest site, dar este disponibilă în format tipărit prin Shepherdsfield.]

În ultimul studiu, am prezentat mai întâi (1) Perspectiva uceniciei; apoi (2) Poziţia uceniciei; şi apoi eram în mijlocul prezentării (3) Scopurilor uceniciei, dintre care există mai multe. Prezentasem următoarele scopuri ale uceniciei bazate pe cuvintele lui Isus din Matei 11:29: (1) Să ne „înjugăm" cu Isus Hristos, aşa cum El a fost „înjugat" cu Tatăl, ca să putem deveni „blânzi", aşa cum El a fost „blând"; (2) Să „învăţăm despre Hristos" studiind cu sârguinţă Cuvântul Său - Scripturile. Am văzut că o astfel de „învăţare" necesita calitatea „smereniei", aşa cum Isus a fost „smerit" (smerit cu inima). Am văzut, de asemenea, că Noul Testament leagă smerenia de „harul" lui Dumnezeu (***Iacov 4:6; 1 Petru 5:5***). Numai prin harul (favoarea) supranatural al lui Dumnezeu primim „duhul înţelepciunii şi al descoperirii în cunoaşterea (deplină) a lui Hristos" (***Efeseni 1:17***) ca să putem înţelege Scripturile (***Luca 24:45***).

[Umilinţă (continuare), efectul tradiţiei religioase asupra capacităţii de învăţare]

Există multe aspecte ale umilinţei, dar am spus că vreau să subliniez trei: (1) Dorinţa noastră de a fi „dispuşi la învăţare"; (2) Nevoia noastră disperată ; şi (3) Onestitatea. Data trecută am abordat parţial primul aspect: „un spirit dispus la învăţare". Am spus că există trei obstacole în calea majorităţii oamenilor, chiar şi a creştinilor, în a fi cu adevărat dispuşi la învăţare. Am comentat primul aspect: (1) Prea multă educaţie seculară (umanistă); şi voi trece acum la al doilea: (2) Prea multă tradiţie religioasă. Cineva a spus că „tradiţia se lipeşte mai tare decât păcatul". Isus a considerat că a fost imposibil să „introducă adevărul" în mintea marii majorităţi a liderilor religioşi din vremea Sa, deoarece aceştia erau „legaţi" de tradiţiile lor religioase false. Observând lipsa lor totală de voinţă de a-şi abandona tradiţiile şi de a „asculta" Cuvântul lui Dumnezeu, El i-a pedepsit aspru, aşa cum citim în ***Marcu 7:7-8, 13***: „În zadar Mă cinstesc ei, învăţând nişte porunci omeneşti. Căci, lăsând porunca lui Dumnezeu, *ţineţi* datini omeneşti ... şi desfiinţaţi Cuvântul lui Dumnezeu prin datinile *voastre*." Chiar şi ucenicii lui Isus, care Îi erau dedicaţi, erau atât de legaţi de tradiţie... ...că lui Isus i-a fost extrem de greu să-i facă să înţeleagă că Împărăţia LUI NU urma să fie după Împărăţia carnală, materialistă, chiar cuceritoare militaristă, cu un Mesia „aventuros", după modelul marelui lor „rege-erou" David, care a fost un mare lider militar, cucerindu-i pe toţi duşmanii lor şi stabilind o împărăţie exterioară de mare „fampă şi splendoare". Ucenicii erau siguri, după ce au văzut demonstraţiile puterii Sale făcătoare de minuni, că Isus, în timp, va ridica sabia, va aduna mulţimile, îi va alunga pe romani şi va restaura tronul davidic, luând „sceptrul" domniei şi aşezându-se pe un tron pământesc în Ierusalim. Acesta este motivul pentru care Petru a avut îndrăzneala să- l mustre pe Isus pentru că a spus că El avea să... Ierusalimsă MORĂ (***Matei 16:21-23***), căci conceptul tradiţional al lui Petru despre Împărăţie nu avea loc pentru un Mesia mort .

Este dincolo de scopul acestui studiu să abordăm în detaliu problema fascinantă a faptului că Isus le-a reînvăţat ucenicilor Săi prin multă răbdare, repetiţie, chiar şi mustrare aspră uneori etc., ci pur şi simplu să subliniem faptul că conceptele lor religioase tradiţionale trebuiau schimbate , iar aceasta nu a fost o sarcină uşoară, nici măcar pentru Însuşi Fiul lui Dumnezeu. De fapt, abia după ce Isus a înviat din morţi, ucenicii au început să- şi amintească multe dintre adevărurile pe care le-a propovăduit, permiţându-le să înţeleagă că El a venit să stabilească o Împărăţie spirituală , care trebuia mai întâi să prindă „rădăcini " în inima omului (prin puterea regenerării divine - fiind „născuţi din nou" de sus prin Duhul - Ioan 3:3-6) înainte de a putea fi manifestată în exterior în cercuri de influenţă din ce în ce mai largi .

Dacă sunteţi perspicace, fără îndoială ştiţi deja ideea pe care vreau să o transmit acum. Este natura umană diferită astăzi faţă de cum era pe vremea lui Isus? Sunt oamenii mai puţin „legaţi" de tradiţiile religioase astăzi decât în vremea în care Isus a încercat aproape în zadar să pătrundă în minţile „înfundate în tradiţii" ale celor cărora le-a fost trimis? Mă îndoiesc că trebuie să

© Biblioteca Spirituală

susţinem că numeroasele noastre confesiuni, secte şi organizaţii religioase de diferite feluri, cu multe credinţe divergente, atestă faptul că suntem la fel de „legaţi de tradiţii" ca generaţia la care a venit Isus.

Da, tradiţia religioasă, care poate varia de la falsitate şi eroare flagrante la un amestec de adevăr şi eroare, poate fi cu siguranţă un obstacol în calea unui „spirit docil". Din experienţa mea, cei care avansează cel mai rapid în adevăr şi în realităţile vitale, însufleţite de spirit, sunt cei care nu au avut niciun fel de pregătire bisericească sau religioasă. Acest lucru se datorează faptului că minţile lor nu erau „aglomerate" cu o mulţime de lucruri de dezvăţat. Este un fapt că cea mai grea parte a învăţării este sarcina de a dezvăţa ceea ce s-a înrădăcinat atât de mult în mintea umană. Vorbesc din experienţă personală! Nu voi intra în detalii, dar cât de mult Îl laud pe Domnul că, datorită unei sete de adevăr din tinereţe şi datorită dorinţei (prin harul lui Dumnezeu) de a face sacrificiile necesare pentru a mă „elibera" de necesitatea de a mă „conforma" cu îndoctrinarea primită prin 7 ani de şcoală pentru a fi acceptat pentru slujirea pastorală în cadrul unui anumit grup religios, sunt acum (şi am fost timp de câţiva ani) LIBER să stau la „picioarele lui Isus" şi să învăţ de la El, pe măsură ce El „însufleţeşte" Cuvântul Său prin Duhul Sfânt. Ce BUCURIE să caut şi să „mă ÎNDRĂGOSTESC" de ADEVĂR - să devin literalmente „extaziat" de planul minunat al lui Dumnezeu pentru om şi acest pământ — să PRIVEŞTI literalmente cum TOATE „faţetele" planificării şi lucrării Sale se POTRIVESC ÎMPREUNĂ într-o SIMFONIE de „frumuseţe" care uimeşte şi înalţă mintea şi face ca inima cuiva să se plece cu umilinţă şi adoraţie înaintea Tatălui nostru ceresc, de nedescris, minunat, şi a Fiului Său glorios şi Mântuitorului nostru, Isus Hristos.

[Efectul carnalităţii asupra capacităţii de învăţare]

În cele din urmă, vreau să menţionez un al treilea factor care împiedică un „spirit docil". Este pur şi simplu „ carnalitatea " din inima umană, care este, din nou, direct legată de mândrie . Oamenii pur şi simplu urăsc să recunoască faptul că au greşit . Nu pot oferi toate motivele posibile pentru aceasta, dar sunt sigur că sunteţi bine familiarizaţi cu încăpăţânarea înnăscută a naturii umane, care tinde automat să reziste schimbării tiparelor tradiţionale de gândire şi acţiune. Unii s-ar putea să nu vrea să „pierdă reputaţia" în faţa prietenilor, rudelor sau a celor cu care sunt asociaţi. Unii pot iubi lauda oamenilor mai mult decât lauda lui Dumnezeu (Ioan 12:43). Printre pastori şi alţi oficiali ai bisericii, presiunea colegilor este o forţă puternică, deoarece tendinţa este de a „prospera" pe baza onoarei date şi primite unii de la alţii. În lumina acestui fapt, afirmaţiile profunde ale lui Isus din ***Ioan 5:41 şi 44*** — „ Eu nu primesc slavă de la oameni ... Cum puteţi voi să credeţi, când primiţi slavă unii de la alţii şi nu căutaţi slava care vine de la singurul Dumnezeu?" — devin *un* avertisment serios. Un alt factor printre liderii bisericeşti este siguranţa poziţiei. Liderii religioşi evrei L-au respins pe Isus, nu atât pentru ceea ce învăţa (deşi aceasta era o consideraţie semnificativă), cât din cauza fricii lor de a pierde poziţiile râvnite care le ofereau siguranţă. Ascultaţi temerile lor: „Dacă Îl lăsăm (pe Isus) aşa, toţi oamenii vor crede în El, şi vor veni romanii şi ne vor lua şi locul şi neamul" (***Ioan 11:48***).

[Efectul „zonei de confort" asupra capacităţii de învăţare]

Un alt factor legat de carnalitate care împiedică „învăţătura" este faptul că majoritatea oamenilor cred ceea ce vor , în funcţie de felul de viaţă pe care vor să-l trăiască. Cineva a spus că „moralitatea unei persoane îi dictează teologia". Dumnezeu să-i ajute pe aceştia! Sunt înşelaţi şi orbiţi de propria lor mândrie egoistă! Fie că sunt din „înalta societate", fie din „societatea de jos", oamenii tind să „graviteze" către ceea ce „li se potriveşte stilului". Mulţi sunt membri ai bisericii, dar nici măcar nu sunt mântuiţi. Unii sunt mântuiţi, dar în starea „de prunc", „carnală" descrisă de Pavel în 1 Corinteni 3:1-3. Şi acolo „ stagnează " - practic lăsaţi să „îşi facă de cap". Hrăniţi cu puţin „lapte" o dată pe săptămână (sau mai rar, dacă prezenţa lor nu este regulată), devin un spectacol de „anemie" şi, de cele mai multe ori, o ruşine pentru cauza lui Hristos. În ansamblu, biserica a comis „înaltă trădare " împotriva CAPULUI (Isus Hristos) prin faptul că nu şi-a îndeplinit misiunea de a „FACE UCENICI". Când vom ajunge la părţile acestui studiu în care mă ocup de „ priorităţile uceniciei" şi de „dovezile uceniciei", GRAVITATEA acestei situaţii va deveni mai

© Biblioteca Spirituală

evidentă. Creştinii nu au fost provocaţi! Au fost răsfăţaţi! În general (aceasta nu este o acuzaţie generală - există excepţii notabile) „oamenii de rând" au fost mai interesaţi să-şi promoveze reputaţia, să-şi construiască bisericile (ca mărime şi număr), să-şi mulţumească superiorii denominaţionali, să urce pe „scara" succesului către amvoane mai mari şi mai bine plătite şi să caute să le facă pe plac oamenilor (Galateni 1:1), decât să PROMOVEZE INTERESELE ÎMPĂRĂŢIEI LUI DUMNEZEU. La amvoane sunt prea mulţi „PAPAGALI" şi nu destui „PROFEŢI!".

Dar, slavă Domnului, există o „agitare" în ţară. Un număr tot mai mare de oameni devin nemulţumiţi de faptul că nu sunt HRĂNIŢI; nici învăţaţi cum să intre în Cuvânt şi să „se hrănească singuri". Există o FOAME imensă de ADEVĂR VIU - „pâine proaspătă din cuptoarele lui Dumnezeu". Dumnezeu îşi revarsă lumina ca niciodată înainte, iar cei care vor ca realitatea şi viaţa lor să fie schimbate vin la acea lumină (vezi ***Ioan 3:19-21***). Tot mai mulţi „căutători" descoperă că DOAR Hristos şi „Cuvântul Său viu" pot satisface dorinţele inimii. Poţi găsi o oarecare măsură de împlinire în relaţiile personale şi în lucrurile materiale, dar împlinirea cu adevărat satisfăcătoare şi ULTIMA poate veni DOAR prin găsirea „desfătării" tale într-o relaţie personală , vie , cu Isus Hristos. El îţi va da fiecare dorinţă a inimii tale atunci când începi să te „desfăţi" în El (***Psalmul 37:4***), căci El va schimba chiar şi unele dintre dorinţele tale. Dacă eşti nefericit, îţi pot garanta că încerci să găseşti împlinire în cineva sau ceva altceva decât în Domnul Însuşi. Şi această împlinire nu poate fi completă fără a-L cunoaşte mai intim prin CUVÂNTUL Său şi prin Duhul Său. Isus a spus: „Duhul este acela care [*dă viaţă*]; trupul nu foloseşte la nimic: cuvintele pe care vi le spun *Eu* sunt duh ([*activate*]) şi sunt VIAŢĂ" (Ioan 6:63). Studierea Cuvântului lui Dumnezeu este ca o vânătoare de comori. ***Coloseni 2:3*** declară că în Hristos „sunt ASCUNSE TOATE COMORILE ÎNŢELEPCIUNII ŞI ALE CUNOŞTINŢEI". „Ascunse" - da, dar GATA SĂ-ŢI FIE DEZVĂLUITE atunci când îţi iei ucenicia suficient de în serios.să cauţi şi să „sapi" în Cuvânt. Ah, iubiţilor mei, „pietrele preţioase" pe care le vei „descoperi" îţi vor încânta inima în timp ce „strălucesc" în „lumina soarelui" IUBIRII LUI DUMNEZEU PENTRU TINE. De asemenea, te vei bucura de articole şi studii scrise şi trimise de „cărturari" instruiţi în lucrurile Împărăţiei lui Dumnezeu, care sunt capabili să scoată din „viseria" lui Dumnezeu COMORI NOI şi VECHI (Matei 13:52). Aud vreun STRIGĂT DE BUCURIE? Când vin, s-ar putea să fie nevoie să-i explici aproapelui tău; n-ar fi minunat!

[Disperarea: Al doilea aspect al umilinţei]

Acum, să revenim la „smerenie" - CHEIA pentru a „învăţa de la (de la) Isus". Am spus că vreau să vă subliniez trei aspecte importante ale smereniei. Tocmai l-am terminat pe primul: un spirit docil şi am comentat, de asemenea, trei obstacole în calea unui spirit docil: prea multă educaţie seculară (umanistă), prea multă tradiţie religioasă şi prea multă carnalitate în inimă. Al doilea aspect important al „smereniei" pe care vreau să-l subliniez este: „ nevoia noastră disperată ". Înainte de a ne concentra asupra nevoii noastre disperate de a „învăţa de la Isus", voi face câteva observaţii generale. O persoană „ mândră " se simte de obicei autosuficientă - este atât de adesea „orbă" la nevoile disperate din viaţa sa spirituală. Şi cine dintre noi poate spune că nu are mândrie? Îmi amintesc povestea unor creştini care îngenuncheau în rugăciune la altar înaintea unei slujbe bisericeşti. Un tânăr se ruga iar şi iar: „Doamne, păstrează -mă smerit". Cuvintele lui au fost auzite de o soră mai mare şi mult mai înţeleaptă în Domnul, care îngenuncheа lângă el. Ea s-a aplecat şi i-a şoptit la ureche: „Tineri, ar trebui să vă rugaţi: «Doamne, fă- mă smerit»; căci atunci când vă rugaţi: «Doamne, păstrează -mă smerit», presupuneţi că sunteţi deja pe deplin umili . " Tu şi eu ştim că, indiferent cât de mult încercăm să ne smerim înaintea Domnului, există încă domenii de mândrie de care nu suntem conştienţi. Prin urmare, Dumnezeu trebuie să ne ducă prin experienţe care ne smeresc. Fiecare dintre voi îşi poate aminti experienţele care v-au făcut să fiţi smeriţi.să te gândeşti în sinea ta, chiar să mărturiseşti cuiva: „ce experienţă umilitoare a fost aceea!"

Aşa cum am mai spus, mândria „orbeşte"; dar smerenia ne face să „vedem" nevoia noastră disperată. Folosesc în mod deliberat cuvântul „disperat" pentru că cred că nevoia noastră este atât de serioasă. Avem o nevoie disperată să „învăţăm despre" (şi „de la") Isus, dacă nu vrem să rămânem „stagnanţi" sau chiar să „regresăm" în viaţa noastră creştină. Numai pe măsură ce

© Biblioteca Spirituală

continuăm să învățăm, să creștem, să depășim, să încorporăm și să aplicăm principiile Împărăției lui Hristos putem culege binecuvântările și beneficiile pe care Dumnezeu le are pentru noi, precum și să ne pregătim pentru „utilitate" în Împărăție, atât acum, cât și în veacul viitor . Acum ne determinăm DESTINUL ȘI SLAVA VIITOARE (dincolo de simpla „mântuire") prin ceea ce facem cu timpul și oportunitățile pe care le avem. Trebuie să ne „saturăm" mințile și inimile cu CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU, însuflețit de Duhul Sfânt — „viu". Cum altfel poate Dumnezeu să „scrie" LEGILE Sale spirituale *în* mințile și inimile noastre, care este esența și scopul „Noului Legământ" — vezi ***Evrei. 8:10; 10:16***.

[Tipuri naturale care ilustrează profunzimea nevoilor noastre]

În toată Biblia există o paralelă între natural și spiritual. De fapt, toate lucrurile naturale sunt TIPURI de adevăruri și realități spirituale. Dumnezeu le-a creat așa pentru a ne ajuta să trecem prin mințile noastre stupide cu adevăruri simple. Așadar, voi folosi câteva ilustrații naturale foarte simple pentru a ne ajuta să vedem nevoia noastră disperată de a „intra ÎN Cuvântul lui Dumnezeu" și de a „introduce Cuvântul lui Dumnezeu ÎN noi".Știu că acest lucru va părea elementar pentru unii dintre voi, dar aveți răbdare cu mine în timp ce explic acest lucru pentru cei care au NEVOIE de el. Nu durează mult până când nu mâncați pentru a realiza că vă este foame, iar dacă sunteți fără mâncare timp de mai multe zile, sunteți foarte conștienți de nevoia voastră disperată de a vă hrăni corpul pentru a trăi. Când Îl primiți pe Hristos și sunteți „născuți din nou" în interior, o VIAȚĂ NOUĂ și o „nouă creație" a început ÎN INTERIORUL vostru prin puterea seminței Vieții Divine a lui Hristos. Această viață nouă trebuie să crească și să se dezvolte - schimbându- vă din interior în chiar asemănarea cu Isus Hristos - din glorie în glorie (2 Corinteni 5:17; 3:18). Această viață nouă trebuie să fie HRĂNITĂ cu CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU. Există „ laptele " Cuvântului pentru ca noii „prunci" în Hristos să crească; există „ pâinea " Cuvântului pentru a CONSTRUI putere spirituală și caracter; Există „ hrănirea " Cuvântului pentru a te MATURIZA și a progresa MAI ADÂNC în Hristos și a dezvolta acea ÎNȚELEPCIUNE care îți va spori utilitatea în slujba Lui (vezi 1 Petru 2:2; Ioan 6:32-35, 48; 1 Corinteni 3:2; Evrei 5:13-14). Se spune, de asemenea, că CUVÂNTUL este „ mai dulce decât mierea și fagurele de miere" (Psalmul 19:10), pentru că încântă cu adevărat inima. Ieremia a spus: „ Cuvintele *Tale* au fost găsite și le-am MÂNCAT; și cuvântul *Tău a fost* bucuria și veselia inimii mele" (Ieremia 15:16).

Există atât de multe simboluri ale Cuvântului lui Dumnezeu preluate din natură și din tipurile Vechiului Testament, încât ar fi nevoie de pagini întregi pentru a le trata pe toate. Așa că mă voi limita la doar câteva ilustrații suplimentare pentru a-mi face simțită ideea despre importanța „învățării de la Isus" prin CUVÂNTUL SĂU. Pe lângă mâncare, așa cum este ilustrat mai sus, Cuvântul lui Dumnezeu este asemănat cu APA (Ioan 15:3; Efeseni 5:26). Acum, iubiților, dacă sunteți în toate puterile voastre, nimeni nu trebuie să vă spună când corpul vostru a acumulat suficientă murdărie și necurăție încât să aveți nevoie să faceți o baie sau un duș. Și cât de bine este după aceea să vă simțiți curați și împrospătați . Spiritual, pe măsură ce citim și medităm la Cuvântul lui Dumnezeu, acesta ne SPĂLĂ PE INTERIOR de „murdăria" și „necurățenia" acestei lumi.

[- O paranteză: Utilizarea scripturală a cuvântului „a umbla" pentru a defini comportamentul]

În Noul Testament, cuvântul „ umblați " este folosit pentru a simboliza modul sau modul în care ne TRĂIM viața creștină - în gând, motivație și conduită. Suntem învățați să „umblăm prin credință , nu prin vedere" (2 Corinteni 5:7); „umblați într- o viață nouă " (Romani 6:4); „umblați cinstit , ca în ziua" (Romani 13:13); „umblați în Duhul și nu *veți* împlini poftele firii pământești" (Galateni 5:16, vezi și Romani 8:1,4); „umblați în fapte bune ... căci suntem lucrarea lui Dumnezeu" (Efeseni 2:10); „umblați într -un mod vrednic de chemarea *la care ați* fost chemați" (Efeseni 4:1; vezi și 1 Tesaloniceni 2:12; 4:7, 2 Tesaloniceni 2:14); „umblați în dragoste , așa cum și Hristos ne-a iubit și S -*a* dat pe Sine Însuși pentru noi, ca jertfă și ca jertfă" (Efeseni 5:2); „umblați cu grijă , nu ca niște nebuni, ci ca niște înțelepți , răscumpărând vremea, pentru că zilele

© Biblioteca Spirituală

sunt rele" (Efeseni 5:15-16); „umblaţi într -un mod vrednic de Domnul , *ca să - I* fiţi plăcuţi în orice lucru, dând roade în orice faptă bună şi crescând în cunoaşterea lui Dumnezeu " (Coloseni 1:10 - dar continuaţi să citiţi versetul 11); „deci, după cum *aţi* primit pe Hristos Isus ca Domn, aşa să umblaţi în El , înrădăcinaţi şi ziditi-vă în El şi întăriţi în credinţă , după cum *aţi* fost învăţaţi şi sporind în ea cu mulţumiri " (Coloseni 2:6-7); „intrăînţelepciune faţă de cei din afară, răscumpărând vremea. Să-ţi fie „ Cuvântarea să fie întotdeauna cu har , dreasă cu sare, ca să *ştiţi* cum să răspundeţi fiecăruia " (Coloseni 4:5-6). „Dacă zicem că avem părtăşie cu El (Hristos), şi umblăm în întuneric, minţim şi nu trăim adevărul. Dar dacă umblăm în lumină , după cum El este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii, şi sângele lui Hristos ne curăţă *de* orice păcat" (1 Ioan 1:6-7). „Cine rămâne *în* El (Hristos) trebuie să umble şi el aşa, cum a umblat El " (1 Ioan 2:6). „Şi dragostea este să umblăm după poruncile Lui" (3 Ioan 6). „Nu am o bucurie mai mare decât să aud că copiii mei umblă în adevăr " (3 Ioan 4).

De obicei, nu citez atât de multe versete din Scriptură, dar am simţit că vi le prezint, astfel încât, pe măsură ce le citiţi şi meditaţi la ele, să puteţi înţelege mai clar cum trebuie să „umblăm" (să ne conducem viaţa în gând, motivaţie, cuvânt şi faptă) în această lume. Acesta poate că nu este studiul „adevărului mai profund" pe care vă place să îl citiţi, dar vreau să spun cu emfază că Dumnezeu ne cere să ne punem viaţa în ordine într-un mod practic , iar toate „adevărurile mai profunde" pe care le studiem nu vor folosi la nimic dacă nu învăţăm să „umblăm " (să TRĂIM şi să ne conducem viaţa într-un mod plăcut Domnului) .

[Concentrare pe ilustraţia „Spălării"]

Revenind la simbolismul „spălării" Cuvântului : În vremurile biblice, oamenii mergeau mult pe jos, iar „încălţămintea" lor consta de obicei în sandale deschise care le expuneau picioarele la multă murdărie. Era obiceiul, când se ajungea acasă după un „mers" considerabil, să se spele picioarele la intrarea în casă. Sau, dacă o persoană era invitată în casa altcuiva pentru o anumită ocazie, era obişnuit să se ofere un lighean cu apă şi un prosop, astfel încât oaspetele să îşi poată spăla picioarele *la* intrarea în casa gazdei. Sau, dacă cineva era suficient de bogat, punea la dispoziţie un servitor care să-i spele picioarele oaspetelui. (Observaţi cât de nepăsător a fost Simon fariseul faţă de Isus, care era oaspete în casa lui - Luca 7:44). Acum, adevărul spiritual pe care vreau să-l subliniez este acesta: pe măsură ce ne desfăşurăm activităţile zilnice sau ne implicăm în afacerea sau slujba prin care ne câştigăm existenţa, inevitabil avem un anumit grad de contact cu această lume şi cu oamenii lumeşti; şi, procedând astfel, o anumită cantitate de „murdărie" (cuvinte şi acţiuni nelegiuite - lipsă de bunătate, minciuni, înşelăciune, compromisuri şi pur şi simplu „murdărie" carnală) este „adunată" sau „frecată" asupra ta, afectându-ţi mintea şi emoţiile şi, astfel, „contaminându-ţi" „UMBLAREA zilnică" cu Domnul. Prin urmare, ai nevoie disperată să te dedici singur pentru a citi şi a medita la CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU (împreună cu rugăciunea) pentru a-L lăsa pe DOMNUL SĂ-ŢI „SPALEZE PICIOARELE!"

Cele de mai sus sunt simbolizate grafic prin acţiunea lui Isus, aşa cum este consemnată în Ioan, capitolul 13. Nu pot explica aici simbolismul întregii poveşti, care este atât de frumoasă, dar voi sublinia câteva momente importante. Scena a avut loc la cina de Paşte, la care Isus a participat cu ucenicii săi înainte de moartea Sa. În Ioan 13:4-5, citim că Isus „S-a sculat de la cină, Şi-a dat jos hainele; a luat un ştergar şi S-a încins. Apoi a turnat apă într-un lighean şi a început să spele picioarele ucenicilor şi să le şteargă cu ştergarul cu care era încins". Faptul că Isus „şi-a dat jos" hainele este o imagine simbolică a MORŢII Sale sacrificiale voluntare pentru noi. Când Duhul Său „s-a retras" pe cruce, trupul Său „exterior" sau fizic a fost pus deoparte în mormânt, iar trupul Său sufletesc „interior" a fost, conform Isaia 53:12: „vărsat în moarte" şi s-a dus în „Hades" (tărâmul nevăzut, căci un corp sufletesc nu poate fi văzut de ochii fizici). Dar Ps. 16:10 ne asigură că sufletul Său nu avea să fie lăsat în „hades" („şeol" este cuvântul din VT) - vezi şi Faptele Apostolilor 2:31. În Ioan 13:1 vedem că El „Şi-a luat" hainele, ilustrând simbolic Învierea Sa. Astfel, imaginea simbolică ne arată că moartea şi învierea Sa au făcut posibilă curăţirea noastră . Sângele Său ne curăţă conştiinţa de vina păcatului, iar CUVÂNTUL Său („înviat" prin Duhul - aşa cum trupul Său înviat a fost „înviat" sau „făcut viu" prin Duhul) ne SPĂLĂ de contaminarea („murdăria") care se

© Biblioteca Spirituală

adună în ființa noastră mental-emoțională prin contactul cu această lume păcătoasă, în timp ce căutăm să trăim viața creștină în „ umblarea noastră zilnică”.

Când Isus a venit la Petru, răspunsul acestuia a fost: „ Niciodată nu-Mi *vei* spăla picioarele”. Dar răspunsul lui Isus a fost: „Dacă *nu te* spăl , nu *ai* parte cu Mine” (Ioan 13:8). Acum, în versetul 10, este scos la iveală un adevăr frumos care nu este transmis în traducerea în limba engleză din cauza lipsei de distincție între două cuvinte grecești. Voi cita versetul, inserând cuvintele grecești în funcție de sensul lor: „Isus i -*a zis* : «Cine s-a spălat (gr. louo : adică a spăla tot omul) n-are nevoie să se spele *decât* să -și spele (gr. nipto: adică a curăța o parte a corpului - mâinile, fața sau picioarele) picioarele , ci este curat *de tot* ». Când Isus folosește primul cuvânt „spălat” (gr. louo), acesta simbolizează „regenerarea” noastră inițială sau „nașterea din nou” prin sămânța nestricăcioasă a Cuvântului lui Dumnezeu (Ioan 3:3, 1 Petru 1:23). O descriere potrivită a acestui lucru este dată în Tit 3:5: „El ne-a mântuit nu prin faptele neprihănirii, pe care le-am făcut noi, ci prin mila Lui , prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt.” Cuvântul pentru „spălare” în acest verset este loutron — care înseamnă „o baie” și provine din louo , care este același cuvânt pe care l-a folosit Isus în Ioan 3:10 când a spus: „Cine este spălat (louo) n-are nevoie să se scalde *decât* să -și spele (nipto) picioarele .” Cu alte cuvinte, spălarea noastră inițială „spălarea regenerării” sau „nașterea din nou”, când „viața veșnică” este altoită în sufletul nostru prin sămânța de viață glorificată a lui Isus (vezi Iacov 1:21; 1 Petru 1:23), nu trebuie repetată.

Totuși, drama simbolică pe care Isus a portretizat-o în Ioan 13 a fost menită să demonstreze necesitatea absolută de a-L lăsa pe Domnul să cureţe „picioarele ” („umblarea” creștină) fiecăruia care a primit „baia nașterii din nou” inițială (așa cum redă versiunea amplificată Tit 3:5). Curățarea „umblării” noastre trebuie să fie o experiență continuă , căci zilnic „ridicăm” „murdăria” (impresiile mentale - emoționale) din lume, care trebuie „spălate” prin meditația la Cuvântul lui Dumnezeu .

Distincția dintre cele două cuvinte grecești folosite în „drama” din Ioan 13 ne ajută să înțelegem un adevăr important cu referire la relația noastră cu Isus și la destinul nostru viitor. Când Isus a răspuns refuzului lui Petru de a-L lăsa să-i spele picioarele, Isus NU a folosit cuvântul „ louo” , despre care am văzut că se referă la „regenerarea” noastră inițială și la DARUL „VIEȚII veșnice”. Ci a folosit cuvântul grecesc „nipto ” când i-a spus lui Petru: „ Dacă *nu te* spăl (nipto) , nu *ai* parte cu Mine ” (Ioan 13:8). Acum ascultați cu atenție, căci acesta este pur și simplu ceva ce majoritatea creștinilor nu înțeleg. Este posibil să-L fi primit pe Isus ca MÂNTUITOR al nostru și să fi fost „născut din nou”; totuși, acest lucru, în sine , NU NE CALIFICĂ să facem parte din acel TRUP „ales”, „chemat, ales și credincios” (Apocalipsa 17:14) care va fi asociat intim CU EL în SLAVA Împărăției Sale cerești pentru a DOMNI cu El. Mântuirea este doar PRIMUL PAS. Dincolo de asta, trebuie să existe o CURĂȚIRE PROFUNDĂ a inimii de robia oricărei firi. Numai cei cu inima curată vor vedea pe Dumnezeu (Matei 5:8). Fără sfințenie (separare de păcat și necurăție), nimeni nu va vedea pe Domnul” (Evrei 12:14). Așadar, când Isus i-a spus lui Petru: „Dacă nu *te spăl* , nu *ai* parte cu Mine”, El NU se ocupa de problema mântuirii. În drama simbolică din Ioan 13, Petru reprezintă o „persoană mântuită”, dar care trebuie să se supună „spălării” continue de către Isus (CUVÂNTUL) a „picioarelor” sale (umblarea creștină) dacă aspiră să aibă parte CU ISUS în „alaiul Său conducător” de fii și fiice „biruitoare”.

După ce le-a spălat picioarele ucenicilor, Isus a spus: „ *Voi* Mă numiți Învățător și Domn și bine *ziceți* , căci sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și *voi* sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora . Căci v-am dat o pildă , ca să *faceți* cum v-am făcut Eu. *Adevărat* , *adevărat vă* spun că slujitorul nu este mai mare decât Domnul său; nici trimisul nu este mai mare decât cel ce l-a trimis” (Ioan 13:13-16). Personal, nu cred că Isus, prin aceste cuvinte, a stabilit o rânduială pentru biserica spălării literale a picioarelor. Nu am nicio obiecție față de spălarea literală a picioarelor pentru cei care cred că ar trebui să o practice. Cu toate acestea, cred că CHEIA pasajului din Ioan 13 este că Isus a portretizat prin dramatizare simbolică (sau „parabolică”) adevărul fundamental al „ curățării interioare ” pe care am căutat să-l transmit. Acum, în pasajul tocmai citat, Isus spune că NOI ar trebui să urmăm

© Biblioteca Spirituală

exemplul Lui. Poate că, în general, am putea spune că El ne îndeamnă să înţelegem nevoia noastră de a ne smeri pentru a ne sluji unii altora în ORICE sarcină sau mod umil. Dacă Domnul nostru a fost atât de dispus să Se smerească, cu siguranţă nu suntem mai mari decât Domnul nostru. Dar, mai concret, cred că El spunea că ar trebui să avem suficientă grijă pentru bunăstarea spirituală a unii altora încât să fim dispuşi să ne „smerim" şi să ne depunem timp şi efort pentru a ne AJUTA unii pe alţii cu problemele spirituale, ispitele, preocupările şi nedumeririle implicate în „umblarea noastră zilnică" pentru Domnul. Şi în special slujind versete biblice relevante şi semnificative care vor ajuta la aducerea „eliberării" şi „curăţării" inimii şi minţii . Acest lucru, cred eu,este adevărata „spălare a picioarelor unii altora"„

Dar CUM putem face asta dacă nu CUNOAŞTEM CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU! De aceea am căutat să vă întipăresc *acel* aspect al „smereniei" care ne permite să vedem nevoia noastră disperată de a „învăţa de la Isus" şi de a primi CUVÂNTUL LUI în mintea şi inima noastră. „ Dacă *rămâneţi (* rămâneţi , rămâneţi, trăiţi) în cuvântul Meu, sunteţi *cu* adevărat ucenicii Mei; veţi *cunoaşte* adevărul şi adevărul vă va face slobozi." (Ioan 8:31-32)

&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&

(Partea a 3-a)

[Scopurile uceniciei, continuare]

În articolul precedent am tratat calitatea „smereniei" ca CHEIE pentru a-L învăţa pe (de la) Isus, ca ucenicul Său. „*Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriţi*." (***Iacov 4:6; 1 Petru 5:5***)

[Onestitatea: al treilea aspect al umilinţei]

Am indicat că nu-mi pot face timp să abordez toate aspectele smereniei, dar că sunt trei pe care vreau să le subliniez cu referire la subiectul nostru despre „ucenicie" - *plasarea noastră sub* disciplina necondiţionată a lui Isus Hristos pentru a fi învăţaţi de El. Primul a fost dorinţa noastră de a fi învăţaţi. Al doilea a fost necesitatea absolută de a recunoaşte nevoia noastră disperată de a studia şi medita constant la Cuvântul lui Dumnezeu. Al treilea, pe care nu l-am atins încă, este onestitatea. Cuvântul lui Dumnezeu este ca o sabie ascuţită cu două tăişuri (Evrei 4:12). El „taie", expune, mustră - dezvăluind adâncimile gândurilor şi motivelor inimilor noastre. Dacă vrem să fim credincioşi Stăpânului (Învăţătorului) nostru, atunci trebuie să „înfruntăm " cu sinceritate adevărul convingător şi adesea jenant, pe măsură ce pătrunde în fiinţa noastră interioară. Acest lucru nu este întotdeauna uşor. Înşelăciunea şi evazivitatea inimii omeneşti ne este declarată în Ieremia 17:9. Este nevoie de harul lui Dumnezeu pentru a ne face capabili să ne pocăim pe deplin, să ne schimbăm atitudinea, să cerem iertare celor cărora le-am greşit, să facem reparaţii, să ne schimbăm părerea cu privire la erorile şi conceptele greşite la care ne -am agăţat şi să facem constant ajustările necesare dacă suntem cu adevărat dispuşi să fim învăţaţi de Domnul. Conform lui Luca 8:15, „sămânţa" (Cuvântul lui Dumnezeu) care a căzut pe „pământ bun" „sunt aceia care, după ce au auzit Cuvântul într-o inimă bună şi curată, îl păstrează şi aduc rod desăvârşit".

[Scopul 3: Să fim făcuţi vrednici de Isus]

În această secţiune, am tratat scopurile uceniciei. Am scris despre punctele 1 şi 2, la care puteţi face referire în cele două articole precedente pe această temă. Voi trece acum la nr. 3: „Să fim făcuţi VREDNICI" de Isus, ca să putem fi pregătiţi să locuim cu El în Împărăţia Sa Cerească." În Marcu 8:34, citim aceste cuvinte ale lui Isus: „Oricine vrea să vină DUPA MINE, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze." (Vezi şi Matei 10:38, unde Isus spune: „Şi cine nu-şi ia *crucea* şi *nu*- Mi urmează Mie, nu este VREDNIC de Mine .") În aceste scripturi, Isus NU se ocupă de problema mântuirii iniţiale, care este un DAR gratuit prin credinţa în Isus Hristos (Ioan 5:24;

© Biblioteca Spirituală

6:40; Romani 6:23; Efeseni 2:8-9). Cei familiarizaţi cu scrierile mele ştiu că „viaţa veşnică" nu este nimic mai mult decât restaurarea a ceea ce Adam a pierdut când a păcătuit — viaţă nemuritoare pe acest pământ. Dincolo de acestea, există cerinţe specifice pentru cei care aspiră să fie asociaţi intim CU Isus ÎN Împărăţia Sa Cerească DIN Noul Ierusalim pentru a face parte din Mireasa şi Casa Sa CONDUCĂTOARE. Îmi voi limita observaţiile aici, deoarece puteţi citi ceea ce am scris în alte scrieri („Cele Trei Veniri ale lui Isus", „Darul şi Premiul" în Fiii Manifestaţi nr. I şi „Pregătirea pentru Venirea Domnului").

În ceea ce priveşte cerinţele pe care Isus le enunţă: „tăgăduirea" de sine, luarea crucii şi urmarea Lui, le voi trata mai târziu în secţiunea despre „ Cerinţele uceniciei". Dar voi remarca pe scurt afirmaţia lui Isus că cei care nu îndeplinesc aceste cerinţe nu sunt „ vrednici " de EL. Dacă predicatorii şi studenţii Bibliei nu ar fi fost atât de „spălaţi pe creier" de tradiţiile satanice, ar şti cum să „împartă drept" (2 Timotei 2:15) Cuvântul adevărului şi ar şti când Isus vorbea despre mântuire (bazată exclusiv pe credinţa în El şi „meritele Sale") şi ucenicie, cerinţe ale cărora sunt necesare pentru a ne face „vrednici" să locuim în prezenţa Lui imediată. Cuvântul grecesc tradus prin „vrednic" în Matei 10:38 înseamnă „vrednic, comparabil sau potrivit", ceea ce indică faptul că trebuie să existe o purificare suficientă a fiinţei noastre interioare de carnalitatea înnăscută, precum şi o împărtăşire şi o creştere în natura şi caracterul lui Isus Hristos, astfel încât să existe o „comparabilitate" sau „potrivire" suficientă a naturii noastre pentru a experimenta o armonie, o unitate şi o totalitate a iubirii complete. Aceasta vine prin lucrarea Lui ÎN noi.

Uneori, am fost la întâlniri cu creştini unde Duhul lui Dumnezeu s-a mişcat într-un mod atât de profund, iar prezenţa Domnului a fost atât de reală încât a fost minunată. A fost o emoţie pentru mine. Totuşi, prin experienţă, am descoperit că multor creştini nu le plac astfel de întâlniri; prezenţa Domnului îi face să se simtă foarte neliniştiţi şi inconfortabili. Deoarece armonizarea lor spirituală , foamea şi dragostea pentru Domnul erau atât de limitate , pur şi simplu nu erau pregătiţi să se apropie atât de mult de prezenţa manifestă a Domnului. Cum putem spune atunci că astfel de creştini sunt pregătiţi să locuiască cu Hristos în Noul Ierusalim, unde sfinţenia uimitoare a prezenţei Sale va fi de cel puţin o mie de ori mai mare decât a experimentat cineva pe acest pământ?

Una dintre cele mai abuzate versete din Noul Testament este 1 Ioan 3:2: „Preaiubiţilor, acum suntem fii ai lui Dumnezeu, şi ce vom *fi* încă nu s-a arătat. Dar ştim că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea aşa cum este." Majoritatea creştinilor fundamentalişti propovăduiesc că atunci când vom fi luaţi la cer (sau „răpiţi", cum numesc ei), printr-un „buton magic", nu numai că trupurile noastre vor fi schimbate pentru a fi asemenea trupului glorios al lui Isus, dar, în acelaşi timp, „fiinţa noastră lăuntrică" va fi brusc schimbată în „asemănarea" lui Isus, în toată perfecţiunea calităţilor Sale de caracter. Tot ce trebuie să facă cineva este să citească versetul imediat următor celui citat mai sus şi astfel de fantezii stupide pot fi trimise în groapa unde le este locul; căci 1 Ioan 3:3 spune: „şi oricine are *această* nădejde în El *se* curăţeşte , după cum El este curat." Ce nevoie mai avem să ne supunem purificării aici şi acum, în această viaţă, dacă acest lucru se va face brusc, în clipa în care vom fi înălţaţi să fim cu Isus? Expresia „ vom fi imediat „ca El" când Îl vom vedea se referă la schimbarea care va avea loc în corpul nostru fizic , căci vom avea un trup asemenea *cu* al Lui , aşa cum spune Pavel în Filipeni 3:21.

Atât Petru, cât şi Pavel aseamănă trupul fizic cu un „tabernacol", o „clădire" sau o „casă" în care locuiesc duhul şi sufletul nostru. Acum spuneţi-mi, dacă vă mutaţi dintr-o casă în alta, acest act în sine vă schimbă brusc (moral sau spiritual)? Nu, iubiţilor, dacă avem SPERANŢA ca trupurile noastre să fie schimbate după asemănarea trupului glorios al lui Hristos, atunci curăţirea şi purificarea, creşterea şi transformarea după chipul lui Hristos şi încercările şi dovezile care sunt atât de necesare pentru a ne pregăti, trebuie să aibă loc aici şi acum - în această viaţă. Citim în Iacov 1:12: „Ferice de omul care îndură *ispita* (încercările - „încercări); căci atunci când va fi încercat (cu succes), va primi CUNUNA vieţii, pe care Domnul a *făgăduit* -o celor ce-L IUBESC." Acest pasaj are evident atât o calificare specială, cât şi o promisiune specială. „ Cununa vieţii" este cu siguranţă ceva mai mult decât „ darul vieţii veşnice" (Romani 6:23). O „coroană" este asociată cu un „premiu" (1 Corinteni 9:24-27, Filipeni 3:14) - acela de a-L „câştiga" pe Hristos, pentru a deveni

© Biblioteca Spirituală

parte a Miresei sau Casei Sale „alese". „Cununa vieţii" sau „ viaţa ÎNCUNONATĂ " s-ar putea referi la TRUPUL GLORIFICAT pe care îl vor primi toţi cei ce „domnesc" cu Hristos (Filipeni 3:21).

Avertismentul solemn al lui Isus că „cine nu-şi ia *crucea* şi nu vine *după* Mine nu este vrednic de Mine" (Matei 10:38) este în perfectă armonie cu revelaţia Sa dată bisericilor, aşa cum a fost dată apostolului Ioan în ultima carte a Noului Testament. În Apocalipsa 3:4-5, El menţionează anumiţi membri ai bisericii dinSardes„ *Ai* câteva nume chiar şi înSardes „care nu şi-au pângărit hainele; şi vor umbla cu Mine în alb, căci sunt vrednici . Cine biruieşte *va* fi îmbrăcat în *haine* albe ." Cu siguranţă au fost mulţi creştini mântuiţi (născuţi din nou) în biserica din Sardes, dar Isus arată clar că doar câţiva din acea biserică vor „umbla cu El în alb, căci sunt vrednici". Şi pentru a sublinia acest fapt, El continuă imediat cu adevărul adăugat că aceştia sunt cei care „biruiesc". El explică faptul că aceştia sunt „vrednici" pentru că nu şi-au „pângărit" „ hainele ". A „pângări" înseamnă a murdări.

[notă aparte: Introducere în conceptul de „Veşminte Sufleteşti"]

Aceasta aduce în discuţie un subiect cu totul nou, prea vast pentru a fi acoperit în acest studiu de ucenicie. „ Hainele lor " se referă la haina interioară a sufletului pe care o are fiecare persoană. Pavel clarifică în 1 Tesaloniceni 5:23 că noi, oamenii, suntem compuşi din duh , suflet şi trup . „Duhul" tău este adevăratul „tu ", care ai fost „format" sau „născut" de Dumnezeu din propria Sa „substanţă ", căci Dumnezeu este DUH (vezi Zaharia 12:1; Evrei 12:9; Ioan 4:25). Dar Dumnezeu ne-a oferit „haine", aşa cum tu le oferi haine copiilor tăi. Corpul tău fizic este haina ta „de afară", iar sufletul tău este haina ta „de lăuntru". Aşa cum atunci când îţi îmbraci hainele, eu pot vedea hainele tale de afară, dar nu pot vedea lenjeria ta intimă sau lenjeria intimă, este o „imagine" a modului în care Dumnezeu ne-a creat. Pot vedea corpul tău fizic (sau haina), dar nu pot vedea trupul tău sufletesc (sau haina). Acest lucru se datorează faptului că „structura atomică" a sufletului este mult mai „puternic atenuată" în compoziţia sa — „Tonalitatea" sa vibraţională se află la un nivel mult mai înalt al existenţei, iar „undele vizuale" pe care le emană nu se află în raza de acţiune a ochilor fizici. Datorită substanţei sale „foarte difuze", sufletul ocupă acelaşi spaţiu ca şi corpul fizic şi este o replică exactă a corpului fizic.

Sufletul este sub aceeaşi condamnare la moarte ca şi trupul fizic. Dumnezeu a declarat prin profetul Ezechiel că „sufletul care păcătuieşte , *acela* va muri " (Ezechiel 18:4). Oamenii aveau dovezi timp de sute de ani că trupul fizic era supus morţii din cauza păcatului, dar trebuiau să ştie că aveau un „suflet" care era, de asemenea, supus morţii din cauza păcatului. Isus a confirmat această perspectivă în învăţătura Sa, afirmând în Matei 16:26: „ce-i foloseşte omului să câştige toată lumea şi să-şi piardă sufletul". Şi, de asemenea, avertismentul Său din Matei 10:28: „Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, dar nu pot ucide sufletul; ci temeţi-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă şi sufletul şi trupul în gheenă". Şi alte versete scripturale sunt clare că sufletul trebuie salvat (de moarte) - vezi Iacov 5:20, Evrei 10:39. A „salva" înseamnă a „păstra".

[Notă a editorului: Acest subiect este tratat în detaliu în profeţia instructivă a fratelui Earls, „Veşminte pentru glorie şi frumuseţe", din broşura sa „Vocea celui de-al şaptelea înger".]

[retur: Cerere la demnitate]

Mai sunt multe de spus pe această temă şi nu-mi place să vă las „în aşteptare" – ca să zic aşa, dar nu vreau să mă îndepărtez prea mult de subiectul nostru imediat, cel al „ucenicizării". Trebuie însă să mă întorc la Apocalipsa 3:4-5 şi să clarific mai mult chestiunea „vredniciei" noastre de a face parte din grupul „ales" care va „umbla cu Isus în alb". Am observat deja că aceştia sunt „vrednici" pentru că nu şi- au „întinat hainele" („hainele sufletului" lor interioare). Pentru a înţelege semnificaţia cuvintelor lui Isus, trebuie să înţelegem că Scripturile ne învaţă că „ firea dorinţei " (cu emoţiile şi sentimentele ei) funcţionează prin suflet. Din cauza naturii adamice decăzute moştenite, dorinţele sufleteşti corupte devin o „forţă motrice" care domină şi „ uzurpă " autoritatea şi puterea conducătoare (voinţa) spiritului uman şi foloseşte corpul fizic ca „instrument" pentru a îndeplini şi „împlini" înclinaţiile păcătoase. Astfel de dorinţe sufleteşti care duc la păcat, răzvrătire, poftă, lăcomie etc., apoi îl „întinează" - îl fac să devină „murdar" şi necurat.

© Biblioteca Spirituală

Jertfa răscumpărătoare a lui Hristos pentru noi nu a prevăzut doar ca sufletul să fie mântuit (păzit de moarte), ci şi ca sufletul să fie purificat (***1 Petru 1:22***) sau curăţit. Aceasta nu înseamnă doar iertarea păcatelor („rodul" naturii noastre păcătoase), ci şi curăţarea sau epurarea sufletului de dominaţia sau „impulsul" acelei naturi păcătoase spre păcat. Ioan spune că Dumnezeu nu numai că ne iartă păcatele, ci ne şi curăţă de TOATĂ nelegiuirea (1 Ioan 1:9); adică,DACĂ suntem conştienţi de prevederea lui Dumnezeu (şi ne supunem noi înşine la ea) pentru o astfel de „libertate" prin curăţire prin adevărul Cuvântului lui Dumnezeu (Ioan 8:31-32, 36) şi focul Duhului lui Dumnezeu (Matei 3:11). Aceasta nu înseamnă „perfecţiune fără păcat" în sensul că cineva astfel „curăţit" nu poate păcătui, căci Dumnezeu nu anulează niciodată puterea noastră de liber arbitru de a alege după bunul plac.

Cuvintele lui Isus din Apocalipsa 3:4 indică faptul că existau cei dinSardescare primiseră o curăţire profundă spre puritatea inimii şi sfinţenia vieţii, dar după aceea „şi-au pângărit hainele". „Curăţirea" prin puterea adevărului lui Dumnezeu şi focul Său baptismal de „robia" înnăscută faţă de păcat nu face dintr-o persoană dintr-o dată un creştin matur. Trebuie să aibă loc mult progres şi creştere spre maturitate şi perfecţiune. Nici nu îndepărtează automat toate „defectele" şi „slăbiciunile" care sunt comune naturii noastre strict umane . Trebuie să căutăm în continuare cu sârguinţă să „depăşim" tot ceea ce Domnul expune şi ne arată că nu-I este plăcut. Astfel, este posibil ca o persoană „curăţată" să „cadă" sau să-L dezamăgească pe Domnul în diferite moduri; chiar să păcătuiască momentan în gând, cuvânt, atitudine sau faptă. Dar astfel de eşecuri neintenţionate (nu voite) sunt aduse rapid Domnului şi mărturisite, iar iertarea Lui restabileşte preţioasa părtăşie. 1 Ioan 1:8-10.

* Notă : Am tratat subiectul Botezului Duhului Sfânt într-o broşură intitulată „ O cale nouă şi vie " (disponibilă la cerere), aşa că nu voi intra în detalii suplimentare aici. Dar este foarte important de menţionat că primele cuvinte rostite vreodată despre Isus de către Ioan Botezătorul, care trebuia să pregătească „calea" Domnului, au fost: „Cel ce vine *după* mine este mai puternic decât mine... El vă va boteza cu Duhul Sfânt şi cu foc " (Matei 3:11). Iar ultimele cuvinte pe care Isus Însuşi le-a spus ucenicilor Săi au fost: „Rămâneţi [ ] în cetateaIerusalim„... până când *veţi fi* îmbrăcaţi cu putere de sus" (Luca 24:49, Faptele Apostolilor 1:8). Aşadar, a fi ucenicii Lui necesită să cerem, să căutăm, chiar să „batem" dacă este necesar, până când experimentăm această „scufundare" în „focul" Duhului Său, pentru a curăţa „zgura" interioară şi a ne împuternici pentru victorie (Luca 11:9-13).

[Menţinerea curăţeniei hainelor sufleteşti]

Cuvintele lui Isus din ***Apocalipsa 3:4-5***, însă, indică faptul că „hainele interioare" care au fost făcute „albe" pot fi din nou „întinate". Data trecută, în partea a 2-a a acestui studiu, am comentat despre „umblarea" noastră creştină şi despre nevoia ca Isus să ne „spală picioarele" în fiecare zi de contaminaţiile „de suprafaţă" pe care le primim din inevitabila „frecare" cu oamenii lumii în activităţile noastre zilnice. Prin urmare, trebuie să ne exercităm continuu voinţa în căutarea Domnului, rămânând în Cuvântul Său şi lăsându-L să ne cureţe de contaminaţiile „de suprafaţă", căci Satana are multe unelte şi „viclemi" (***Efeseni 6:11***) pentru a încerca să ne ademenească să „trezim" din nou dorinţele şi atitudinile mental-emoţionale care pot duce la acţiuni păcătoase în cuvânt şi/sau faptă. Dacă suntem din nou „ademeniţi" şi începem să ne „găsim plăcere" în ceea ce nu-I place Domnului, atunci „murdăria" acestei lumi („pofta firii pământeşti şi pofta ochilor (lăcomia) şi mândria vieţii (îngâierea de sine şi înălţarea de sine)" - 1 Ioan 2:16, poate începe să ne pângărească şi să ne „întineze" veşmântul sufletesc interior - şi astfel ne poate descalifica de la a fi printre cei care vor „umbla cu Isus în alb". Chiar dacă suntem mântuiţi, am cădea din nou în categoria creştinilor fireşti şi am deveni supuşi procedeelor de mustrare ale lui Dumnezeu .

Pe lângă evitarea contactului inutil cu lumea şi cu oamenii lumeşti, cel mai important lucru pentru creştinul „purificat", care vrea să rămână „sfinţit" (complet separat *de* Domnul) spre sfinţenie (puritate), este să evite aproximativ 90% din toate programele TV - deoarece majoritatea programelor aduc poluarea şi murdăria lumii direct în sufrageria sa. Nu poţi să-ţi

© Biblioteca Spirituală

„hrăneşti" fiinţa mental-emoţională cu astfel de „gunoaie" fără a risca să te întipăreşti serios în interior.

[Vrednicie în căutarea „După" Hristos]

Vreau să vă îndrept din nou atenţia asupra cuvintelor lui Isus din Matei 10:38: „şi cine nu-şi ia *crucea* şi *nu-* Mi vine după Mine nu este vrednic de Mine". Un lucru pe care „l-ai urma" îl înseamnă este a urmări . Conform dicţionarului Webster, definiţia cuvântului „a urmări" este „a urma cu scopul de a ajunge din urmă; a urmări; a căuta; a folosi măsuri pentru a obţine; a merge în urmărire; a continua, cu scopul de a atinge un scop sau un obiectiv". Gândiţi-vă la această definiţie în termenii unui tânăr (sau a unei tinere) care a făcut cunoştinţă cu cel pe care îl consideră a fi cel pe care vrea să-l „câştige" ca partener de viaţă. Şi având în minte căsătoria finală, ei se pregătesc să-l „urmărească" pe acea persoană în conformitate cu definiţia cuvântului pe care am citat-o mai sus. Citiţi-o din nou şi încercaţi să înţelegeţi paralela dintre urmărirea de către un tânăr a obiectului afecţiunii sale pentru un partener de viaţă şi nevoia noastră de a -L urmări pe Hristos pentru a-L „câştiga" dacă sperăm să facem parte din Mireasa sau Casa Lui cerească pentru a fi partenerul Lui în tovărăşie şi dragoste. Trebuie să-L urmărim din toată inima noastră. Nu petrec oare tinerii care „urmăresc" pe cel pe care şi-l doresc cât mai mult timp posibil cu ei, nu află tot ce pot despre ei, nu caută să-i facă pe plac în orice mod posibil, nu îşi exprimă dragostea faţă de ei, nu sunt dispuşi să renunţe la toate legăturile familiale mai apropiate pentru a se uni cu ei? Oare Hristos ne cere mai puţin dacă vrem să fim uniţi cu El în fericire intimă?

Chiar dacă putem primi darul gratuit al vieţii veşnice de la El, „Hristos Însuşi trebuie „câştigat", aşa cum este ilustrat mai sus, iar această perspectivă este confirmată de Pavel în ***Filipeni 3:7-8***: „Dar lucrurile care pentru mine erau un câştig, le-am socotit o pierdere pentru Hristos. Şi, fără îndoială, socotesc toate lucrurile o pierdere, din cauza nemărginirii cunoaşterii (cunoaşterii depline sau intime) lui Hristos Isus, Domnul meu, pentru care am pierdut toate lucrurile şi le socotesc ca gunoi, ca să-L CÂŞTIG pe Hristos." În versetul 14, Pavel leagă această „câştigare" a lui Hristos de „ premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Hristos Isus". Mântuirea este un dar - nu un premiu; dar cu siguranţă Hristos Însuşi este cel mai mare „premiu" pentru care cineva şi-ar putea da TOTUL pentru a-L CÂŞTIGA.

[Nota editorului: Această distincţie este acoperită mai pe larg în a doua jumătate a Părţii a 6-a şi în învăţătura Darul şi Premiul.]

Priviţi din nou împreună cu mine la Matei 16:24: „Dacă voieşte cineva să vină DUPA MINE, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze." A „veni după " Isus poate însemna a „veni" (sau a sosi) mai târziu . Observaţi cuvintele lui Isus din Ioan 13:36: „Simon Petru I-a zis *:* «Doamne, *unde Te duci* ?» Isus I-a răspuns: « *Unde* mă duc Eu, *tu nu poţi* veni după Mine acum ; dar Îmi *vei* veni după Mine mai târziu .»" Aici, Isus foloseşte expresia „vino după Mine" pentru a indica sosirea personală, efectivă şi finală, a ucenicilor lui Isus acolo unde mergea El. Isus le spusese ucenicilor Săi că îi părăseşte pentru a se întoarce la Tatăl, dar ei nu-L puteau „urma" în acea călătorie în acel moment , dar o vor face DUPĂ (mai târziu). Câteva afirmaţii mai târziu, în ***Ioan 14:2-3,*** Isus a spus: „Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua *la* Mine, pentru ca acolo unde SUNT Eu, să *fiţi* şi voi." În mod obişnuit, această promisiune se aplică automat tuturor creştinilor. Dar o examinare atentă a acestui pasaj şi a altor versete scripturale pe care le-am analizat arată clar că promisiunea lui Isus este aplicabilă numai ucenicilor ; cei care se leapădă de sine, îşi iau crucea şi Îl urmează - cei care doresc cu adevărat şi se angajează să „ meargă după El " - nu doar să-L „ urmărească " din toată inima, ci să meargă (sau să „fie duşi ") acolo unde Isus este DUPĂ El (la un moment ulterior). Mai târziu, când voi trata mai specific cerinţele uceniciei,Aceste adevăruri vor deveni mai clare .

[Scopul 4: Să fim desăvârşiţi în Isus]

Continuând această secţiune despre scopurile uceniciei, punctul 4 este indicat de Isus în Luca 6:40: „Ucenicul nu este mai presus de învăţătorul său; dar orice ucenicul desăvârşit va fi ca învăţătorul său". Versiunea amplificată spune: „Un ucenic nu este superior

© Biblioteca Spirituală

învăţătorului său, ci fiecare [când este] complet instruit - readaptat, restaurat, pus la punct şi desăvârşit - va fi ca învăţătorul său . Ucenicia are scopul de a ne «desăvârşi» CA Învăţător al nostru - devenind CA El. Există două cuvinte greceşti traduse prin «desăvârşit» în Noul Testament. Una este teleios , care implică un scop atins, ceea ce este complet sau desăvârşit şi se referă la scopul lui Dumnezeu pentru copiii Săi. Cuvântul poate fi tradus prin «matur» sau «desăvârşit» (în sensul lucrării desăvârşite pe care Dumnezeu a intenţionat să o realizeze în vieţile noastre în termeni de o anumită măsură de creştere pe care El a determinat-o anterior - vezi Filipeni 1:6). Acest cuvânt este folosit de Isus în Matei 5:48: «Fiţi voi, dar, desăvârşiţi, după cum Tatăl vostru ceresc este desăvârşit {adică, creşteţi la maturitatea deplină a evlaviei în minte şi caracter, după ce aţi ajuns la înălţimea cuvenită a virtuţii şi integrităţii}» (versiunea amplificată).

Cuvântul grecesc folosit în Luca 6:40 este însă katartizo şi, deşi este tradus prin „perfect" de mai multe ori în Noul Testament, în versiunea King James, sensul său este definit mai precis ca „a amenaja complet, a echipa, a ajusta, a repara, a restaura, a repara (este folosit în limbajul medical pentru a pune un os sau o articulaţie); folosit şi în greaca clasică pentru a rearanja o corabie". Teleios este cuvântul grecesc care indică scopul final la care ne conduce Dumnezeu - maturitatea deplină în Hristos; în timp ce katartizo caracterizează mijloacele pentru atingerea acestui scop sau scop - adică ajustările, schimbările, reparaţiile (de la daunele păcatului), îndreptările (de la răni şi jigniri), restaurarea (în relaţiile destrămate), aranjarea şi echiparea zilnică pentru luptele împotriva lui Satan şi pentru slujirea Domnului - ca să putem învăţa prin experienţă şi astfel să progresăm în creşterea spirituală etc. Slavă Domnului! Numai ucenicia lui Isus Hristos ne poate „echipa" cu „instrumentele" spirituale pentru a produce schimbările şi ajustările necesare în vieţile noastre, care Îi vor permite să ne conducă la scopul suprem al maturităţii spirituale.

Un pasaj care se referă la această chestiune şi care cred că a fost foarte greşit înţeles este ***Matei 19:16-22***. Un tânăr L-a întrebat pe Isus: „Ce bine să fac, ca să am viaţă veşnică?" Isus i-a răspuns în conformitate cu ceea ce era necesar pentru mântuire la acea vreme - păzirea Legii . Aceasta se întâmpla înainte ca Isus să fi oferit o „cale mai desăvârşită" prin moartea şi învierea Sa. Cei care trăiau sub lege erau mântuiţi prin păzirea legii în mod acceptabil (în ochii lui Dumnezeu). Studiaţi Ezechiel, cap. 18. Orice păcate săvârşite din ignoranţă sau din neatenţie erau ispăşite (acoperite) prin sângele animalelor jertfite (vezi ***Lev. 17:11, Lev., cap. 4-6***).

Când Isus a citat poruncile legii ca fiind cerinţa pentru viaţa veşnică, tânărul a spus: „Toate aceste lucruri le-am păzit din tinereţea mea" (Matei 19:20). El îndeplinise cerinţele pe care le-a enunţat Isus (conform legii) şi, prin urmare, putea fi sigur că este mântuit (cu condiţia să continue să păzească poruncile legii şi să nu se întoarcă la răutate, aşa cum este explicat clar în Ezechiel, capitolul 18). Dar era ceva în inima tânărului care tânjea după ceva mai mult . Aşa că i-a spus lui Isus: „Ce-mi mai lipseşte?" Isus i-a zis*:* „DACĂ *vrei* să fii desăvârşit , du-te, vinde *ce ai* , dă săracilor şi *vei avea* comoară în cer; apoi vino şi urmează-Mă." Cu toate acestea, Matei 19:22 spune că „tânărul, când a auzit aceste cuvinte, a plecat întristat, căci avea multe bogăţii." Când Isus i-a spus aceste cuvinte tânărului, contrar a ceea ce învaţă unii, NU i-a dat cerinţe suplimentare pentru mântuire. Ar fi fost necinstit să facă acest lucru. Isus s-a născut sub legământul legii, a trăit sub lege, iar acel legământ al legii nu a fost încheiat până la cruce (***Coloseni 2:14***). ***Evrei 7:19*** spune că legea nu putea face nimic (pe nimeni) desăvârşit. Dumnezeu nu este interesat doar de mântuire (păstrarea sufletelor noastre). El a stabilit scopul creşterii noastre *spre* perfecţiune (maturitate). Mântuirea este doar începutul - ca un nou-născut în ochii lui Dumnezeu. Când suntem mântuiţi, încă ne lipseşte MULT (ca să spunem blând!). Aşadar, când tânărul a spus: „Ce-mi mai lipseşte?", Isus i-a răspuns în termeni de UCENICIE - unul dintre scopurile acesteia, aşa cum v-am expus -este să ne aducă la perfecţiune (maturitate deplină în Hristos). Voi dezvolta acest lucru mai pe larg când voi discuta despre cerinţele uceniciei .

[Scopul 5: Să cunoaştem în detaliu Persoana lui Hristos şi principiile Împărăţiei Sale]

Scopul final al uceniciei de care mă voi ocupa (nr. 5) este acela de a cunoaşte intim persoana lui Hristos şi principiile Împărăţiei Sale. Le abordez împreună, deoarece este imposibil

© Biblioteca Spirituală

să separăm persoana lui Hristos de ceea ce El a învăţat (principiile Împărăţiei pentru a trăi - aici şi acum). Iar a-L cunoaşte cu adevărat pe Hristos şi a-L iubi înseamnă a dori să-I fim plăcuţi şi a păzi poruncile Sale .

Aşa cum am învăţat în repetate rânduri, simplul fapt de a fi mântuit nu este suficient pentru a fi pregătit să fii asociat intim cu Isus în Împărăţia Sa Cerească din Noul Ierusalim. Când Isus a spus: „Luaţi jugul Meu *asupra* voastră şi învăţaţi de la Mine", El a vrut mai întâi să-L cunoască personal într-un mod intim şi iubitor. Cuvântul „a cunoaşte" era folosit de evrei ca o „expresie" pentru a exprima cea mai intimă relaţie pe care un bărbat şi o femeie o puteau avea în uniunea conjugală (vezi ***Gen. 4:1, 17; Luca 1:34; Matei 1:25***). Aşadar, atunci când Isus foloseşte expresii precum „Nu vă cunosc" (Matei 25:12) sau „Niciodată nu v-am cunoscut" (Matei 7:23), nu cred că spunea că nu erau „mântuiţi". Ci indica faptul că, fie din nepăsare, fie din indiferenţă, fie din cauza faptului că erau atât de ocupaţi lucrând pentru El, neglijaseră să -şi facă timp să dezvolte o relaţie intimă şi o părtăşie cu El, astfel încât a-L iubi şi a-I fi plăcut devine problema primordială a vieţii cuiva.

Îl cunoaştem personal pe Isus Hristos atunci când suntem cu adevărat „născuţi din nou". Dar această „cunoaştere" iniţială a Lui este imatură şi trebuie cultivată şi dezvoltată. O „cunoaştere intimă" sporită a lui Isus vine prin studiu şi meditaţie constantă în Cuvântul Său - până când acesta devine Spirit (*activat*) şi VIAŢĂ pentru noi (vezi Ioan 6:63) - pentru ca mintea noastră să fie „reînnoită" şi viaţa noastră „transformată" (Romani 12:2) şi să devenim mai „acordaţi" la natura Sa. A-L cunoaşte implică, de asemenea, cultivarea unei „vieţi de rugăciune " prin care avem comuniune şi părtăşie cu El; experimentăm „lucrarea" Lui în vieţile noastre prin Duhul Său, atrăgându-ne din ce în ce mai mult la Sine pe măsură ce El „dovedeşte" dragostea Lui faţă de noi iar şi iar.

[Rolul testării şi tipologia recoltei]

Mai este un lucru pe care vreau să-l menţionez în aceste scurte comentarii despre „cunoaşterea" Lui. Satana ne ispiteşte să ne îndepărteze de Domnul, dar Dumnezeu ne testează sau ne pune la încercare pentru a ne apropia de El. Aşadar, reacţia noastră în vremuri de încercare este atât de importantă - ca să învăţăm să AVEM ÎNCREDERE în El implicit, ştiind că tot ceea ce El permite să ni se întâmple este doar spre binele nostru . Şi DACĂ inima noastră este cu adevărat HOTĂRÂTĂ să-L cunoaştem din ce în ce mai mult, aşa cum a fost a apostolului Pavel (Filipeni 3:8, 10), atunci acea încercare (de orice natură ar fi ea) ne poate SOLIDI relaţia cu Domnul şi ne poate CREŞTE „cunoaşterea" Lui.

Din Cuvânt este clar că doar bobul copt (din care „pleava" a fost îndepărtată) trebuie adunat în „hambarul" Împărăţiei Cereşti a lui Isus (Matei 13:30). Isus a clarificat că există trei categorii de creştini - de 30, 60 şi 100 de ori (Matei 13:8). Aceleaşi trei grupuri sunt indicate într-o ilustraţie parabolică diferită în Marcu 4:26-29 prin trei etape de creştere - firul verde, spicele şi bobul plin în spic. Un cultivator de grâu nu iese şi nu seceră şi nu adună în hambarul său fire verzi sau spice necoapte, parţial umplute, ci doar bobul copt - şi asta numai după ce „pleava" a fost îndepărtată prin treierat. Printre toate celelalte lucruri pe care preţiosul nostru Domn Isus este pentru noi, trebuie să ne dăm seama că El este şi „Treierătorul". În Matei 3:12, Ioan Botezătorul Îl caracterizează în următoarele cuvinte: „Lopata Lui este în mâna Lui, El Îşi va curăţi aria , Îşi va aduna grâul şi îl va depozita în hambarul Său , dar pleava o va arde într-un foc care nu se poate stinge" (versiunea amplificată). „Pleava" nu face parte din grâu, ci ceea ce înconjoară. Pleava este un simbol al lumii ; simbolizând faptul că lumea ne înconjoară, dar nu trebuie să facă parte din noi. Totuşi, pentru dezvoltarea noastră spirituală *spre* maturitate, ea preia ispitele şi testele din lumea din jurul nostru; de aceea Domnul ne lasă în lume după ce suntem mântuiţi — Este „creuzeta" în care Domnul permite „încercările de foc" pentru a ne dovedi şi întări credinţa şi pentru a ne ajuta să ne „purificăm" ca aurul (vezi 1 Petru 1:7, 4:12). Isus S-a rugat ucenicilor Săi: „Nu mă rog să -i *iei* din lume, ci să - i păzeşti de cel rău." (Ioan 17:15; vezi şi Ioan 15:19). În Ioan 16:33, Isus ne dă asigurarea că putem avea victorie asupra tuturor influenţelor rele ale lumii: „În lume *veţi* avea necazuri; dar îndrăzniţi, Eu am biruit lumea." Victoria Lui este victoria

© Biblioteca Spirituală

NOASTRĂ - dacă vom crede şi o vom primi prin credinţă - şi ne vom supune complet voinţei Sale (vezi 1 Ioan 5:4), căci „mai mare este Cel ce este în voi (Hristos) decât cel ce este în lume (Satan)" (1 Ioan 4:4).

Când cei reprezentaţi de „grâul plin în spic" (Marcu 4:28-29) vor fi gata să fie mutaţi în tărâmul ceresc, atunci vor fi complet îndepărtaţi din „pleava" acestei lumi. Totuşi, chiar şi acum Domnul „lucrează " asupra noastră pe „aria " Sa – căci El vrea ca orice influenţă malefică a lumii să fie anulată în vieţile noastre. El vrea ca noi să fim total separaţi („în duh") de sistemul mondial actual condus de Satana (vezi 2 Corinteni 6:14-7:1). Prin urmare, chiar şi acum, El ne trece prin experienţe de „aria de treierat", de încercări şi dovezi pentru a ne separa DE EL ÎNSUŞI şi DEPARTE de toată „pleava" acestei lumi.

Matei 3:12 spune că Domnul va „arde pleava într-un foc nestins". Cred că acest lucru are loc în timpul perioadei necazului – în special în „poarele mâniei" finale. Căci atunci, sistemul acestei lumi condus de Satana va fi complet distrus. De asemenea, în acel moment, El „va curăţi complet aria Sa" (adică, va trece prin perioada necazului Său - toate, cu excepţia „pârgilor" - pentru a o curăţa şi purifica, pentru ca aceasta să fie gata să-I fie prezentată „o biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă şi fără prihană" (Efeseni 5:27). În mod obişnuit, creştinii gândesc doar negativ despre necaz. Dar permiteţi-mi să vă ŞOC! Perioada necazului va fi marele act de milă al lui Dumnezeu faţă de biserică , când mulţimi care au fost orbite de tradiţiile oamenilor se vor „trezi la adevăr" şi vor avea ocazia să SE PREGĂTEASCĂ să-L întâlnească pe Domnul lor şi să facă parte din acea „grupă aleasă" care va fi înălţată la starea glorificată la sfârşitul necazului.

[Notă a editorului: Pentru cea mai amănunţită tratare a tipologiei recoltei de către fratele Earls, vă rugăm să consultaţi tratatul său final „Primul şi cel de pe urmă."]

[Cunoaşterea principiilor Împărăţiei]

Acum, câteva comentarii finale despre acest al cincilea scop al uceniciei: să cunoaştem din ce în ce mai mult persoana lui Hristos şi să înţelegem (pentru a implementa în vieţile noastre - atât în interior, cât şi în exterior, în acţiune) principiile Împărăţiei Sale. Isus a venit ca REGE, proclamând (predicând) „vestea bună" a acelei Împărăţii. El a manifestat natura acelei Împărăţii petrecând ore nenumărate practic în fiecare zi slujind nevoilor oamenilor - *în* vindecări, eliberări, miracole - pentru a putea pune o temelie pentru CREDINŢA în Sine Însuşi. Dar, de asemenea, aproape zilnic, El a petrecut ore nenumărate ÎNVĂŢÂND PRINCIPIILE Împărăţiei Sale - care nu pot fi separate de PERSOANA Sa - căci ele reflectă STILUL DE VIAŢĂ pe care El Însuşi L-a TRĂIT. Aceste „principii" (ale vieţii) sunt legile spirituale şi morale ale ADEVĂRULUI care sunt în funcţiune constantă pentru beneficiul şi binecuvântarea noastră , DACĂ ne aliniem vieţile cu ele în gând, motivaţie, cuvânt şi faptă. Acestea pot fi exprimate ca adevăruri imuabile de tip „cauză şi efect", precum „fericiţi cei milostivi, căci ei vor căpăta îndurare" (***Matei 5:7***) şi „daţi şi vi se *va* da " (Luca 6:38), sau date ca o poruncă, cum ar fi „vă dau o poruncă nouă *:* să *vă* iubiţi unii pe alţii, cum v- am iubit Eu " (Ioan 13:34) sau „ cum *voiţi să* vă facă vouă oamenii ". „faceţi [ ] şi voi lor la fel" (***Luca 6:31***). Dar indiferent de forma de exprimare, ele sunt ABSOLUTE pentru viaţă — „adevăruri" veşnice —la fel de neschimbători ca Dumnezeu Însuşi. Dacă suntem adevăraţi discipoli , vom studia şi vom medita asupra fiecărei axiome a vieţii pe care a propovăduit-o Isus, căutând cu sârguinţă să-i aplicăm fiecare faţetă - astfel încât „clopotele de bucurie" să sune, pe măsură ce experimentăm efectiv aceste legi ale Adevărului lucrând pentru binecuvântarea şi binele nostru suprem .

[aparte: Mai multe despre trupul sufletesc]

Înainte de a comenta mai departe cele de mai sus, vreau să includ în această secţiune un citat care cred că ajută la confirmarea perspectivei mele, explicate anterior, conform căreia „sufletul" este de fapt un „înveliş interior" pentru spiritul uman. Aceleaşi forţe vitale care dezvoltă fătul în pântecele mamei generează şi în interiorul acelui făt acest duplicat fin ţesut, extrem de atenuat, al corpului fizic. Pentru persoana al cărei suflet a fost salvat (păstrat de la moarte), acel

© Biblioteca Spirituală

suflet serveşte ca vehicul funcţional pentru spirit în tărâmurile cereşti după moartea corpului fizic şi menţine, de asemenea, identitatea personală a acelei persoane care a trăit pe acest pământ. Pentru cei nemântuiţi, sufletul (după moartea corpului fizic) îşi pierde treptat coeziunea, provocând dezintegrarea (moartea) sa. Acest proces este reprezentat tipologic în Biblie prin boala leprei . Citim în ***1 Petru 3:19*** despre „ duhuri în închisoare", deoarece erau „dezbrăcate" - pierzându-şi atât veşmintele fizice, cât şi pe cele sufleteşti. Dar în ***Apocalipsa 6:9*** citim despre „*suflete sub altar*" în cer — persoane mântuite îmbrăcate în veşmintele lor sufleteşti, sau trupurile lor .

[- Mărturia lui Richard Eby]

Următoarele sunt extrase din cartea „*Caught Up Into Paradise*" de ***Richard E. Eby***, DO, medic şi chirurg, publicată de Fleming H. Revell Co., Old Tappan, NJ. Dr. Eby a avut un accident şi a fost declarat mort la sosirea la spital. Nu-mi amintesc cât timp a fost mort, dar Dumnezeu l-a readus la viaţă în mod miraculos. În timp ce trupul său era mort, a fost dus în paradis şi descrie o parte din experienţa sa astfel:

„În afară de absenţa completă a durerii şi de prezenţa totală a păcii (niciuna dintre acestea nu le cunoscusem vreodată pe pământ), arătam ca mine, mă simţeam ca mine, reacţionam ca mine. Eram eu. Pur şi simplu, mă lepădasem brusc de vechiul corp şi acum trăiam în acest corp fantastic, asemănător unui nor! Fiind medic, primul instinct a fost să-mi inspectez noul corp şi l-am admirat instantaneu. Era al meu, într-adevăr. După 60 de ani în cel vechi, a fost uşor să văd că noul corp eram eu. Aveam aceeaşi mărime, aceeaşi formă ca persoana pe care o văzusem în oglindă ani de zile. Eram îmbrăcat într-o rochie translucidă, fluidă, albă pură, dar transparentă privirii mele. Uimit, puteam vedea prin corpul meu şi am observat florile superbe de albe din spatele şi de sub mine. Acest lucru părea perfect normal, dar totuşi palpitant de nou. Picioarele mele erau uşor de văzut. Nu aveam nevoie de ochelari bifocali. Nu aveam oase, vase sau organe. Nu aveam sânge. Am observat absenţa organelor genitale. Abdomenul şi pieptul erau lipsite de organe şi transparente privirii mele, deşi translucide pentru vederea mea periferică." Nu exista aer de respirat, nici sânge de pompat, nici mâncare de digerat sau de eliminat. Acesta nu era un corp carnal al organelor, muritor şi temporar.

Reţineţi că a observat că trupul pe care îl avea în paradis era exact ca trupul fizic pe care îl avea pe pământ, dar fără organele necesare pentru o existenţă pur fizică. Deşi „asemănător unui nor" în substanţă, era un corp real, identificabil. Reţineţi, de asemenea, că acest corp pe care îl descrie nu era trupul fizic glorificat pe care creştinii îl vor primi în cele din urmă - fie prin mutare, fie prin înviere. Trupul fizic glorificat va fi un corp sau „vehicul" mult mai puternic şi mai versatil decât trupul sufletesc. Un trup glorificat poate funcţiona atât în tărâmurile cereşti , cât şi pe pământ . Acest lucru a fost demonstrat de Isus după învierea Sa, căci în trupul Său glorificat El a putut rămâne invizibil în vecinătatea pământului timp de 40 de zile (***Faptele Apostolilor 1:3***); dar şi „să se manifeste" (să apară) de multe ori unor indivizi şi grupuri (***1 Corinteni 15:5-7***). Când îşi făcea trupul să se manifeste în tărâmul fizic, El putea fi văzut, atins şi chiar putea mânca (***Luca 24:36-43***). El a subliniat că trupul Său fizic manifest avea carne şi oase (***Luca 24:39***), în timp ce trupul pe care Dr. Eby îl avea în paradis nu avea oase. Un trup-suflet nu se poate manifesta în lumea fizică. El este doar pentru utilizare şi funcţionare (*spre* progresul în planul lui Dumnezeu) în lumea paradisului, până când „veşmântul exterior" (corpul fizic) este restaurat la înviere ca principal „vehicul funcţional" pentru spiritul uman .

Voi încheia pentru această dată cu această pagină, aşa că trebuie să las acest subiect deocamdată. Dar îl voi continua într-un studiu viitor, deoarece Isus a avut şi alte lucruri de spus despre distincţia dintre spirit, suflet şi trup, chiar şi despre ceea ce se întâmplă în cele din urmă în „lacul de foc" (gr . — „gehenna"), pentru cei care nu sunt mântuiţi. Puteţi citi ***Matei 10:28 şi Marcu 9:43-38*** şi medita asupra lor. În ultima versetă, ce este „viermele" (figurativ vorbind) care „nu moare" în „*focul iadului*"? Isus a fost în primul rând un învăţător şi El îşi doreşte ucenici (elevi) dedicaţi. Eşti şi tu unul dintre ei?

© Biblioteca Spirituală

&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&

(Partea a 4-a)

[Scopurile uceniciei, continuare]

[Scopul 6: Să dezvoltăm o credinţă de nezdruncinat]

În ultimul articol despre acest studiu din „Ucenicizare", am tratat Scopurile Ucenicizării, încheind cu nr. 5, despre care credeam că va fi ultimul. Totuşi, Domnul mi-a clarificat că există un al şaselea pe care ar trebui să-l tratez pe scurt. Fără îndoială, există mai multe, dar unele tind să se „suprapună", aşa că cred că acest nr. 6 va încheia această secţiune. În „ucenicizare", Isus caută să dezvolte în noi o CREDINŢĂ de nezdruncinat şi neclintită în EL şi în CUVÂNTUL Său, pentru ca prin acel „canal" al credinţei, nu numai să ne putem bucura şi să profităm de binecuvântările şi beneficiile Domniei Împărăţiei Sale, ci şi ca El să poată face să crească (prin împărtăşirea Sa Divină) ROADELE care reflectă „trăitul în Împărăţie".

În primul rând, trebuie înţeles clar că există o diferenţă între credinţa „minţii" (intelectuală) sau consimţământul faţă de adevăr şi credinţa „inimii". Isus a clarificat faptul că „sămânţa" Cuvântului Său trebuie să „prindă rădăcină" în inimă pentru a produce ceea ce El doreşte: „dar cea căzută în pământ bun sunt aceia care, după ce au auzit Cuvântul, îl păzesc într-o inimă curată şi bună şi aduc rod în răbdare" (Luca 8:15). „Inima" reprezintă întregul „omul dinăuntru " (Efeseni 3:16; 1 Petru 3:4), care implică gânduri, motive, emoţii, conştiinţă şi voinţă. TOATE acestea sunt implicate în credinţa adevărată din inimă.

În lumina celor de mai sus, am putea spune că „credinţa din inimă" implică o serie de „ingrediente". Fără a încerca să intru în toate scripturile pentru a confirma această perspectivă, permiteţi-mi doar să menţionez câteva dintre ingredientele care sunt inseparabil legate de (şi fac posibilă) credinţa din inimă , cum ar fi pocăinţa, mărturisirea, ascultarea, răbdarea, statornicia, angajamentul, încrederea (sau siguranţa), speranţa, o conştiinţă curată, odihna, încrederea şi dragostea. Pur şi simplu nu pot detalia toate acestea în acest studiu de faţă. Am scris un articol despre „ Cele trei elemente ale credinţei divine " , care oferă elementele esenţiale de bază ale credinţei şi este disponibil la cerere. [Notă a editorului: Acest articol nu este pus la dispoziţie prin intermediul First Love Ministry, dar poate fi obţinut de la Shepherdsfield într-un compendiu de articole publicate sub numele de *Biblical Threes*.]

[Necesitatea pocăinţei pentru credinţă]

Cred că ar trebui să fac câteva comentarii despre pocăinţă . Căci pocăinţa este ceea ce pregăteşte „solul" inimii cuiva pentru a primi „sămânţa" Cuvântului, care face ca credinţa să „*prindă rădăcini*" şi să crească în „*rodnicie*". Fără pocăinţă poate exista o credinţă intelectuală în faptele sau adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, dar cu siguranţă nu există o credinţă din inimă care să facă posibilă experienţa „*naşterii din nou*" şi o relaţie personală cu Isus Hristos. Importanţa pocăinţei în legătură cu adevărata credinţă din inimă este un studiu în sine şi nu va fi tratată în detaliu aici, dar nu trebuie să mergem mai departe decât să observăm că Isus şi-a început lucrarea de predicare cu cuvintele: „S-a împlinit vremea şi Împărăţia lui Dumnezeu este aproape; pocăiţi -vă şi credeţi în Evanghelie" (***Marcu 1:15***).

[- Mai mult decât o schimbare de consimţământ mental]

În greacă, „a se pocăi" înseamnă „a gândi diferit după" - după ce cineva a auzit adevărul Cuvântului lui Dumnezeu şi îşi dă seama că trebuie să -şi schimbe gândirea pentru a fi în acord cu ceea ce spune Dumnezeu . Cuvântul grecesc este metanoeo (formă verbală). „Meta" este un prefix care înseamnă „după", iar restul cuvântului provine din grecescul nous , care înseamnă „minte". În greacă, însă, „minte" are un sens ceva mai larg decât în engleză. Citând concordanţa lui Strong despre cuvântul grecesc nous : „intelectul, adică mintea (divină sau umană; în gândire, sentiment sau voinţă)". Astfel, „pocăinţa" înseamnă mai mult decât o simplă schimbare intelectuală a

© Biblioteca Spirituală

gândirii. Implică, de asemenea, sentimentele şi voinţa (implicând convingere şi acţiune). Astfel, indică o „schimbare totală" a vieţii cuiva - o „îndoire"completă de la „modul de viaţă" anterior (gândire, sentiment, acţiune) către CALEA LUI DUMNEZEU . Am putea spune că pocăinţa este „ dezlegarea pământului netulburat (neîngrijit, neîngrijit)" (Ieremia 4:3) al inimilor noastre ,că „ sămânţa " CUVÂNTULUI (care produce credinţă din inimă — vezi Romani 10:17) ar putea „prinde rădăcini" şi să aducă ROD!

Cred că am mai făcut aluzie la „roadă", aşa că nu voi dezvolta acum. Dar Isus clarifică în Ioan 15:8 că „a aduce rod" este una dintre principalele dovezi ale uceniciei: „În aceasta este proslăvit Tatăl Meu: când *aduceţi* mult rod ; tot aşa veţi fi şi *voi* ucenicii Mei. " „Rod" este o figură de stil care indică atributele şi calităţile de caracter pe care Domnul intenţionează să le dezvolte în vieţile noastre. Aşa cum rodul creşte şi se maturizează încet, de-a lungul unei perioade de timp, tot aşa necesită supunerea continuă a vieţilor noastre faţă de lucrarea Domnului ÎN vieţile noastre pentru a-L face capabil să producă roadele dreptăţii, bunătăţii, dragostei, bucuriei, păcii, îndelungii răbdări, blândeţii, credinţei, blândeţii, înfrânării, îndurării (Ioan 15:8-17; Efeseni 5:9; Iacov 3:17). Veţi observa că Noul Testament menţionează doisprezece roduri. Aşa cum pomul vieţii din Noul Ierusalim aduce douăsprezece feluri de roade, tot aşa suntem şi noi (ca nişte pomi plantaţi de Domnul - Ps. 92:12-13; 52:8; 1:3) trebuie, de asemenea, să „aducă" (prin lucrarea Domnului ÎN vieţile noastre) douăsprezece feluri de „roade" spirituale.

Dar să revenim la credinţă şi pocăinţă. Cele două nu pot fi separate. Isus a spus: „ Pocăiţi-vă [ ] şi credeţi în Evanghelie" (Marcu 1:15). Petru, în ziua Rusaliilor, a declarat: „ Pocăiţi -vă şi fiţi botezaţi (un act de credinţă). Pavel a mărturisit atât evreilor, cât şi grecilor: „ pocăinţă faţă de Dumnezeu şi credinţă în Domnul nostru Isus Hristos" (Faptele Apostolilor 2:38, 20:21). Romani 10:10 spune că „cu inima se crede *pentru neprihănire* , iar cu gura se mărturiseşte *pentru* mântuire". Acum *ascultaţi* cuvintele mele: Este imposibil să crezi cu inima, dacă nu te- ai pocăit mai întâi . Motivul este explicat în penultimul paragraf de mai sus şi nu este nevoie să fie repetat aici. Am citat Romani 10:10 că „mărturisirea" trebuie făcută cu gura; versetul 9 ne spune ce trebuie să mărturisim; „că dacă mărturiseşti cu gura ta pe Isus ca Domn". „Acum, dacă te vei gândi doar o clipă, vei realiza că, dacă cineva Îl mărturiseşte cu adevărat pe Isus ca DOMN, este o indicaţie importantă că s -a pocăit cu adevărat ."

[- O recunoaştere predată a noii proprietăţi divine]

Raţionamentul meu pentru cele de mai sus este următorul. Cuvântul grecesc pentru Domn — kurios — înseamnă „a avea stăpânire peste", „a conduce", a fi suprem în autoritate" şi „a aparţine". Era folosit în timpurile biblice pentru a indica pe cineva ca „Stăpân" care deţinea sclavi şi, prin urmare, avea autoritate supremă asupra lor. Acum, când o persoană ajunge la punctul în care este dispusă să-L mărturisească cu adevărat pe Isus ca DOMN, aceasta indică faptul că îşi dă seama că „ nu este al său ", ci că a fost „ cumpărat cu un preţ" (1 Corinteni 6:19-20), căci atunci când Isus a murit pe cruce, El a „cumpărat" rasa umană decăzută şi că noi suntem „sclavii" Lui. Cuvântul grecesc doulos este folosit de multe ori în Noul Testament pentru a indica pe cineva care este un sclav, deşi versiunea King James traduce invariabil cuvântul „rob". Noul Standard American oscilează între „rob" şi „rob". [Iată] o versetă tradusă corect de NAS şi, deşi am citat-o înainte, o voi folosi din nou pentru a ilustra viu ideea pe care vreau să o subliniez: „Un ucenicul nu este mai presus de învăţătorul său" nici sclav mai presus de stăpânul său . Ajunge ucenicului să fie ca învăţătorul său .şi un sclav ca stăpân al său. „Dacă L-au numit pe stăpânul casei Beelzebul, cu cât mai mult pe cei din casa lui!" (Matei 10:24-25) Isus declară, de asemenea, în Ioan 13:13: „Voi Mă numiţi Învăţător şi Domn şi bine ziceţi, căci sunt. " (versiunea NAS)

Acum, revenind la ideea mea principală. Isus ca DOMN înseamnă că El este suprem în autoritate . Pentru cineva care „mărturiseşte pe Isus ca Domn" (vezi Romani 10:9), şi care spune cu adevărat, indică faptul că a ajuns să realizeze că „nu este al lui" - că nu mai are niciun drept să-şi conducă propria viaţă şi să „îşi facă treaba" - căci trebuie să-şi supună viaţa autorităţii şi domniei supreme a lui Isus Hristos. Şi aceasta este dovada pocăinţei adevărate . Aceasta confirmă,

© Biblioteca Spirituală

de asemenea, perspectiva biblică pe care am căutat să o transmit, aceea că „mântuirea" („naşterea din nou" - care dăruieşte DARUL VIEŢII veşnice) vine doar prin pocăinţă adevărată şi credinţă din inimă. Trebuie să ne dăm seama, totuşi, că atunci când un credincios proaspăt pocăit îl mărturiseşte pe Isus ca Domn, aceasta nu înseamnă că o astfel de persoană realizează pe deplin TOATE implicaţiile şi ramificaţiile predării vieţii sale DOMNIEI lui Isus. Devine o experienţă de învăţare şi creştere - chiar şi o viaţă întreagă de înţelegere tot mai mare a ceea ce înseamnă cu adevărat Domnia lui Isus asupra fiecărui aspect al vieţii cuiva (în cuvânt, gând, atitudine, motivaţie şi acţiune) - şi toate „modurile" în care este implementată. Şi aici intervine ucenicia , pentru că un adevărat ucenic al lui Isus Hristos nu încetează niciodată să înveţe şi să se schimbe .

„Povara" mea în împărtăşirea celor de mai sus se bazează *pe* convingerea mea că marea majoritate a creştinilor declaraţi nu s-au „ născut din nou" . Ei sunt pur şi simplu „ credincioşi principali ", care acceptă anumite cunoştinţe despre Isus Hristos şi lucrarea Sa răscumpărătoare, ci doar intelectual . Nu au ajuns niciodată la o cunoaştere personală (experienţială) a lui Isus Hristos, la punctul în care El este o „realitate vie" în inimile şi vieţile lor. Aceasta pentru că nu s-au pocăit niciodată cu adevărat, cu „întârziere după voia lui Dumnezeu" (2 Corinteni 7:11), renunţând la păcatul şi egoismul care i-au făcut să-şi „conducă" propriile vieţi aşa cum doreau - făcându-şi „ceea ce-şi doreau" şi, cu smerenie a inimii, recunoscând pretenţiile lui Isus Hristos *asupra* vieţilor lor ca Domn (mântuitor - proprietar şi stăpân) şi predându -şi viaţa Lui ca autoritate supremă pentru a căuta să facă voia Lui. Creştinismul nu este o „religie", ci o „ relaţie " - o„cunoaşterea" personală a lui Isus Hristos şi apoi o „ construcţie" continuă a acelei relaţii prin comuniune zilnică, rugăciune, laudă şi închinare, meditaţie în Cuvânt, părtăşie şi interacţiune cu alţi creştini „născuţi din nou" în dragoste etc.

[- Dar nu „mijloacele" mântuirii]

Înainte de a părăsi această fază a studiului nostru, vreau să vă avertisment asupra a ceea ce consider a fi o eroare gravă . Deşi condiţionată de răspunsul inimii noastre la Isus ca Mântuitor şi Domn al nostru, mântuirea este indicată în mod clar de Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind un DAR (aşa cum o „sămânţă" este un dar pentru solul care a fost pregătit - chiar şi aşa primim darul „vieţii veşnice" în noi atunci când suntem „născuţi din nou din sămânţa nestricăcioasă a Cuvântului lui Dumnezeu" (1 Petru 1:23), trecem de la moarte la viaţă în acea clipă (Ioan 5:24) şi putem şti că avem viaţă veşnică (1 Ioan 5:10-13). Unii învaţă, însă, că numai după ce am devenit ucenici şi am învăţat să-L urmăm pe Isus putem primi viaţa veşnică . Aceasta este ca şi cum am pune carul proverbial înaintea boilor. Ucenicia înseamnă să ne antreneze în căile Domnului DUPĂ ce ne-am „născut" în familia Împărăţiei lui Dumnezeu. Am căutat să clarific acest lucru în primul articol din secţiunea despre „Poziţia Uceniciei", dar am simţit nevoia să-l resubliniez aici.

[Comentariu al editorului: Fratele Earls negociază cu abilitate între capcanele învăţăturii false a pocăinţei, care fie neagă necesitatea pocăinţei pentru a primi darul naşterii din nou din spirit („credinţă uşoară"), fie face ca darul naşterii din nou să depindă de acte de ucenicie de pocăinţă (prin urmare, nu mai este cu adevărat un dar, ci o mântuire prin fapte contrară învăţăturii lui Pavel). În învăţătura sa ulterioară, „ Cei dintâi şi cei din urmă ", fratele Earls recunoaşte o etapă „provizorie" inferioară a mântuirii prin credinţă, care poate fi într-adevăr pierdută. Aceasta ar fi o mântuire prin credinţă fără pocăinţă adecvată pentru a produce o naştere din nou a inimii. Deşi fratele Earls nu o recunoaşte, aş susţine, de asemenea, că există o mântuire suplimentară a sufletului dincolo de renaşterea din spirit, care depinde de ascultarea de Duhul (nu de literă) a uceniciei, pe care Pavel o descrie ca fiind „lucrată cu frică şi cutremur" (***Filipeni 2:12***), iar Petru indică faptul că este primită ca „sfârşitul" credinţei noastre (1 Petru 1:9).]

© Biblioteca Spirituală

4. Prioritățile uceniciei

O „prioritate" este ceea ce are prioritate față de orice altceva - ceea ce trebuie să fie primul . Isus a spus foarte clar că există anumite cerințe pentru cei care vor fi ucenicii Săi. În general, esența a ceea ce Isus a declarat ca fiind necesar pentru ucenicie este enunțată în Matei 16:24: „Dacă voiește cineva să vină după Mine (citiți ultimul articol - Partea 3 pentru a înțelege implicația supremă a faptului de a merge «după El»), să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie." Dar Isus a dat cerințe specifice detaliate pe care trebuie să le examinăm cu atenție. Pasajul care oferă cele mai mari detalii se găsește în Luca 14:26-33. Sunt date trei cerințe specifice pe care trebuie să le luăm în considerare.

[Prioritatea 1: Hristos înaintea familiei]

În primul rând, în Luca 14:26, Isus tratează ceea ce este probabil cel mai apropiat și mai drag nouă tuturor - relația noastră cu membrii familiei noastre apropiate și arată foarte clar că, dacă vrem să fim ucenicii Lui, relația noastră cu El trebuie să aibă prioritate față de orice legătură umană. Citând cuvintele lui Isus: „Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său și pe mama sa și pe nevasta sa și pe copiii săi și pe frații săi și pe surorile sale, *ba* chiar și viața sa, nu poate fi ucenicul Meu."

Conform concordanței cuvintelor grecești realizate de Strong, cuvântul grecesc pentru „a urî" poate însemna nu doar ceea ce asociem de obicei cu acel cuvânt, ci și, prin extensie, poate însemna „a iubi mai puțin". Isus nu ne-a învățat niciodată să urâm pe cineva în mod firesc . Dar, așa cum există o „ geluzie după Dumnezeu " (2 Corinteni 11:2; vezi și Exod 20:5, 34:14) în contrast cu gelozia trupească și o „ întristare după Dumnezeu " în contrast cu întristarea care aduce moartea (**2 Corinteni 7:10**), tot așa există ceea ce putem numi „ ură după Dumnezeu ". Aceasta este o „rezistență" inspirată divin față de orice sau oricine ar încerca să ne împiedice să facem din dragostea și ascultarea noastră față de Isus prioritatea supremă a vieții noastre.

Isus a dat această cerință deoarece știa că în familii vor apărea conflicte inevitabile cu privire la priorități . În relatarea lui Matei putem obține o imagine mai completă a acestui conflict de priorități prin cuvintele lui Isus care nu sunt date de Luca. Citând Matei 10:34-37: „Nu credeți că am venit să aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia. Căci am venit să despart pe om de tatăl său, pe fiică de mama sa și pe noră de soacra sa. Și cei din casa lui vor avea vrăjmași. Cine iubește pe tatăl *său* sau pe mama sa mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiul *său* sau pe fiica sa mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine."

Cu siguranță, Isus nu încearcă în mod deliberat să divizeze familiile, ci pur și simplu „spune lucrurile așa cum sunt". El este „gelos" pe IUBIREA celor care aspiră să fie „demni" (potriviți) să fie aleși să facă parte din grupul „ales" care va fi cu El în gloria Sa cerească, ca Mireasă și Casă a Sa. Cu orice preț, dragostea și loialitatea noastră față de El trebuie să aibă prioritate față de orice altă relație.

[Prioritatea 2: Hristos înaintea propriei vieți]

Pentru a-I oferi lui Isus o asemenea iubire și loialitate absolută, este necesar să îndeplinim o altă cerință, care de fapt are două faze. Ambele faze sunt date în relatarea lui Matei, în capitolul 16:24: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine , să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie". Esența acestor două cerințe este SACRIFICIUL - care este, de fapt, IUBIREA ÎN ACȚIUNE. Când am comentat la Luca 14:26, unde Isus a indicat că trebuie să „urăm" toate celelalte relații în comparație cu El, nu am subliniat faptul că Isus a spus că o astfel de „ură" trebuie să includă „ *da* , și chiar viața lui".

Cuvântul grecesc tradus prin „viață" în acel pasaj este psuche și este tradus în multe locuri din Noul Testament prin „suflet". Sufletul este punctul central al naturii noastre egoiste a dorințelor. Dacă vrem să fim discipoli ai lui Isus, trebuie să învățăm să „urăm" egoismul nostru - dorințele noastre egoiste de a ne „guverna" propriile vieți, de a ne dirija propriile treburi ale vieții, de a face ceea ce vrem să facem etc. A „tăgădui sinele" înseamnă a refuza absolut să lăsăm

© Biblioteca Spirituală

„sinele" să domnească în vieţile noastre, ci să ne încredinţăm vieţile Domnului Isus atât de complet încât numai El ne conduce vieţile şi voinţa Lui în tot ceea ce facem este pasiunea noastră mistuitoare. O lecţie supremă pe care fiecare discipol trebuie să o înveţe este că nu putem spera niciodată să fim pregătiţi să domnim CU Hristos până când nu suntem dispuşi să fim conduşi DE Hristos.

Faza corelativă a „lepădării de sine" este cerinţa de a „ne lua crucea şi a-L urma pe Isus". În Luca 9:23 există un cuvânt adăugat care este important de remarcat. Isus a spus: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi şi să-Mi urmeze Mie". A ne lua crucea pentru a-L urma pe Isus este un angajament ZILNIC. Acum CE înseamnă asta? Ce a însemnat crucea pentru Isus? Dacă ştim ce a însemnat crucea pentru Isus, atunci putem înţelege ce înseamnă să „ne luăm crucea" şi să-L urmăm.

În Filipeni 2:8 citim că Isus „fiind găsit la înfăţişare ca om, S-a smerit pe Sine însuşi şi S-a făcut ascultător *până la* moarte, şi încă moartea crucii " .

Pentru Isus, crucea însemna ASCULTARE de voinţa Tatălui, nu din constrângere, ci din IUBIRE. El Şi-a dat viaţa de bunăvoie şi bucurie, nu doar pentru că era voia Tatălui să facă posibilă mântuirea omenirii, ci pentru că a fost o bucurie pentru El să-Şi dea viaţa în sacrificiu PENTRU ALŢII. Atât de des ne gândim la Isus dându-Şi viaţa doar prin moartea Sa pe cruce, dar, de fapt, întreaga Sa viaţă a fost „dăruită" ca o „jertfă vie" pentru alţii. „A lua crucea NOASTRĂ zilnic, pentru a-L urma pe Isus, înseamnă că ne angajăm să urmăm exemplul Lui în aceste două domenii de bază: (1) mai presus de orice, dorim să cunoaştem şi să FACEM doar VOIA Tatălui nostru Ceresc, aşa cum a fost revelată în cuvânt şi faptă de Isus în viaţa Sa pe acest pământ; (2) ca o corelaţie necesară cu prima şi ca o „consecinţă" a acesteia, este faptul că suntem motivaţi de dragostea lui Isus din noi să ne DĂRUIM în slujba ALŢILOR - pentru a putea fi instrumente în mâinile Domnului pentru a le satisface nevoile."

Pentru a ne ajuta să ne „imprimăm" acest adevăr în inimile noastre, voi cita câteva versete din Scriptură care să arate că Isus *„Şi- a purtat crucea"* pe parcursul întregii Sale vieţi – cu bucurie, nu cu regret. Scriitorul ebraic ne spune că, deoarece Isus „a iubit dreptatea şi a urât nelegiuirea", Dumnezeu Tatăl „L-a uns cu untdelemnul bucuriei mai presus de toţi fraţii Săi" (***Evrei 1:9***). Aceasta ne spune că Isus a fost cel mai plin de bucurie şi cel mai fericit om care a trăit vreodată pe faţa acestui pământ. Dar permiteţi-mi să citez câteva dintre cuvintele lui Isus.din versiunea NAS. „Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine, dacă nu vede pe Tatăl făcând; căci ce face Tatăl, aşa face şi Fiul la fel... Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi. Judec după cum aud; şi judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis" (***Ioan 5:19, 30***). „Când veţi înălţa pe Fiul Omului, atunci veţi cunoaşte că Eu sunt şi că Nu fac nimic de la Mine Însumi, ci spun aceste lucruri aşa cum M-a învăţat Tatăl" (***Ioan 8:28***). „Căci Eu n-am vorbit de la Mine Însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, Însuşi Mi-a dat poruncă ce să spun şi ce să vorbesc... Nu credeţi că Eu sunt în Tatăl şi Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu nu le spun de la Mine Însumi, ci Tatăl, care rămâne în Mine, El face lucrările Sale" (***Ioan 12:49, 14:10***).

Conform modelului pe care Isus l-a manifestat în viaţa Sa, lucrurile pe care Dumnezeu le doreşte de la noi mai mult decât orice altceva sunt ASCULTAREA din inimă – cu bucurie, din IUBIRE; şi dorinţa de a ne da viaţa ca sacrificiu pentru alţii. Aceasta este esenţa „a ne lua crucea în fiecare zi şi a-L urma (exemplul Lui). Ioan, în prima sa epistolă, ne îndeamnă: „Prin aceasta cunoaştem dragostea lui Dumnezeu: că El Şi-a dat viaţa pentru noi; şi noi trebuie să ne dăm viaţa pentru fraţi." Dar cred că toţi ne dăm seama că este mai uşor să ne dăm acordul mental decât să punem în practică zilnică. Există un dublu motiv pentru aceasta. În primul rând, chiar dacă putem fi creştini „născuţi din nou", avem înclinaţia carnală spre egocentrism şi prea adesea dorinţa egoistă de a ne pune pe noi înşine şi ceea ce concepem ca fiind propriile noastre interese pe primul loc, în loc de Domnul şi de ceilalţi. Dar, după cum am văzut, ucenicia necesită să ne lepădăm de sine. Ceea ce nu reuşim să realizăm este că cea mai mare bucurie şi împlinire vine la noi atunci când trăim mai întâi pentru a căuta să- I fim plăcuţi Domnului şi să facem doar voia Lui şi, de asemenea, „ne dăm" viaţa înslujirea altora (începând cu cei din propria noastră familie). Dar din cauza acestei înclinaţii egoiste înnăscute, trebuie să renunţăm ZILNIC la viaţa egoistă şi să

© Biblioteca Spirituală

ne luăm crucea. Aceasta înseamnă că zilnic trebuie să-L lăsăm pe Domnul să „sape" în motivele interioare ale inimilor noastre şi să ne supunem curăţărilor interioare ale Cuvântului Său şi ale Duhului Său, dedicându-ne „vegherii şi rugăciunii". Voi detalia acest aspect în scurt timp.

În al doilea rând, trebuie să ne dăm seama că avem un adversar. În 1 Petru citim: „*Fiţi treji şi vegheaţi, pentru că potrivnicul vostru, diavolul, umblă ca un leu care răcneşte şi caută pe cine să înghită*." Diavolul ne va minţi , ne va înşela , ne va denatura circumstanţele şi oamenii şi va folosi orice alt „truc" posibil pentru a ne scoate de pe „calea crucii" înapoi pe calea indulgenţei de sine, a sindromului „eu mai întâi". De aceea, în Luca 14, unde Isus enunţă prioritatea „purtării crucii" pentru a-L urma, El amplifică ideea cu o parabolă pentru a „sublinia" ideea. Voi cita întregul context pentru a putea vedea legătura. „Şi cine nu-şi *poartă* crucea şi nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu. CĂCI cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, *nu se aşează* mai întâi şi nu - şi socoteşte cheltuiala , dacă *are* de unde să-l isprăvească? Ca nu cumva, după ce a terminat ..."„Când a pus temelia şi nu poate să-l termine, toţi cei ce se uită încep să-l batjocorească, zicând: «Omul acesta a început să zidească şi n-a putut să termine»" (***Luca 14:27-30***). Punctul cheie al acestei ilustraţii parabolice este că trebuie să CONSIDERAŢI COSTUL uceniciei lui Isus Hristos - ceea ce înseamnă o dedicare totală faţă de El şi voia Lui mai presus de orice alt interes şi relaţie din viaţa noastră . Şi am văzut deja că aceasta implică sacrificiu - chiar şi separarea între membrii familiei uneori. Dar există UN ALT COST care este învăţătura principală [referitor la] acest om din parabolă care avea să construiască turnul. Trebuie să înţelegem scopul unui „turn" aşa cum era folosit în timpurile biblice. Un turn era o structură fortificată care se ridica la o înălţime considerabilă pe zidurile unui oraş pentru a permite unui străjer să vadă în toate direcţiile pentru a detecta orice inamic care se apropia. Turnurile erau construite şi în podgorii ca o anexă aproape necesară a acestora (***Isaia 5:2; Matei 21:33; Marcu 12:1***). Acestea erau folosite pentru a veghea"pentru hoţii sau jefuitorii care veneau să jefuiască, să jefuiască sau să distrugă sau pentru animalele mici care se puteau „strecura" prin gardul viu exterior şi să strice viţa de vie. ***Cântarea Cântărilor 2:15*** spune că „vulpile (păcatele) sunt cele care strică viţa de vie". Astfel de turnuri din podgorii serveau drept adăposturi pentru îngrijitorii viilor.

„A construi un turn" se referă simbolic la viaţa noastră devoţională şi de rugăciune orientată spiritual, în comuniune cu Hristos, Domnul nostru, pentru ca să putem „ veghea " (să fim atenţi) împotriva adversarului nostru , diavolul, şi a tuturor uneltirilor sale rele . După ce „am pus temelia" (vezi 1 Corinteni 3:10-11), începem să „construim" pe [el] „turnul" relaţiei noastre spirituale cu Hristos Isus. În contextul studiului nostru, trebuie să „socotim costul" timpului şi efortului care TREBUIE să fie depuse rugăciunii şi comuniunii cu Domnul. Isus le-a spus ucenicilor Săi: „ Rămâneţi aici şi vegheaţi împreună cu Mine" (***Matei 26:38***) şi din nou: „ Vegheaţi şi rugaţi-vă , ca să nu *căderi* în ispită; duhul este plin de dorinţă, dar trupul este slab" (***Matei 26:41***). Cuvântul grecesc tradus prin „vegheaţi" înseamnă literalmente „a fi treji". În Noul Testament, „a dormi" este asociat simbolic cu letargia spirituală şi indiferenţa -o stare de apatie nepăsătoare. (Vezi ***Romani 13:11; 1 Tesaloniceni 5:5-6; Efeseni 5:14.***) A „veghea" înseamnă a fi alert spiritual, vigilent, a te ruga activ şi a-L căuta pe Domnul ca Satana să nu ne prindă în cursa uneltirilor şi ispitelor Sale. Câteva îndemnuri din Noul Testament în această direcţie sunt: 1 Petru 4:7, „Sfârşitul tuturor lucrurilor este aproape; fiţi deci *serioşi* şi vegheaţi *în* rugăciune "; 1 Corinteni 16:13, „ Vegheaţi [], staţi tari în credinţă... fiţi tari"; ***Coloseni 4:2***, „Stăruiţi în rugăciune şi vegheaţi cu mulţumire "; ***1 Tesaloniceni 5:6***, „De aceea să nu dormim ca ceilalţi, ci să vegheăm şi să fim *serioşi".* Îţi „zideşti turnul" zilnic ÎN SUS în comuniunea ta spirituală, rugăciune şi relaţie de dragoste cu Isus Hristos?

O altă implicaţie a „turnului" este reprezentarea simbolică aCeresc Regatul în contrast cu cel pământesc. Am menţionat că un turn într-o vie servea şi ca loc de cazare pentru păzitorii viei. Poporul Împărăţiei lui Dumnezeu (atât sub Vechiul, cât şi sub Noul Legământ) este asemănat cu o vie, o agricultură (câmp sau teren cultivat - versiunea NAS a lui ***1 Corinteni 3:9***); vedea Muntele ***21:33-43, Luca 13:6-9***). Toţi creştinii „născuţi din nou" care au primit darul vieţii veşnice fac parte din poporul Împărăţiei lui Dumnezeu. Dar acest „dar" ne restabileşte doar ceea ce Adam a pierdut când a păcătuit - „viaţa" pentru suflet acum şi învierea la un trup nemuritor pe acest

© Biblioteca Spirituală

pământ în mileniul care vine. Totuși, o parte a evangheliei - „vestea bună" - este că pentru cei care sunt dispuși să îndeplinească condițiile uceniciei și astfel „ să alerge spre țintă, pentru premiul chemării cerești („cerești" - *vezi* ***Evrei 3:1***) a lui Dumnezeu în Hristos Isus" (***Filipeni 3:14***), Dumnezeu pregătește un „loc de locuit" în „turnul" Împărăției Cerești și al slavei [pentru cei] care vor fi „păzitorii" (conducătorii cu Hristos) PESTE cei din Împărăția pământească. Motivul pentru care omul din parabola din ***Luca 14:28*** este descris ca „calculând costul", „*dacă are îndestulător să-l termine*", deoarece Isus Însuși a spus că, referindu-se la Mireasa și Casa Cerească (însoțitori), „*mulți sunt chemați, dar puțini (relativ vorbind) sunt aleși*" (***Matei 22:14***). Vezi și ***Apocalipsa 19:7-9***.

[Prioritatea 3: Hristos înaintea oricărei posesiuni materiale]

A treia prioritate a uceniciei, așa cum este dată în Luca, capitolul 14, începe cu o parabolă oferită de Isus, urmată de cerință. Voi cita mai întâi întregul pasaj. „Sau care împărat, mergând să facă război împotriva unui alt împărat, *nu se așează* mai întâi și nu se sfătuiește *dacă* poate *să* -l întâmpine cu zece mii de oameni pe cel ce vine *împotriva* lui cu douăzeci de mii? Sau, până când celălalt este încă departe, trimite *o solie* și cere *pace* . Tot așa, oricine dintre voi nu se leapădă *de* toate câte are , nu poate fi ucenicul Meu." (***Luca 14:31-33***) Isus vorbea despre lucruri spirituale. Dar mai întâi trebuie să înțelegem aspectul pur material al acestei parabole. Amintiți-vă că o parabolă conține adevăr „ascuns" și poate fi înțeleasă prin revelația Duhului. Pentru a reduce cei 10.000 și 20.000 de soldați ai celor doi regi la tărâmul material , împărțim la 10 și obținem 1.000 și 2.000. În ceea ce privește factorii de timp materiali, știm că o zi este pentru Domnul ca o mie de ani. Evreii din vremea lui Isus așteptau restaurarea lumii pământești. regat deDavid Din momentul în care David și-a început domnia peste Israel până în vremea lui Hristos au trecut aproape exact 1000 de ani, iar de la prima venire a lui Isus până la a doua Sa venire vor fi aproximativ 2000 de ani. Știm din Scriptură că David va fi ridicat pentru a domni peste împărăția pământească (***Ieremia 30:9; Ezechiel 34:23; 37:24***). Deși aproximativ 2.000 de ani în timp material separă prima și a doua venire a lui Isus, știm că Împărăția Lui este o împărăție spirituală (Ioan 18:36) și va fi stabilită în „ceruri" deasupra pământului când Se va întoarce, dar pentru a supraveghea împărăția pământească.

Regele cu cei 10.000 are o decizie de luat – prin urmare, se așază și se consultă cu sine însuși. El știe că regele cu 20.000 (Cristos) vine să-Și stabilească Împărăția peste pământ și nimic nu-L poate opri – El are o putere superioară pentru a face acest lucru. Adevăratul ucenicul , indiferent de momentul în care a trăit în această epocă, a recunoscut pretențiile lui Hristos asupra vieții Sale, permite ca viața Sa să fie complet „cucerită " de Regele care va veni, pentru ca scopul glorios să se împlinească a fi „înălțat" la „tărâmurile superioare" ale Împărăției Cerești viitoare. El ia în considerare „ costul " rezistenței la predarea deplină și necondiționată (și a fi „descalificat" pentru premiul chemării cerești - vezi ***1 Corinteni 9:27*** versiunea NAS), trebuind să se mulțumească cu împărăția „inferioară" sau pământească și „trimite *o delegație* " cât timp regele este încă la distanță (cu referire la a doua Sa venire) și își exprimă dorința (cu bucurie și de bunăvoie) pentru condiții de pace (prin supunere și ascultare totală). ACEASTA este esența spirituală a pildei; „prețul" pentru moștenirea Împărăției cerești .

Isus prezintă apoi „concluzia" în termeni simpli: „ Tot așa , oricine dintre voi nu se *leapădă de* tot ce are , nu poate fi ucenicul Meu " (**Luca 14:33**). Cuvântul grecesc tradus prin „a se lepăda *de tot* " înseamnă literal „a lua rămas bun (prin plecare sau concediere); sau figurativ a renunța, a aranja într-un mod ordonat, adică a atribui sau a dispune (într-o anumită poziție sau lot)." Pentru cei dintre noi care chiar iau serios în considerare ucenicia noastră , cred că această cerință înseamnă că „renunțăm la proprietatea" asupra a TOT ce avem și „ atribuim " acest lucru lui Isus. Devenim pur și simplu administratori (administratori) ai ceea ce aparține lui Dumnezeu și este la dispoziția Lui pentru a fi folosit sau atribuit pentru slujirea și gloria Lui în orice mod care va duce la îndeplinire scopul Său - nu numai pentru viața mea, ci și pentru viețile tuturor celor care Îi aparțin. Bunurile și relațiile mele Îi sunt predate necondiționat Lui, astfel încât sarcina mea principală este doar să caut să cunosc VOIA LUI și să o FAC, căci numai El știe ce este mai bine

© Biblioteca Spirituală

pentru mine şi pentru toţi ceilalţi de care viaţa mea este legată sau pe care îi „atinge” într-un fel.

În ceea ce priveşte parabola despre cele două armate pe care tocmai am analizat-o, putem spune: „Am luat în considerare consecinţele faptului că vreau să-mi fac propria cale şi încerc să-mi conduc propriile treburi şi, având în vedere «mareea curgătoare» continuă şi inevitabila cucerire a REGELUI regilor şi DOMNULUI domnilor, am luat o decizie întemeiată de a renunţa la calea mea, la planurile mele, la viaţa mea, la bunurile mele, la rudele mele şi de a mă supune total planului Său de iubire de a-mi disciplina viaţa conform preceptelor şi instrucţiunilor Cuvântului Său. Nu voi face compromisuri şi nu voi da înapoi. Voi prefera să «sufer pierderi» în ceea ce priveşte ceea ce gândeşte omul, decât să mă «agăţ» de orice m-ar împiedica să- L «urmez» până când voi ajunge la «premiul» de a-I aparţine în totalitatea fiinţei mele şi de a face parte din acea ceată de sfinţi care, în cele din urmă, vor «locui» în acel «turn» al Împărăţiei şi Gloriei Sale Cereşti.”

Prin harul Său, pot spune împreună cu Bob Moorhead: „Fac parte din comunitatea celor fără ruşine. Am puterea Duhului Sfânt. Sorile au fost aruncate. Am trecut peste linie. Decizia a fost luată. Sunt un ucenicul Său. Nu voi privi înapoi; nu voi încetini, nu voi da înapoi şi nu voi sta nemişcat. Trecutul meu este răscumpărat, prezentul meu are sens şi viitorul meu este sigur. Am terminat cu viaţa josnică, cu umblarea prin ochii deschişi, cu planurile mărunte, cu genunchii netezi, cu visele incolore, cu viziunea pătată, cu vorbirea banală, cu dărnicia zgârcită şi cu obiectivele eclipsate. Nu mai am nevoie de preeminenţă, prosperitate, poziţie, promovare, laude sau popularitate. Nu trebuie să am dreptate, nu trebuie să fiu primul, cel mai bun, recunoscut, lăudat, respectat sau răsplătit. Acum trăiesc prin prezenţă, mă sprijin prin credinţă, umblu prin răbdare, mă înalţ prin rugăciune, muncesc prin putere. Faţa mea este fermă, mersul meu este rapid, scopul meu este raiul, drumul meu este îngust, calea mea este aspră, tovarăşii mei sunt puţini, Dumnezeul meu este de încredere, misiunea mea este clară. Eu...” nu poate fi cumpărat, compromis, ocolit, ademenit, întors, amăgit sau amânat. Nu voi tresări în faţa sacrificiului, nu voi ezita în prezenţa adversităţii, negociez la masa inamicului, meditez la balta popularităţii sau rătăcesc prin labirintul mediocrităţii. Nu voi renunţa, nu voi tăcea, nu voi renunţa, până nu voi fi susţinut, îndemnat, îndemnat să mă rog, motivat, hotărât pentru cauza lui Hristos. Sunt un ucenicul lui Isus!

A „abandona tot ce avem” pentru a fi ucenicii lui Isus înseamnă, în principiu, acelaşi lucru ca atunci când Isus a umblat pe acest pământ. Cu toate acestea, perspectiva noastră este oarecum diferită . Când Isus era pe acest pământ ca om, cei care au ales să-L urmeze şi să fie ucenici ai Lui au trebuit să-şi lase în urmă literalmente casa, familia etc. Acest lucru a fost valabil mai ales pentru cei „doisprezece”, pe care Isus i-a ales dintre toţi ucenicii Săi să fie apostoli şi, de asemenea, să fie CU EL tot timpul (vezi ***Marcu 3:13-19***). Au existat şi alţi ucenici care L-au urmat şi au fost învăţaţi de El în diferite momente, dar nu au fost cu El tot timpul. Printre aceştia s-au numărat cei „şaptezeci” pe care El i-a rânduit să meargă „doi câte doi” înaintea Lui în fiecare cetate în care avea să intre. Au fost şi alţii care L-au urmat uneori, printre care femei care Îi slujeau din averea lor materială (vezi Luca 8:1-3). Totuşi, toţi erau ucenici.

Nu mai avem un Isus literal [adică *manifestat* fizic] după care să urmăm, aşa cum spune apostolul Pavel: „măcar că L-am cunoscut pe Hristos după trup, totuşi acum nu-L mai cunoaştem” (2 Corinteni 5:16). „Urmarea Lui” de către noi este acum o căutare spirituală. Dar principiul „lăsării la TOT” pentru a-L urma rămâne acelaşi , chiar dacă realizarea sa practică poate fi oarecum diferită. MERITĂ? Petru avea aceeaşi întrebare în minte când, aşa cum este consemnat în Matei 19:27, L-a întrebat pe Isus: „Iată, noi am părăsit toate şi *Te* -am urmat ; ce vom avea deci?” În versetele următoare (28-30): „ *Adevărat vă* spun că *voi* , care M- aţi *urmat* la naşterea din nou, când Fiul omului va şedea pe scaunul de domnie al slavei Sale, veţi şedea şi *voi pe* douăsprezece scaune de domnie şi veţi judeca cele douăsprezece seminţii ale lui Dumnezeu.” Israel„...Şi oricine şi-a *părăsit* casele, sau fraţii, sau soţia, sau copiii, sau ţarimile, pentru Numele Meu, va primi însuti şi va moşteni viaţa veşnică. Dar mulţi dintre cei dintâi vor fi cei din urmă; şi cei din urmă vor fi cei dintâi.” Isus se adresează mai întâi celor doisprezece, asigurându-i că vor face parte din Împărăţia Sa conducătoare, deoarece au fost dispuşi să-L

© Biblioteca Spirituală

urmeze în scopul „regenerării" vieții lor (cuvântul grecesc nu înseamnă doar acea renaștere care infuzează sufletul cu viața și natura lui Isus, ci și acea renovare spirituală a ființei interioare care continuă de-a lungul vieții DACĂ cineva „îl urmează" (îl urmărește) pe Isus din toată inima). Apoi, El dă asigurarea că oricine ar trebui să renunțe la bunuri sau relații pentru devotamentul său din toată inima față de El va primi „ însutit " - pe lângă faptul că i se asigură „viața veșnică".

[Notă a editorului: Pentru o discuție mai detaliată despre ucenicie în regenerare, vă rugăm să consultați paragrafele finale ale învățăturii fratelui Earls, „Vocea Mirelui". De asemenea, vă rugăm să rețineți o distincție între „a avea" viața veșnică prin darul gratuit al nașterii din nou (Ioan 3:36; 5:24; 6:47) și „a moșteni" viața veșnică (Matei 19:29, așa cum este discutat aici și, de asemenea, Ioan 6:27), care vine doar ca urmare a finalizării cursului uceniciei. Acestea sunt dimensiuni separate ale aceleiași Vieți care se aplică diferitelor tărâmuri ale mântuirii și care nu trebuie confundate.]

Deși nu avem dreptul să încercăm să „interpretăm" cuvintele lui Isus ceva ce nu a spus sau nu a vrut să spună, trebuie să ne dăm seama și că El nu a vorbit ca un om obișnuit ; prin urmare, nu trebuie să tratăm cuvintele Sale ca pe cele ale unui om obișnuit. El a vorbit din perspectiva lui Dumnezeu despre planul Său pentru om. Prin urmare, de multe ori în ceea ce am putea considera o învățătură conversațională obișnuită, există adevăruri „voalate" („fragmente ascunse") care pot fi revelate doar de Duhul Sfânt. Cred că atunci când Isus promite că cei care sunt dispuși să „sufere pierdere" pentru Numele Său vor primi „însut", aceasta este o referire la categoria de creștini însutită - făcând trimitere la parabola fundamentală a sămânței Cuvântului, care dă naștere la trei categorii - de 30 de ori, de 60 de ori și de 100 de ori. Am demonstrat clar în celelalte scrieri ale mele că doar creștinii însutiți sunt candidați pentru... Ceresc Regatul și Glorie. Grupurile de 30 și 60 de ori își vor avea soarta pe acest pământ.

Unii ar putea pune la îndoială acest lucru, deoarece în relatarea lui Marcu despre aceste cuvinte ale lui Isus este oferită o idee suplimentară. Citând din Marcu 10:29-30: „Niciun om nu a *lăsat* casă, frați, surori, tată, mamă, soție, copii sau ogoare, pentru Mine și pentru Evanghelie, care să nu primească însutit acum, în vremea aceasta , case, frați, surori, mame, copii și ogoare, împreună cu prigoniri; iar în veacul viitor, viața veșnică."

Cei care au aprofundat învățătura extremă a prosperității au folosit acest verset pentru a încerca să demonstreze că pentru fiecare dolar pe care îl dăm Domnului, El este obligat prin Cuvântul Său să ne dea înapoi o sută de ori mai mult, sau o sută de dolari. Cred că există o lege spirituală conform căreia ceea ce dăm lui Dumnezeu sau altora (cu motivul corect) ni se va întoarce în cele din urmă de mai multe ori (într-un fel sau altul). Totuși , acesta este un alt subiect și nu-l voi trata aici. Versetul cu care mă ocup acum, așa cum este citat mai sus, nu are nicio legătură cu dăruirea noastră către Dumnezeu, deși învățătorii „prosperității" îl folosesc greșit în acest sens . Are de-a face cu cei care sunt dispuși să „sufere pierderi " în loc să-și compromită angajamentul față de Isus Hristos. Într-un fel, ei au fost respinși, alungați, dezmoșteniți și, prin urmare, au trebuit să „abandoneze" bunuri sau relații. Iar Isus îi asigură că pierderea lor va fi compensată în contextul familiei mai largi a lui Dumnezeu. în care vor primi (în grijă, dragoste și părtășie) „însutit" mai mult în case (în care ar găsi „refugiu"), precum și frați în Hristos; și, de asemenea, surori creștine, mame, copii etc., în comunitatea creștină. Totuși, această aplicare nu neagă ceea ce am sugerat anterior cu privire la faptul că Isus făcea o referire „voalată" la categoria de 100 de creștini. Isus a vorbit din perspectiva înțelepciunii infinite, chiar a înțelepciunii „multiforme" (cu multe fațete) a lui Dumnezeu (vezi Efeseni 3:10) și, prin urmare, suntem îndreptățiți să vedem mai mult de o aplicație la multe dintre cuvintele Sale.

Preaiubiților, am văzut că ucenicia necesită „ priorități ". Angajamentul nostru față de Hristos trebuie să fie pe primul loc DACĂ vrem ce e mai bun și mai înalt din partea lui Dumnezeu. Trebuie să căutăm înțelepciunea lui Dumnezeu cu privire la modul în care să implementăm astfel de priorități în toate relațiile și bunurile noastre și, de asemenea, voința (determinarea) de a le îndeplini. Aceasta nu înseamnă că ne neglijăm responsabilitățile naturale în rutina zilnică a vieții. S-ar putea spune multe despre asta, dar spațiul meu s-a epuizat. Următorul număr va trata

© Biblioteca Spirituală

„dovezile” uceniciei.

&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&

(Partea a 5-a)

[Prioritățile uceniciei, continuare]

Înainte de a intra în „Dovezile” Ucenicizării, cred că ar trebui să fac câteva remarci suplimentare despre „Prioritățile” Ucenicizării, pe care le-am împărtășit în principal în ultimul capitol al acestui studiu. Prin urmare, mă voi concentra asupra anumitor cuvinte ale lui Isus din Luca 9:23: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să-Mi urmeze Mie.” Și vreau să subliniez că calea ucenicizării este calea crucii .

Ce înseamnă asta? Ce înseamnă să „*ne luăm crucea în fiecare zi și să-L urmăm pe Isus*?” În principiu , cred că „crucea noastră” trebuie să însemne pentru noi același lucru pe care l-a însemnat crucea lui Isus pentru El. „Crucea” pentru Isus a fost pur și simplu ascultare de voința Tatălui . Ce citim despre Isus în Filipeni 2:8? „Și fiind găsit la înfățișare ca un om, S-a smerit pe Sine și S-a făcut ascultător *până la moarte* , și încă moartea crucii.”

Trebuie să ne „luăm crucea ZILNIC” pentru a FACE voia Tatălui, urmând modelul stabilit de Isus prin propria Sa viață, indiferent de „cost” – chiar dacă necesită SACRIFICIU, așa cum a fost în viața lui Isus. Această ascultare trebuie să izvorască din IUBIRE, așa cum a fost în viața lui Isus – nu pur și simplu din „datorie”. Dar vom aprofunda acest subiect în capitolul următor.

[Latura plină de bucurie a uceniciei]

Acestea fiind spuse, nu vreau ca Satana să vă înșele să credeți că această cerință implică o viață grea și grea . De fapt, exact opusul este adevărat - este CALEA către absolut.LIBERTATE și ÎMPLINIRE completă. Căci aceste lucruri pot fi găsite doar ÎN VOIA lui Dumnezeu. Voia lui Dumnezeu este exprimată în poruncile Sale, iar 1 Ioan 5:8 spune: „Căci dragostea lui Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui; și poruncile Lui nu sunt grele.”

Cuvântul grecesc tradus prin „supărător” înseamnă „greu” sau „împovărător”. Aceasta nu înseamnă că nu vor exista unele încercări și încercări care ni se par „grele”, căci Isus a experimentat astfel de încercări, cu multă neînțelegere, respingere, abuz și persecuție. Dar, în ciuda tuturor acestora, El a fost PLIN de BUCURIA de a face voia Tatălui. În Evrei 1:9 sunt rostite aceste cuvinte despre Isus: „ *Ați* iubit dreptatea (făcând voia Tatălui și păzind poruncile Lui),” și ai urât nelegiuirea; de aceea Dumnezeu, Dumnezeul tău, Te-a uns cu untdelemnul bucuriei, mai presus de tovarășii tăi.”

Nicio ființă umană care a umblat pe acest pământ nu a experimentat vreodată mai multă BUCURIE și ÎMPLINIRE decât a experimentat Isus!

Îmi amintesc mărturia unei doamne creștine care a trecut prin câteva luni de depresie severă. Părea că nimic sau nicio persoană nu o putea scoate din ea. Într-o noapte a avut un vis foarte viu. În acest vis, l-a văzut pe Isus și pe ucenicii Săi mergând de-a lungul...Marea GalileiiLa un moment dat, unii dintre ucenici au continuat să meargă spre mare, în timp ce Isus și doi dintre ucenici s-au oprit și s-au așezat sub un copac. Apoi l-a văzut pe unul dintre ucenici aplecându-se și spunându-i ceva la ureche lui Isus. Imediat l-a văzut pe Isus zâmbind și chiar „chicotind” puțin. Apoi, același ucenic s-a aplecat și i-a spus altceva lui Isus. De data aceasta l-a văzut pe Isus izbucnind într-un râs amuzant,„Dându-și” capul pe spate, cu gura căscată, într-un hohot de râs. Apoi S-a aplecat înainte și înapoi de câteva ori, râzând, așa cum se întâmplă atunci când cineva este, într-un fel, „în hohote” de râs. Deodată, femeia care avusese visul s-a trezit, s-a ridicat în șezut în pat și a început să râdă! Depresia ei dispăruse, bucuria îi revenise și ea a fost restabilită într-o părtășie „debordantă” cu Domnul din acea zi...Apoi S-a aplecat înainte și înapoi de câteva ori în timp ce râdea, așa cum se întâmplă atunci când ești, într-un fel, „în hohote” de râs. Deodată, femeia care avusese visul s-a trezit, s-a ridicat în șezut în pat și a început să râdă! Depresia ei dispăruse,

© Biblioteca Spirituală

bucuria îi revenise şi ea a fost restabilită într-o părtăşie „debordantă” cu Domnul din acea zi înainte...Apoi S-a aplecat înainte şi înapoi de câteva ori în timp ce râdea, aşa cum se întâmplă atunci când eşti, într-un fel, „în hohote” de râs. Deodată, femeia care avusese visul s-a trezit, s-a ridicat în şezut în pat şi a început să râdă! Depresia ei dispăruse, bucuria îi revenise şi ea a fost restabilită într-o părtăşie „debordantă” cu Domnul din acea zi înainte...„În hohote” de râs, ca să zic aşa. Deodată, femeia care avusese visul s-a trezit, s-a ridicat în şezut în pat şi a început să râdă! Depresia ei dispăruse, bucuria îi revenise şi, din ziua aceea, a avut o părtăşie „debordantă” cu Domnul…„În hohote” de râs, ca să zic aşa. Deodată, femeia care avusese visul s-a trezit, s-a ridicat în şezut în pat şi a început să râdă! Depresia ei dispăruse, bucuria îi revenise şi, din ziua aceea, a avut o părtăşie „debordantă” cu Domnul…Bucuria ei s-a întors şi a fost restaurată la o părtăşie „debordantă” cu Domnul din acea zi înainte.Bucuria ei s-a întors şi a fost restaurată la o părtăşie „debordantă” cu Domnul din acea zi înainte.

Împărtăşesc această poveste atunci când discut despre cerinţele Uceniciei, pentru că cineva ar putea avea ideea că Isus este un fel de „luptă-prăjitor” care vrea să ia toată plăcerea din viaţă; sau un fel de stăpân dur care vrea să ne pună un fel de „încurcătură legală”. Da, cerinţele Sale sunt stricte; calea Lui este îngustă; în dragoste, El nu va permite niciunui rival să-Şi „încalce” locul suprem în vieţile noastre. EL trebuie să devină TOTUL nostru în TOT: adică, DACĂ noi „sunt dedicaţi să fim ucenicii Lui”. Motivul pentru care ne acordă aceste „priorităţi” este pentru că ştie că, din cauza deficienţelor „umanităţii noastre decăzute”, aceasta este singura modalitate prin care ne va putea ATRAGE ÎN „reţeaua” IUBIRII Sale atotcuprinzătoare – în măsura în care ne „blocăm” în împlinirea completă care vine din „roadele” acestei relaţii şi tânjim doar după o „cunoaştere” mai profundă a Lui.

[*Notă a editorului*: Fratele Earls a confruntat cu abilitate spiritul morbid al criticii legale şi al opresiunii amare care umbreşte spiritele ucenicilor dedicaţi care au trecut prin rigorile suferinţei şi sacrificiului de sine pentru Domnul şi care pătrunde în mod obişnuit în grupurile profetice şi indivizii izolaţi din pustie.]

[Ucenicia: Singura Cale către Adevărata Împlinire a Vieţii]

Greşeala pe care o fac majoritatea creştinilor, care îi tinde să ducă o viaţă creştină oarecum haotică şi banală, este că, deşi l-au acceptat pe Hristos ca Mântuitor al lor şi vor ca El să facă parte din viaţa lor, ei tind să păstreze noţiunea, sau aş putea spune chiar „iluzia”, că împlinirea În această viaţă, pentru ei, scopul se va găsi exact în persoana „potrivită”, în circumstanţele „potrivite”, în tipul potrivit de realizare personală sau succes material.

Acum, Domnul ştie cu siguranţă că avem nevoi umane care fac parte din „şederea” noastră pe acest pământ şi El a intenţionat ca aceste nevoi să fie satisfăcute pe măsură ce ne uităm la El pentru îndrumare, ajutor şi asigurarea Sa. Nu pot intra aici în mai multe detalii despre căile lui Dumnezeu în satisfacerea acestor nevoi, dar vreau să subliniez cu emfază faptul că niciodată nu putem găsi împlinire completă şi supremă în nimic sau în nicio altă persoană decât în Însuşi Domnul Isus Hristos! De aceea este atât de important să-L „urmăm” ca ucenic al Său, să ne supunem disciplinei Sale, să învăţăm de la El şi să-L căutăm din toată inima noastră.

5. DOVEZILE SAU EVIDENŢELE UCENICIEI

[Dovada 1: Perseverenţă în Cuvântul Său]

Care sunt „dovezile” sau dovezile din vieţile noastre că suntem cu adevărat ucenici ai lui Isus Hristos? Întoarceţi-vă mai întâi la un verset asupra căruia m-am „concentrat” deja - Ioan 8:31-82: „Isus a zis atunci Iudeilor care crezuseră în El: Dacă *rămâneţi* în cuvântul Meu, sunteţi *cu* adevărat ucenicii Mei; *veţi* cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face slobozi.”

Isus Însuşi declară că una dintre dovezile că suntem cu adevărat ucenicii Săi este faptul că „rămânem” în CUVÂNTUL SĂU. Cuvântul „a continua” este o traducere a cuvântului grecesc meno, care înseamnă „*a rămâne într-un anumit loc, stare, relaţie sau aşteptare.*” Acest cuvânt este folosit

© Biblioteca Spirituală

de multe ori în Noul Testament şi este tradus în moduri variate prin „a rămâne”, „a continua”, „a locui”, „a îndura” şi „a zăbovi”.„(Comandaţi broşura mea peRĂMÂNÂND ZILNIC ÎN HRISTOS din Shepherdsfield, pentru o mai bună înţelegere.)

[- Studenţi ai Cuvântului Scris şi Viu]

Există o dublă accentuare pe care o cred necesară dacă vrem să înţelegem şi să împlinim ceea ce spune Isus. În primul rând, este imperativ să fim „ studenţi ” ai Cuvântului scris al lui Dumnezeu - Scripturile - şi aceasta cu dorinţa şi angajamentul de a cunoaşte din ce în ce mai mult şi de a ne raporta într-un mod semnificativ la „Cuvântul viu” - Isus Însuşi, că El, ca un Duh „înviorător”, dătător de viaţă (1 Cor. 15:45; Efes. 2:1,5; Col. 2:13) şi prin intermediul Celui pe care L-a trimis El (***Ioan 14:16-18, 26; 15:26; 6:63***), chiar şi Duhul (Sfânt) al Adevărului ne poate descoperi dragostea Sa nepătrunsă, viaţa Sa din belşug, căile şi principiile Împărăţiei Sale, calea Sa de ucenicie– cu intenţia ca El să insufle în fiinţa noastră interioară frumuseţea CARACTERULUI Său.

Citeşte din nou Scriptura scrisă la începutul acestei secţiuni a studiului nostru - Ioan 8:31-32. Nu putem revendica promisiunea din versetul 32 decât dacă îndeplinim condiţia versetului 31. Nu experimentăm puterea eliberatoare a adevărului, decât dacă suntem dispuşi să petrecem timp studiind şi meditând la Cuvântul lui Dumnezeu, în măsura în care nu numai că îl lăsăm pe Duhul Sfânt să ne „ilumineze” adevărul său, ci şi să-l „absorbim” şi să-l „sorbim” în aşa fel încât să facă din ce în ce mai mult o lucrare transformatoare şi eliberatoare în fiinţa noastră interioară. Abia atunci,pe măsură ce această „realitate interioară” începe să fie „ elaborată ” în moduri practice în viaţa noastră de zi cu zi experienţe şi relaţii , putem spune că „cunoaştem” adevărul care „ne eliberează” (de numeroasele legături mentale, emoţionale şi fizice ale lumii, ale „cărnii” şi ale diavolului).

[- Semnificaţia cuvântului „a cunoaşte”]

Cuvântul „a cunoaşte” din Ioan 8:32 este o traducere din grecescul „ginosko” , care implică o „cunoaştere interioară” prin experienţă personală . Există un alt cuvânt grecesc tradus prin „a cunoaşte” de multe ori în Noul Testament - eido, care înseamnă „a cunoaşte” în sensul de a percepe ceva mental, de a fi conştient sau de a înţelege. Şi există un alt cuvânt grecesc - epiginosko, care înseamnă „a cunoaşte despre”, sau ”a cunoaşte pe deplin”, în funcţie de context.

Există un aspect pe care vreau să-l subliniez în contrastul dintre aceste cuvinte greceşti şi cred că cea mai bună modalitate este să ofer o ilustrare simplă. Să presupunem că, în copilărie, ţi s-a arătat un măr ca să ştii ce este. Dar, dintr-un anumit motiv, nu ai gustat niciodată un măr. Pe măsură ce anii au urmat, de fiecare dată când ai văzut un măr, ai perceput sau ai înţeles că ceea ce vedeai era un măr. Aceasta ar corespunde cuvântului grecesc eido.

Dar să continuăm să presupunem că, dintr-un anumit motiv, nu ai gustat sau mâncat niciodată un măr. Aşadar, ai studiat intens şi ai devenit foarte priceput în cultivarea merelor, din momentul în care pomii sunt plantaţi până în momentul în care merele sunt pregătite pentru piaţă. Aceasta ar corespunde cu epiginosko în greacă.

Totuşi, să presupunem că încă nu ai gustat niciodată un măr. Apoi a venit ziua în care, în sfârşit, ai luat prima muşcătură dintr-un măr şi i-ai savurat aroma delicioasă şi nu te-ai săturat până nu ai consumat întregul măr. Şi din acea zi ţi-a „iubit” din ce în ce mai mult să mănânci mere. Aceasta ar corespunde cuvântului grecesc *ginosko*. Din momentul în care ai muşcat pentru prima dată un măr, ai ajuns în sfârşit în punctul în care „cunoşteai” acel măr prin experienţă personală. Nu mai aveai doar o percepţie sau o înţelegere (eido) a ceea ce este un măr atunci când îl vedeai; nici nu te mai aflai în domeniul în care cunoşteai totul despre (epiginosko) mere şi despre cum sunt cultivate şi comercializate.

Preaiubiţilor, „strigătul inimii” unui adevărat ucenic este să -L „ cunoască” pe Domnul Isus într-o intimitate crescândă şi puterea Sa care dă libertate. El ESTE ADEVĂR, dar rezultă în mod necesar că şi CUVÂNTUL SĂU este ADEVĂR (***Ioan 14:6; 17:17***). Prin urmare, a „continua” în citirea, studierea şi meditarea la Cuvântul scris (Scripturile) este absolut necesar dacă vrem să-L

© Biblioteca Spirituală

„cunoaștem” (ginosko) pe Isus în dragoste intimă și părtășie.

Iată o sugestie practică care te-ar putea ajuta. Dacă Îi dăm Domnului o zeciuială (10% din averea noastră materială), nu ar trebui să-I dăm și Lui, într-un mod specific, 10% din TIMPUL nostru? În ***Ioan 11:9***, Isus a spus: „Nu sunt oare douăsprezece ceasuri în zi?”

Folosind acest lucru ca ghid, 10% din 12 ore ar fi egal cu 1 oră și 12 minute. Această oră și douăsprezece minute ar trebui să fie durata minimă de timp, că petrecem separați și SINGURI cu Domnul în studiu și meditație la cuvântul lui Dumnezeu, împreună cu rugăciune și închinare. Această perioadă de timp nu ar trebui petrecută într-o singură sesiune continuă, ci ar putea fi împărțită în momente separate, în funcție de programul fiecăruia în fiecare zi. Dar cred că „zeciuiala zilnică” trebuie respectată dacă vrem să fim cu adevărat ucenici ai lui Isus Hristos.

[- Meditând asupra Cuvântului Scris și Viu]

Pe lângă acestea, pot exista momente de „meditație” asupra adevărurilor pe care le-am învățat în momentele zilei când nu ne putem îndrepta întreaga atenție către citirea CUVÂNTULUI. În același timp în care suntem angajați în anumite activități, fie că suntem la serviciu, conducem etc., „duhul” nostru poate fi înălțat spre Dumnezeu, iar „mintea” noastră poate „medita” asupra adevărurilor pe care le-am citit anterior. A „medita” înseamnă a reflecta, a medita, a a cugeta, a se concentra asupra oricărui lucru în gând; chiar a conversa cu sine însuși în mintea cuiva. În astfel de momente de meditație reflexivă, Domnul ne oferă perspective asupra adevărului, înțelegerii și înțelepciunii Sale, chiar și „chei” pentru soluționarea problemelor sau deciziilor cu care ne confruntăm.

[- Eliberează-te de sfaturile nelegiuite]

David învățase secretul meditației în orice moment, zi sau noapte. În Psalmul 1:1-2, el declară: „Fericit este omul care nu umblă *după* sfatul celor nelegiuiți, nu stă *pe* calea păcătoșilor și nu șade *pe* scaunul celor batjocoritori. Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului și cugetă zi și noapte la Legea Lui.” Psalmistul și-a dat *seama* că CHEIA cunoașterii binecuvântării de a rămâne LIBER de a cădea în CAPCANĂ DINTRE „sfatul celor nelegiuiți”, „calea păcătoșilor” și „scaunul” celor care batjocoresc (prin batjocură critică, batjocură și ridiculizare), este a MEDITA continuu (a-ți menține mintea ocupată cu adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu).

[- Oferă libertate față de gândirea fantastică (romantism / nostalgie)]

Există alte două CAPCANELE majore din care putem fi salvați dacă vom învăța să punem în practică „arta” de a medita asupra CUVÂNTULUI lui Dumnezeu. Prima este o capcană în care cad majoritatea creștinilor. Este practica „gândirii fantastice”.—(„visare cu ochii deschiși”, dacă vreți să-i spuneți așa). Motivul acestei capcane este destul de evident. Cei mai mulți dintre noi constatăm că lumea reală în care trăim nu este tot ceea ce speram sau ceea ce ne-am dori să fie. Din cauza greșelilor, a alegerilor neînțelepte din trecut, a relațiilor familiale dificile sau a circumstanțelor neplăcute (poate „accentuate” în direcția negativului de propriile noastre reacții și atitudini greșite), „lumea noastră reală” este mai puțin dezirabilă și poate chiar dificilă.Așadar, ispita (influențată de gânduri inspirate de Satanism) de a construiA crea „imagini” în minte și a crea o „lume fantastică” pe placul nostru este ușor, iar în acea „lume imaginară” mulți tind să „trăiască.”

Unii ar putea crede că astfel de „fantezii” sunt destul de inofensive și nu sunt motive de îngrijorare. Totuși, acest lucru nu este adevărat. Sunt cu siguranță dăunătoare bunăstării noastre spirituale, deoarece ne privează de despre ceea ce vrea Hristos să facă „transformându-ne viețile prin înnoirea minții noastre ” (***ROM. 12:2***). De asemenea, Îl privează pe Hristos de oportunitatea de a lucra mai activ pentru noi în lumea reală a circumstanțelor noastre, deoarece Îl încredințăm să facă acest lucru doar atunci când mintea noastră este îndreptată spre El și promisiunile Cuvântului Său sunt însoțite de rugăciune, credință, laudă și așteptare.

Nu numai atât, dar cu cât ai tendința să trăiești mai mult în mintea ta în lumea fantastică pe care ți-ai creat-o, cu atât, atunci când va trebui să te confrunți cu realitățile lumii reale în care

© Biblioteca Spirituală

trebuie să trăiești, s-ar putea să te trezești nu numai insuficient pregătit (mental și spiritual), dar ai tendința să te iriți ușor. cu sarcini și responsabilități zilnice importante. Da, chiar și presiunile și problemele inevitabile care vor apărea în relația ta cu cei din jurul tău, acasă sau în viața de zi cu zi, vor deveni iritante. Astfel, pot apărea conflicte inutile și, aproape invariabil, te vei trezi reacționând în moduri care nu sunt plăcute Domnului.

Te rog să recitești cuvintele precedente și să începi să te gândești la propria ta viață în raport cu disciplina timpului și minții tale, în ceea ce privește studiul regulat al Cuvântului lui Dumnezeu și apoi meditarea „zi și noapte" (ori de câte ori timpul și condițiile permit), astfel încât să poți trăi și funcționa în lumea reală cu credință (bazată pe Cuvântul neschimbat al lui Dumnezeu), încredere, bucurie, pace și succes. Aleluia! Cât de multmai bine decât să încerci să trăiești într-o lume a „imaginilor" (idolilor) plină de fantezii ireale .

Ucenicia necesită să căutăm să aducem o oarecare disciplină în procesele noastre de gândire. Așa cum în plan fizic suntem practic ceea ce mâncăm, tot așa în plan interior suntem practic ceea ce gândim (cu ce „ne hrănim" în mintea noastră). ***Proverbe 23:7*** spune: „Cum *gândește* un om în inima lui, așa este el ". În Scripturi, „inima" este folosită simbolic pentru a desemna întreaga noastră ființă interioară cu toate facultățile ei - în special facultățile noastre mental-emoționale; pentru că Gândurile sunt atât de împletite cu sentimentele și emoțiile noastre. De aceea, ***Proverbe 4:23*** spune: „Păzește -*ți* inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții." Isus a indicat același lucru în ***Matei 12:35 și 15:18-19***. În ***1 Petru 1:18*** citim: „*Încingeți-vă coapsele minții, fiți treji și nădăjduiți până la sfârșit în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos*." Scriitorul folosește evident un simbol expresie. A „încinge coapsele minții" este o imagine preluată din modul în care israeliții se pregăteau pentru orice activitate cu haina exterioară lejeră încingută în jurul taliei cu un brâu (cingătoare), ca fiind pregătiți pentru o călătorie. Muncitorii, pelerinii, alergătorii, luptătorii și războinicii (toți fiind tipuri de creștini) se încing într-un astfel de mod, atât pentru a scurta hainele, astfel încât să nu împiedice mișcarea,și să-și pregătească trupul însuși pentru a fi pregătit de acțiune.

Putem astfel vedea că acest cuvânt a fost folosit simbolic pentru minte . Și putem înțelege îndemnul de a nu ne lăsa mintea să „atârne liberă" sau să rătăcească fără țintă în orice fel de „gândire fantastică", ci de a fi ferm „încinși" (legați) de Cuvântul lui Dumnezeu, ca să putem fi pregătiți să înfruntăm realitatea și să „ intrăm în acțiune." cu credință, ascultare, încredere și „putere biruitoare" prin Duhul Sfânt. Și, de asemenea, să așteptăm și să vedem cum Domnul acționează în numele nostru.

Având în minte metafora armurii unui soldat, Pavel ne îndeamnă să „Stați deci în picioare și încingeți-vă coapsele cu adevărul..." ***Efeseni 6:14***. Isus nu numai că a spus: „Eu sunt adevărul", dar în ***Ioan 17:17, 19***, în ultima Sa rugăciune preotească către Tatăl, El a declarat: „Sfințește-i (pe ucenici) prin adevărul *Tău* . „Cuvântul este adevărul. ...Și Eu Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr." Cuvântul „a sfinți" înseamnă „pus deoparte" sau „separat". Adevărul este REALITATE, conform NATURII și LUCRĂRILOR lui Dumnezeu. Mințile noastre trebuie să fie „puse deoparte" *pentru* ADEVĂR — nu fantezia de „construire a imaginilor" bazată pe perversiunile acestei lumi care adesea ne fură și distrug victoria în Hristos și distorsionează și complică într-un mod semnificativ relațiile și problemele cu care ne confruntăm în lumea reală a vieții noastre de zi cu zi.

[- Oferă libertate față de mentalitatea negativă]

O altă CAPCANĂ majoră de care Domnul ne poate salva, dacă vom lua în serios faptul că suntem ucenicizați prin CUVÂNT (atât prin studiu regulat, cât și prin „practicarea" „artei" meditației), este „capcana" de a permite ca facultățile noastre mental-emoționale să fie „otrăvite" prin a ne concentra asupra gândurilor negative față de alți oameni pe care nu îi plac dintr-un motiv sau altul, sau care ne-au greșit sau ne-au rănit, sau pe care „percepem" că ne-au greșit.

Mulți creștini păstrează în mod nechibzuit în mintea și inima lor „ranchiună", „resentimente", „mânie" și chiar gânduri-sentimente „pline de ură". Nu numai că astfel de gânduri-emoții sunt contrare Scripturii și extrem de neplăcute Domnului, dar cei care continuă să

© Biblioteca Spirituală

„păstreze” în fiinţa lor interioară astfel de atitudini TREBUIE să realizeze că nu fac decât să se „ rănească ” (să se otrăvească) pe ei înşişi . şi NU pe cei care sunt obiectele atitudinilor lor greşite. Există o CHEIE importantă pe care Isus le-a dat-o ucenicilor Săi pentru a „învinge” o astfel de „otravă”. Chiar funcţionează, pentru că pot mărturisi despre ea din propria mea experienţă.

[Dovada 2: Iubind aşa cum a iubit El]

Însă, înainte de a intra în detalii despre această învăţătură specifică, permiteţi-mi să reiau şi să subliniez faptul că în această parte a studiului nostru m-am ocupat de DOVEZILE uceniciei - în prezent de dovezile „rămânerii în CUVÂNT” (Ioan 8:31-32). Totuşi, în acest moment cred că este nevoie să se intervină o altă „dovadă”.

În Ioan 13:34-35, Isus dă următoarea poruncă şi dovadă: „Vă dau o *poruncă* nouă : să *vă* iubiţi unii pe alţii; aşa cum v-am iubit Eu, aşa să vă iubiţi şi *voi* unii pe alţii. Prin aceasta vor cunoaşte toţi că *sunteţi* ucenicii Mei, dacă *veţi* avea dragoste unii pentru alţii.” Cuvântul grecesc pentru dragoste în acest pasaj este agape, care este tipul divin de dragoste necondiţionată : este dragoste exprimată pur şi simplu pe baza valorii al obiectului iubit. Este iubirea care dăruieşte fără gând la schimb. Este iubirea care se sacrifică pentru altul, indiferent de orice fel de sentimente care ar putea fi implicate.

Cum putem pretinde că avem acest fel de iubire, dovedind astfel că suntem cu adevărat ucenici ai lui Isus, dacă avem orice fel de ofensă, resentimente, ranchiună, amărăciune, furie sau ură faţă de orice altă persoană? Răspunsul divin la acest tip de atitudini mental-emoţionale greşite este IERTAREA! Iubirea agape nu numai că cere iertare, ci este în însăşi natura iubirii agape să ierte. Pentru un creştin, iertarea nu este o opţiune, Căci Isus a spus clar că, dacă noi nu-i iertăm pe cei care ne-au greşit, nici Dumnezeu nu ne va ierta greşelile noastre (Matei 6:14-15; 18:21-35).

Acum gândiţi-vă cu atenţie la acest lucru: deoarece iertarea este în primul rând un act al voinţei , Dumnezeu ne poate cere şi porunci să iertăm , căci voinţa noastră este facultatea pe care Dumnezeu ne-a dat-o de a face alegeri - prin urmare, putem alege să ascultăm . Totuşi, aici apare o problemă. Mulţi creştini sinceri, alegând să asculte de Dumnezeu, îşi exercită voinţa şi iartă pe oricine le-a greşit, dar totuşi „se luptă” cu gânduri şi sentimente persistente de animozitate şi durere faţă de cei pe care i-au iertat sincer cu voinţa lor.

Acum , permiteţi-mi să explic CHEIA menţionată anterior, care va funcţiona întotdeauna DACĂ o vom pune în practică cu sinceritate . Este vorba de a lua în serios instrucţiunile (ca discipoli) Maestrului-Învăţător al nostru. Ascultaţi cuvintele Sale în... Matei 5:43-45: „Aţi auzit că s-a zis: «Să iubeşti pe aproapele tău şi să urăşti pe vrăjmaşul tău.» Eu însă vă spun: Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc; ca să *fiţi* fii (huios — „fii”) Tatălui vostru care este în ceruri...”

În primul rând, permiteţi-mi să vă atrag atenţia asupra faptului că am observat traducerea incorectă a versiunii King James, care spune „ca să *fiţi* fii ai Tatălui vostru”. Cuvântul grecesc (teknon) nu este folosit în acest pasaj. Instrucţiunile lui Isus din „Predica de pe Munte” nu sunt menite să ne spună cum să devenim copii, ci mai degrabă să-i înveţe pe cei care sunt copii cum să se maturizeze în FIII (huios) . Evrei 2:10clarifică faptul că FII (huios) trebuie aduşi la SLAVA (Împărăţiei Cereşti) - nu copiii.

[aparte: Semnificaţia profetică a poziţiei „Muntelui”]

Voi divaga aici pentru o clipă pentru a sublinia faptul că TOATE ACŢIUNILE lui Isus , precum şi CUVINTELE Sale, au fost menite (în înţelepciunea Tatălui) să descrie adevărul . De exemplu, chiar la începutul „Predicii de pe Munte”, citim: „ Şi când a văzut mulţimile, S-a suit pe munte; şi după ce a şezut jos, ucenicii Lui s-au apropiat de El. Şi deschizându-Şi gura, a început să-i înveţe (ucenicii Săi)”. Simbolic, Isus a reprezentat ceva ce urma să se întâmple în experienţa Sa. Părăsirea mulţimilor (de pe acest pământ) a reprezentat momentul (după terminarea lucrării Sale) când El se va „urca” pe „muntele”Ceresc Regatul Faptul că El „S-a aşezat” ilustrează exact ceea ce a făcut când S-a înălţat înapoi la Tatăl. Evrei 1:8 spune că „după ce a făcut ispăşirea pentru

© Biblioteca Spirituală

păcate, S-a aşezat la dreapta Măririi în locurile de sus". (Vezi şi Evrei 8:1; 10:12; 12:2; Marcu 16:19.) Şi de atunci încoace , prin înregistrarea scrisă a Cuvintelor pe care le-a rostit pe pământ şi prin puterea Duhului Sfânt, El a chemat ucenicii *să* El Însuşi pentru a-i ÎNVĂŢA şi a-i disciplina în căile de „depăşire" a victoriei, care îi va califica să se „înalţe" pe „muntele" Împărăţiei Cereşti pentru a fi cu El.

O reprezentare simbolică similară ne este dată în Vechiul Testament — (limbajul „semnelor" al lui Dumnezeu este consistent în toată Scriptura). Când Dumnezeu a intrat într-o relaţie de legământ cuIsrael, El i-a chemat să-L întâlnească la Muntele Sinai... Dar poporul trebuia să rămână la poalele muntelui (Exod 19:16-17). Doar Moise a fost chemat să meargă pe vârful muntelui (Exod 24:12). Slava Domnului a locuit pe vârful muntelui timp de şase zile; apoi Moise a fost chemat să intre în slavă în ziua a şaptea (Exod 24:15-18).

Muntele este un simbol al Împărăţiei lui Dumnezeu . Moise, care a urcat pe vârful muntelui şi a intrat în SLAVA, este un simbol al numeroşilor fii (huios) care vor fi aduşi în slava Împărăţiei cereşti (***Evrei 2:10***), pentru a domni împreună cu Hristos ca „regi" şi „preoţi" (Apocalipsa 1:6; 5:10), căci Moise a funcţionat atât ca preot , cât şi ca conducător .

Observaţi că Moise a intrat în glorie în ziua a 7-a . Întrucât o zi este pentru Domnul ca o mie de ani (2 Petru 3:8), cele şase zile reprezintă cei şase mii de ani de la căderea omului, la sfârşitul cărora Isus se va întoarce şi va inaugura domnia Împărăţiei Sale (împreună cu „fiii" care se vor uni cu El) la începutul celei de-a şaptea „ zile " de o mie de ani, conform lui Apocalipsa 20:4.

Poporul de legământ al lui Israel, care a rămas la poalele muntelui, îi reprezintă simbolic pe toţi creştinii mântuiţi care îşi vor avea soarta pe pământ în limitele Împărăţiei pământeşti, trăind în trupuri fizice nemuritoare (nemuritoare). În timp ce cei „aleşi" (aleşi) pentru Împărăţia Cerească vor funcţiona în trupuri *glorificate* , asemenea trupului glorificat al lui Isus (Filipeni 3:21).

[revenire: la Iertare]

Acum, după această digresiune, să ne întoarcem la Matei 5:43-45. Faţă de cei care, dintr-un motiv sau altul, sunt în vrăjmăşie cu voi (numiţi „duşmani"), cei care vă „blestemă" (pentru a denunţa răul împotriva voastră şi astfel pentru a vă batjocori, a vă detesta, a vă degrada sau a acţiona într-un mod detestabil faţă de voi), cei care vă „urăsc" şi cei care „vă folosesc cu dispreţ" (vă ameninţă, vă acuză pe nedrept, vă insultă,calomnie); şi faţă de cine „te lupţi" cu reacţii negative sau adverse gânduri şi sentimente (chiar dacă le -ai iertat cu sinceritate, ca un act de voinţă), atunci PUNE ÎN PRACTICĂ CU SINCERTITATE exact ceea ce a poruncit Isus . De fiecare dată când ai un gând sau un sentiment greşit faţă de oricare dintre ele, ÎNCEPE IMEDIAT SĂ te rogi pentru ele, să le „ binecuvântezi " şi să le iubeşti (dorind ca Dumnezeu să le facă bine).

Isus nu ne-a poruncit niciodată să facem ceva ce nu funcţionează! Pot mărturisi din propria mea experienţă că funcţionează. De fiecare dată când apare un gând sau un sentiment împotriva cuiva care mi-a făcut o nedreptate sau mi-a arătat dispreţ etc., mai întâi raţionez astfel:

„Dumnezeu iubeşte acea persoană la fel de mult ca şi pe mine, El are un scop bun pentru acea persoană şi eu chiar îmi doresc ce e mai bine pentru ea." Şi apoi încep să mă rog pentru ea în armonie cu gândurile de mai sus . De asemenea, o binecuvântez (încep să rostesc lucruri bune asupra ei şi să li se întâmple) şi o „iubesc" (agape) declarându - I Domnului că voi face orice, pentru cei pe care El mă instruieşte sau mă îndeamnă să le fac, chiar dacă asta implică un sacrificiu pentru mine, căci Isus a subliniat că trebuie să „facem bine" celor care se comportă într-un mod urât faţă de noi.

Dacă vei practica cu sinceritate cele de mai sus, vei fi uimit de cum sentimentele negative şi animozităţile persistente care par să te „chingănească" vor începe să se „topească" şi vei constata că întreaga ta atitudine se schimbă faţă de cei care te-au rănit sau te-au abuzat în vreun fel. Vei găsi atunci acea adevărată agape. Iubirea începe să se dezvolte, prin faptul că nu mai doreşti să „reglezi conturile" în vreun fel sau să încerci să te răzbuni, ci VEŢI să le faci bine indiferent de ce s-a întâmplat în trecut. Vei cunoaşte realitatea din Romani 12:14-21, după ce „ai

© Biblioteca Spirituală

biruit răul cu binele" şi vei progresa pe calea FIULUI!

Da, „dovada" uceniciei noastre este că „rămânem" în CUVÂNTUL Său (Ioan 8: 31-32) şi am căutat să arăt că aceasta înseamnă atât studierea , cât şi meditarea la acel Cuvânt. Deşi cu siguranţă a fost subînţeles în ceea ce am scris, vreau să subliniez că a „rămâne în Cuvântul Său" înseamnă că ASCULTĂM acel Cuvânt. Când Isus i-a însărcinat pe urmaşii Săi aleşi să „Duceţi-vă, dar, şi faceţi ucenici din toate neamurile", El a mai spus, „învăţându-i să PĂZĂSESC (să asculte de) tot ce v-am poruncit" (Matei 28:19-20).

Legând acest lucru de problema iertării (pe care am analizat-o), vedem că ascultarea este o chestiune de VOINŢĂ. Isus nu ne poate porunci să „simţim" într-un anumit fel. Dar El ne va schimba sentimentele (şi ne va „vindeca" „rănirile" interioare DACĂ suntem dispuşi să FACEM ceea ce ne spune El să facem). Aşadar, mai întâi, alegem să iertăm ca un act de ASCULTARE. Şi, de asemenea, dacă vom continua să ASCULTĂM, punând în practică în mintea şi inima noastră. principiile instrucţiunilor lui Isus din Matei 5: 43-45, atunci inevitabil sentimentele noastre se vor schimba şi vom experimenta „vindecare interioară" şi ELIBERARE de rea-voinţă faţă de orice persoană. (Pentru o mai bună înţelegere a „vindecării interioare", comandaţi broşura mea intitulată VINDECAREA VÂNĂTĂILOR de la Shepherdsfield .)

Permiteţi-mi să subliniez din nou că ucenicii lui Isus se raportau la El prin două titluri „pline de putere". În ***Ioan 18:18***, Isus spune: „*Voi Mă numiţi ÎNVĂŢĂTOR şi DOMN şi bine ziceţi, căci sunt*." (versiunea NAS) Pentru cei care sunt ucenici dedicaţi, cele două titluri sunt inseparabile . Ce valoare are să ÎNVĂŢĂM de la El ca ÎNVĂŢĂTOR al nostru, dacă nu suntem dispuşi să-L ASCULTĂM ca DOMN al nostru? În Luca 6:46, Isus le-a pus ucenicilor Săi această întrebare pertinentă: „Şi de ce *mă numiţi voi* „Chemaţi-Mă: Doamne, Doamne, şi nu faceţi ce spun Eu?"

[aparte: Intrarea în Regat]

Dezvoltând acest aspect, vreau să mă refer la cuvintele lui Isus din ***Matei 7:21-23***. Mai întâi voi cita doar versetul 21: „Nu oricine- *Mi zice* : «Doamne, Doamne!» va intra în cer." regat de Cer„...ci cel ce *face* voia Tatălui Meu care este în ceruri." Nu cred că Isus oferea aici condiţiile pentru mântuire – despre care am văzut deja că este un DAR care trebuie primit (prin pocăinţă şi credinţă). Există o faza sau sferă prezentă a Împărăţiei care „lucrează" în inimile creştinilor care caută să lase principiile sale să „domnească" în viaţa lor. Totuşi, atunci când Isus subliniază învăţături specifice care se referă la ucenicie („urmarea Lui") sau la ascultarea de bunăvoie şi consecvenţă faţă de DOMNIA Sa, ca şi condiţii pentru „intrarea" sau „moştenirea" Împărăţiei Sale, trebuie să înţelegem că El enunţă condiţii pentru cei care aspiră să „intre" sau să „moştenească" ÎMPĂRĂŢIA-GUVERNARE care vine , ca şi co-conducători sau „regi" şi „preoţi". Întrucât„carnea şi sângele nu pot moşteni Împărăţia lui Dumnezeu" (1 Corinteni 15:50), atunci ştim că cei care se califică să intre în acea Împărăţie vor funcţiona în trupuri glorificate sau „cereşti", spre deosebire de alţi creştini care vor funcţiona în trupuri „terestre" în faza pământească a Împărăţiei viitoare (***1 Corinteni 15:40***).

Cred că Isus a subliniat în învăţătura Sa din Matei 7:21-23 această împărăţie viitoare şi cei care o vor moşteni împreună cu El (fiind calificaţi sau descalificaţi). Isus dă această cerinţă în versetul 21; apoi declară cine va fi descalificat în versetele 22-23: „Mulţi vor zice lui Dumnezeu " „În ziua aceea, Doamne, Doamne, n-am profetizat noi în Numele Tău şi n-am scos noi draci în Numele Tău şi n-am făcut noi multe minuni (în greacă: dunamis, adică „minuni puternice")? Atunci le voi mărturisi că *niciodată* nu v-am cunoscut: depărtaţi-vă de la Mine, *voi* , care lucraţi fărădelege."

Nu cred că cei pe care Iisus îi indică ca fiind descalificaţi pentru ÎMPĂRĂŢIA SA (care va domni) în „ziua aceea" trebuie consideraţi simpli impostori sau creştini „pretenţioşi". Iisus nu a contestat afirmaţia lor că ei făcuseră de fapt multe fapte bune (şi chiar „miraculoase") în NUMELE LUI! Nici nu trebuie să presupunem automat că expresia „depărtaţi-vă de" „Eu" înseamnă că cei cărora li se adresează acest lucru sunt condamnaţi la „cei pierduţi" sau trimişi în iad.

Refuzul lor de a avea o părtăşie intimă cu El în Împărăţia Sa (care domnea) se baza pe faptul că erau atât de ocupaţi să facă lucrări PENTRU Isus, încât nu îşi făcuseră timp să- L

© Biblioteca Spirituală

cunoască . Cuvântul „au cunoscut” din versetul 23 este cuvântul grecesc ginosko , despre care am văzut anterior că înseamnă a cunoaşte personal - prin experienţă personală crescândă . Această intimitate şi părtăşie este ceea ce Pavel şi-a pus atât de mult în valoare (Filipeni 3:10). pe măsură ce „înainta” spre ţinta PREMIULUI Împărăţiei şi gloriei cereşti (***Filipeni 3:12-14***).

Când Isus îi acuză pe cei respinşi ca fiind cei care săvârşesc „nelegiuire”, nu trebuie să ne gândim la ei ca fiind „cufundaţi” în păcatul acestei lumi. Cuvântul grecesc înseamnă „fără lege” în sensul de a nu fi împlinitori ai principiilor Cuvântului lui Dumnezeu - VOIA Sa. Ei „îşi făceau treaba lor” – din punct de vedere religios. Deşi cred că putem înţelege bine că ambiţiile „lumeşti” – căutarea favoării şi a „aplauzelor” oamenilor – pot fi cu uşurinţă o parte integrantă a unei astfel de activităţi religioase; şi astfel sunt creştini „carnali” în loc de spirituali (***1 Corinteni 8:1-3***).

[Comentariu al editorului: Cu tot respectul cuvenit pentru intenţia fratelui Earls de a distinge ucenicii maturi de credincioşii carnali în raport cu statutul împărăţiei, expunerea sa de mai sus despre intrarea în împărăţie bazată doar pe această distincţie este una dintre poziţiile sale cele mai puţin justificabile şi una cu care nu sunt deloc de acord.]El confundă în mod necaracteristic conceptele de „intrare” şi „moştenire”, ignorând în acelaşi timp discursurile repetate cu fariseii în care Isus descrie intrarea în Împărăţie în contextul convertirii şi pocăinţei, cu alternativa intrării în iad (Matei 5:20; 18:3; 21:31; Marcu 9:47; Ioan 3:5). Apărările fraţilor Earls cu privire la termenii „a cunoaşte”, „fapte miraculoase”,„şi „fărădelege” sunt inadecvate pentru a-şi apăra poziţia în sensul că „cunoaşterea” (ginosko) a Domnului despre noi este aplicată latoate oile Sale (Ioan 10:14-15), Iuda a înfăptuit lucrări miraculoase prin Duhul, iar Matei 13:41 ne învaţă că cei identificaţi prin rodul fărădelegii/nelegiuirii sunt aruncaţi într-un „cuptor aprins”, nu doar limitaţi la o poziţie „mai mică” în împărăţie.]

[Dovada 2 amplificată : Iertând aşa cum El a iertat]

Isus a dat o altă „dovadă de ucenicie, la care am deja făcut aluzie, dar care necesită comentarii suplimentare. În Ioan 13:34-35 citim: „ *Vă* dau o poruncă nouă : să *vă* iubiţi unii pe alţii; aşa cum v-am iubit Eu, aşa să vă iubiţi şi *voi* unii pe alţii. Prin aceasta vor cunoaşte toţi oamenii că *sunteţi* ucenicii Mei, dacă *veţi* avea dragoste unii pentru alţii.”Observaţi că Isus le-a spus să iubească „cum v-am iubit Eu”. Deşi aceste cuvinte au fost rostite aproape de sfârşitul lucrării Sale, El nu murise încă pe cruce ca demonstraţia Sa supremă şi supremă a iubirii. Aşadar, trebuie să ne uităm la cum i-a iubit El cât timp a fost cu ei în trup. Cuvântul grecesc pentru „dragoste” aici este din nou agape. un fel de iubire - o dăruire altruistă, sacrificială, ca act de voinţă, pur şi simplu datorită valorii obiectului iubit, fără niciun motiv de a primi în schimb.

[Agape definit ca „angajament necondiţionat”]

CUM putem descrie felul în care Isus şi-a iubit ucenicii cât timp a fost cu ei, astfel încât să ştim cum să ne iubim unii pe alţii ca dovadă a uceniciei noastre? Am reflectat considerabil asupra acestui lucru, iar cuvintele care mi-au venit în minte au fost „ angajament necondiţionat”. „Angajamentul” (o alegere a voinţei - indiferent de „sentimente” care variază din când în când) este „lipiciul” care ţine laolaltă orice relaţie sau relaţii.

Isus a ales doisprezece oameni şi S-a dedicat necondiţionat lor în timpul slujirii Sale pământeşti, pentru a le „ insuffla ” „ esenţa” Sa şi , prin cuvânt şi exemplu , să „ imprime ” asupra lor „orientarea” întregii Sale vieţi şi slujiri – aceea de a face DOAR VOIA Tatălui şi de a căuta să-I fie PLECUŢI numai Lui (Ioan 8:28-29). Aspectul „necondiţionat” al angajamentului Său este văzut iar şi iar în Scripturi, prin ceea ce a trebuit să „îndure” cu răbdare, iubire şi sacrificiu de sine din cauza neajunsurilor, încăpăţânărilor legate de tradiţie, necredinţei, împietririi inimii, ambiţiilor egoiste, idiosincraziilor, cuvintelor şi atitudinilor jignitoare (şi chiar părăsirii lui Isus la vremea Sa de nevoie), la aceşti oameni cărora Se dedicase . Aş putea da referinţe scripturale pentru toate cele de mai sus, dar puteţi găsi multe exemple pe măsură ce citiţi naraţiunile „evanghelice” referitoare la problemele pe care le-a avut Isus în instruirea acestor oameni ai destinului.

Ideea pe care vreau să o subliniez este că, deşi i-a mustrat sau i-a corectat ferm atunci când a fost necesar, nu S-a simţit ofensat personal, nu a ţinut pică, nu a refuzat să ierte, nu i-a respins,

© Biblioteca Spirituală

nu i-a „înăbuşit" sau nu i-a criticat pe la spatele lor, nu a încercat să discrediteze pe nimeni, nu a „rupt comuniunea" cu nimeni, nu a acumulat condamnări, nu a promovat „cliche", nu a acuzat pe nedrept, nu a răspândit zvonuri sau acuzaţii nefondate, nu a răspândit suspiciuni sau nu a încercat să distrugă reputaţia etc., etc. TOŢI de care mulţi creştini se fac vinovaţi în mod obişnuit faţă de alţi creştini din creştinătatea de astăzi. Chiar şi după ce Petru L-a lepădat, Isus nu a spus: „Nu voi mai avea niciodată nimic de-a face cu el" (aşa cum ar fi obişnuit printre mulţi creştini), ci mai degrabă l- a asigurat pe Petru de dragostea Sa şi apoi l- a restaurat cu aceeaşi dragoste (***Marcu 16:7; Ioan 21: 15-17***).

Acum, DACĂ una dintre condiţiile uceniciei este să ne „iubim unii pe alţii" AŞA CUM I-a iubit Isus pe ucenicii Săi, CUM ne ridicăm la înălţimea aşteptărilor? Pe *baza* Conform experienţei mele de-a lungul anilor, tipul de angajament pe care Isus l-a avut faţă de ucenicii Săi lipseşte cu desăvârşire printre mulţi, dacă nu chiar majoritatea, creştinilor. Nu sunt judecătorul nimănui - numai Dumnezeu poate face asta, dar aş dori să ridic întrebarea: „atunci când apare o neînţelegere, o ofensă etc. între anumiţi creştini, sunt ei mai predispuşi să folosească acest lucru ca o ocazie pentru a «rupe comuniunea»"„sau să o folosim ca pe o oportunitate de a «construi o punte» către o relaţie mai puternică şi o părtăşie continuă?" De asemenea, „este aceasta o întrebare pertinentă dacă suntem cu adevărat ucenici ai lui Isus?"

&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&

(Partea a 6-a)

[Dovezile uceniciei, continuare]

[reluare: Dovada Agapei]

În ultima parte a studiului nostru, m-am ocupat de „dovezile" Uceniciei. Voi cita din nou un pasaj scriptural pe care l-am abordat, deoarece există câteva gânduri suplimentare pe care vreau să le împărtăşesc în aplicarea sa. În Ioan 13:34-35, citim: „Vă dau o poruncă nouă *:* să *vă* iubiţi unii pe alţii ; aşa cum v-am iubit Eu, aşa şi *voi* să vă iubiţi unii pe alţii. Prin aceasta vor cunoaşte toţi oamenii că *sunteţi* ucenicii Mei: dacă *aveţi* dragoste " . unul către altul."

Am subliniat că termenul folosit aici pentru „dragoste" este grecescul agape, care indică întotdeauna tipul divin de iubire necondiţionată . Ea se bazează în primul rând pe un act de voinţă, nu pe „sentimente". Este un cuvânt al acţiunii - dorinţa de a face bine (chiar şi de a te sacrifica) pentru bunăstarea altuia, indiferent de cum te-ai „senti" faţă de acea persoană. Este un act altruist, sacrificial, de a dărui pur şi simplu datorită valorii obiectului iubit, fără niciun motiv. de a primi în schimb .

Isus şi-a bazat această iubire pe propriul Său exemplu, căci le-a poruncit să iubească (dovedind ucenicia lor) „ cum v-am iubit Eu ". Am subliniat data trecută că această expresie a iubirii se baza pe ceea ce a făcut Isus înainte de actul Său suprem de iubire murind pentru ei pe cruce, aşadar, cum a arătat El această iubire agape faţă de ucenicii Săi în timp ce trăia cu ei?

Am răspuns parţial la această întrebare în numărul trecut, spunând că eu credeam că este exprimată prin angajamentul Său necondiţionat faţă de ucenicii Săi. Reveniţi la ce am scris în „ Partea a 5-a" „din această serie de studii. În esenţă, ideea mea era că, în ciuda a tot ceea ce a trebuit să „îndure" Isus în problemele, inconsecvenţele, necredinţa, împietrirea inimii etc. ale acestor oameni (care ar „pune la încercare" răbdarea şi angajamentul chiar şi al Fiului lui Dumnezeu), El nu a şovăit niciodată în loialitatea Sa faţă de ei şi nici nu a folosit vreodată vreo ocazie pentru a „rupe sau a „rupe părtăşia" cu ei. Chiar şi trădarea lui Petru a fost folosită de Isus ca o „lecţie vie" despre agape dragoste pe măsură ce l-a restabilit pe Petru în părtăşie; şi chiar a cimentat o relaţie mai puternică între ei ca niciodată (citeşte Ioan, capitolul 21).

Ceea ce mă deranjează este că Isus a spus că dovada uceniciei noastre este să ne iubim unii pe alţii AŞA CUM (cu acelaşi fel de angajament necondiţionat) i-a iubit El. Totuşi, constat că

© Biblioteca Spirituală

majoritatea creştinilor nu au acel fel de angajament de iubire, care refuză să lase orice neînţelegere, ofensă, diferenţă de opinie sau doctrină, iritare personală sau rivalitate etc. să rupă legătura agape. iubire şi comuniune între ei. Dimpotrivă, se pare că majoritatea creştinilor tind să „rupă comuniunea" ca o practică obişnuită din cauza unor jigniri sau diferenţe care sunt mult mai puţin drastice decât orice s-a întâmplat între Isus şi ucenicii Săi „eretici" şi încăpăţânaţi . Totuşi, iubirea necondiţionată a lui Isus a depăşit toate dificultăţile personale şi a „cimentat împreună" o relaţie între El şi ucenicii Săi, care a făcut posibil ca aceşti oameni – chiar şi după ce Isus Şi-a terminat lucrarea şi S-a înălţat la Tatăl – să înfrunte lumea cu o unitate de iubire care a demonstrat o mărturie a Evangheliei cu putere şi rezultate cutremurătoare .

Când creştinii, din diverse motive deja menţionate, sunt tentaţi să „rupă părtăşia" – sau chiar mai rău, aşa cum se întâmplă adesea, să ajungă în certuri, dezbateri, conflicte, mânie şi duşmănii, trebuie făcută o alegere : să meargă „pe calea firii pământeşti" şi să se despartă, fără ca o altă părtăşie să fie posibilă; sau să ia în serios ucenicia lui Isus Hristos şi să asculte de Cuvântul Său. în ***Matei 5:23-24; 18:15-17***, cu scopul de a înţelege, ierta şi împăca. Când apar greşeli, aşa cum cu siguranţă se va întâmpla (Matei 18:7), se poate alege să se ignore dragostea agape a lui Isus , a angajamentului necondiţionat şi să se „rupă părtăşia!" sau se poate alege să se urmeze calea pe care Isus ne-a dat-o prin exemplul Său şi să se „construiască o punte" către o relaţie mai puternică decât a existat vreodată.

[Agape ca serviciu]

Meditând asupra faptului de a ne dovedi ucenicia iubindu-ne unii pe alţii aşa cum El şi-a iubit ucenicii, pe lângă demonstrarea angajamentului Său necondiţionat faţă de ei, cred că o altă demonstraţie a acestei iubiri a fost dorinţa Sa de a -Şi sluji ucenicilor . Cu o ocazie, El le-a spus: „Eu sunt în mijlocul vostru ca Cel ce slujeşte *lui Dumnezeu* ." (Luca 22:27). Apoi, în Matei 20:25-28,El i-a îndemnat pe ucenicii Săi cu privire la slujirea unii altora ca fiind singura cale spre măreţie şi apoi a declarat: „aşa cum Fiul omului n-a venit să fie slujit, ci să slujească şi să-Şi dea viaţa ca răscumpărare pentru mulţi".

Întrucât relatările din Evanghelii sunt foarte scurte şi oferă doar detalii „sumare" despre relaţia de zi cu zi a lui Isus cu ucenicii Săi, nu cunoaştem toate modurile în care Isus le-a slujit ucenicilor Săi. Dar dacă trebuie să luăm cuvintele Sale în serios, atunci El trebuie să fi căutat întotdeauna modalităţi de a fi un slujitor al Lui. către ei. Cu siguranţă nu putem limita o astfel de „slujire" doar la exemplul clasic al spălării picioarelor ucenicilor, aşa cum este consemnat în Ioan, capitolul 13. Sunt sigur că slujirea Sa faţă de ei a fost o chestiune zilnică pe tot parcursul şederii lor împreună.

Dacă suntem cu adevărat ucenici ai lui Isus, atunci dovada va fi un „spirit de slujire" faţă de toţi fraţii noştri în Hristos. Orice spirit de autopromovare, ambiţie de sine (dorinţa de a-i atrage pe alţii la noi pentru a obţine orice recunoaştere, laudă, sprijin etc.) pe care ni-l dorim; sau „folosirea" altora în beneficiul nostru în orice fel, este cu siguranţă contrară spiritului de „slujire" şi lipseşte în mod grav.în înţelegerea a ceea ce înseamnă să fii un ucenic al lui Isus Hristos. Preaiubit(ă) , Am „zgâriat doar suprafaţa" în această prezentare, dar sper că puteţi începe să înţelegeţi că ucenicia lui Isus Hristos nu este o opţiune pentru cei care doresc să fie schimbaţi din bebeluşi şi copii spirituali egocentrici, imaturi , predispuşi la ofensă şi iresponsabili, la o reorientare completă a vieţii interioare şi exterioare în jurul unei căutări „pasionate" şi centrate pe Hristos de a-L urma pe El până la capăt (indiferent de cost) ca Învăţător şi Domn, căutând să...să-I fie plăcuţi Tatălui în toate lucrurile şi să crească în FII maturi : care caută mai întâi Împărăţia , trăiesc pentru alţii şi devin „candidaţi" responsabili, de încredere, loiali şi credincioşi pentru grupul „ales" care va fi „chemat mai sus" să CONDUCĂ CU Hristos în GLORIA Împărăţiei Sale.

[Filiaţia legată de Agape]

Încă o reflecţie asupra perspectivei iubirii noastre faţă de ceilalţi aşa cum a iubit Isus. Doar în două locuri din Predica de pe Munte este folosit cuvântul „fiu". Una dintre atitudinile

© Biblioteca Spirituală

fundamentale menţionate în ***Matei 5:1-11***, care trebuie să devină o parte integrantă a caracterului celor „disciplinaţi de Isus Hristos", este declarată după cum urmează: „Fericiţi cei împăciuitori, căci ei vor fi numiţi fii"„lui Dumnezeu". Aici, Domnul indică faptul că cei care se maturizează în „filie" au depăşit starea infantilă spirituală de luptă, ceartă, ofensă, enervare, separare etc. şi au devenit împăciuitori activi: iertând, cerându-şi scuze, îndreptându-se, cultivând armonia, căutând soluţii, ascultând de ***Matei 5:23-24; 18:15, 21-22***; ***Galateni 6:1-2***, „construind punţi" şi acţionând ca o forţă de împăcare. Oriunde este necesar, ca armonia , pacea şi unitatea să domnească între fraţi, în orice moment, oriunde este posibil. Iar locul unde o astfel de împăcare trebuie să înceapă şi să fie practicată în orice moment este casa . Apoi, extinzându-se la ceilalţi. Dar tu? Pui în practică în mod activ această „semnă" a creşterii filiaţiei?

Celălalt loc din Predica de pe Munte unde este folosit grecescul huios („fiu") se găseşte în Matei 5:44-45. Am comentat acest pasaj în Partea a 5-a a acestui studiu, aşa că nu-l voi repeta aici . Este destul de evident, însă, pe măsură ce reflectăm asupra accentului pe care Isus îl pune în aceste pasaje, că scopul Uceniciei - „ fiul " (maturitatea spirituală) - este irevocabil legat de modul în care ne raportăm la ceilalţi cu agape. iubire; învăţarea de a împlini porunca lui Isus: „ Iubiţi- *vă* pe alţii , aşa cum v-am iubit Eu pe voi, iubiţi-vă şi *voi* unii pe alţii". Atât în Matei 5 :9, cât şi în 45, versiunea King James a tradus greşit grecescul huios prin „copii" . Cuvântul grecesc pentru „copii" este teknon şi este tradus corect ca atare în versiunea King James din Matei 7:11 . În timp ce meditezi la aceste pasaje, aminteşte-ţi că accentul învăţăturilor lui Isus, precum şi al întregului Nou Testament, este că FIII vor fi „aduşi la slavă" (Evrei 2:10), nu prunci şi copii spirituali.

[Comentariu ed.: Discutând despre agape („*angajament necondiţionat*") unul faţă de celălalt ca dovadă a uceniciei, fratele Earls mustră de unul singur două erori care afectează mişcările moderne de profeţie pasională şi cea a mişcărilor din pustietate. El răstoarnă eroarea profetică pasională dominantă care defineşte dragostea lui Hristos pentru noi şi dragostea noastră pentru Hristos şi unii faţă de alţii în mod fundamental în termeni de emoţie divină („pasiune").Şi el îndepărtează eroarea profetică din pustiu care defineşte dovada uceniciei în primul rând în termeni de ascultare de litera scripturală a principiilor, practicilor, modelelor şi poruncilor uceniciei ascetice.

6. PREMIUL UCENICIEI

Aceasta ne aduce la următorul punct al studiului nostru: „premiul" suprem care îi aşteaptă pe cei care „şi-au dat totul" lui Isus Hristos, pentru a fi disciplinaţi de El ca Învăţător şi Domn absolut. Am indicat anterior că Petru a ridicat întrebarea: „Iată, noi am lăsat totul şi *Te* -am urmat ; ce vom avea deci?" (Matei 19:28). Răspunsul lui Isus, aşa cum este consemnat în ***Luca 22:28-30***, le-a asigurat că vor fi CU El în ÎMPĂRĂŢIA SA, împărtăşind părtăşia şi domnia Sa intimă: „*Voi* sunteţi aceia care aţi rămas cu Mine în ispitele Mele. Şi *vă* rânduiesc o Împărăţie , aşa cum *Mi - a* rânduit Mie Tatăl , ca să *mâncaţi* şi să beţi la masa Mea în Împărăţia Mea şi să şedeţi pe tronuri şi să judecaţi cele douăsprezece seminţii ale lui Dumnezeu." Israel„...am comentat anterior cuvintele similare ale lui Isus, aşa cum sunt consemnate în ***Matei 19:27-29***, şi referinţa Sa voalată la categoria de 100 de creştini „biruitori". Cu siguranţă, „*cei doisprezece apostoli ai Mielului*" (***Apocalipsa 21:14***) vor avea un loc special de autoritate şi relaţie cu Isus, „*judecând cele douăsprezece seminţii ale lui Isus*", Israelul (***Matei 19:28***), dar TOŢI creştinii din categoria de 100 de ori ai familiei vor fi, de asemenea, „*chemaţi mai sus*" pentru a „*domni împreună cu Hristos*" în slava Împărăţiei Sale.

Isus a clarificat în Matei 4:1-20 că sămânţa Cuvântului Său produce trei categorii de creştini (4:20): creştinii de 30 de ori, creştinii de 60 de ori şi creştinii de 100 de ori. Aceleaşi trei grupări sunt date într-o formă diferită de parabolă în ***Marcu 4:26-29***, ca „întâi firul verde, apoi spicurile, apoi grâul plin în spic." Acum stai să te gândeşti . Nu ieşi în grădină şi smulgi „firele verzi" noi, „spice" proaspăt răsărite sau chiar „spice" verzi sau pe jumătate umplute, ci numai cele coapte („grâul întreg în spic"). Credeţi că Dumnezeu acţionează mai puţin inteligent decât omul?

© Biblioteca Spirituală

Numai creştinii însutiţi (cu bob *copt în* spic) se vor înălţa vreodată SUS pentru a fi înălţaţi din ceea ce este legat de pământ şi pentru a funcţiona în „libertatea" trupurilor glorificate . Creştinii de 30 de ori („lamă") şi de 60 de ori („ureche") vor fi „lăsaţi în pământ" (sau readuşi prin înviere) pentru a continua să se „coace" (să se maturizeze) în timpul sau după mileniu. Aceştia vor avea trupuri fizice nemuritoare: vor trăi în tinereţe şi sănătate perpetuă, dar vor fi încă legaţi de pământ. La un moment dat după mileniu sau mai târziu, vor avea oportunitatea ca trupurile lor fizice să se transforme în trupuri glorificate.

Isus i-a chemat pe ucenici pentru că avea o „chemare" (vocaţie) pentru ca ei să fie pregătiţi să fie CU El ca şi co-conducători peste acest pământ şi locuitorii lui în epoca viitoare a Împărăţiei. În mod similar, Isus l-a înţeles pe apostolul Pavel nu doar pentru a predica mântuirea neamurilor, ci şi pentru a explica acestor neamuri mântuite această „chemare" (pe care a numit-o o „taină", „care în alte veacuri nu *le -a fost făcută cunoscută oamenilor"). „fiii oamenilor*" (***Efeseni 3:1-11***), că neamurile, împreună cu evreii, trebuie să fie formate prin harul lui Dumnezeu într- un „organism nou " (trup), care să fie „înălţate" pentru a „şedea" (şi a „domni") cu Hristos „în locurile cereşti" (în învelişul atmosferic care înconjoară pământul nostru - cu sediul în Noul Ierusalim, care va fi coborât în atmosfera noastră superioară). Astfel, în „ veacurile viitoare " (Efeseni 2:7; 3:10), Domnul îşi va demonstra înţelepciunea , iar bogăţiile harului Său prin aceşti „aleşi" care Îl vor ajuta să „păstoreze" neamurile.

Este dorinţa şi provocarea lui Dumnezeu ca toţi cei mântuiţi să ia aminte la această „chemare." Din păcate, însă, chiar aşa cum a declarat Isus, „mulţi (mântuiţi) sunt chemaţi, dar puţini sunt aleşi („aleşi")". De ce? Pentru că necesită „sârguinţă", aşa cum este subliniat în epistola lui Petru: „De aceea, fraţilor, sârguiţi- vă cu atât mai mult să vă faceţi chemarea şi alegerea." (alegere) sigur; căci dacă faceţi aceste lucruri (citiţi tot ***2 Petru, cap. 1***), nu veţi cădea niciodată („vă veţi împiedica" sau „nu veţi fi lipsiţi" de „chemare") - ***2 Petru 1:10***.

Un studiu atent al scrierilor lui Pavel arată clar că el a înţeles clar diferenţa dintre mântuire şi „chemare". În 2 Timotei, el ne spune că Dumnezeu „ ne- *a* mântuit ŞI ne-a chemat cu o chemare sfântă" (***2 Timotei 1:9***). El ne spune clar la ce suntem chemaţi în 1 Tesaloniceni 2:12: „Ca *să* umblaţi într -un mod vrednic de Dumnezeu, care v- *a chemat la* Împărăţia şi slava Sa ". Moştenirea în aceaRegatul de GLORIE(funcţionând: în „trupuri glorificate" precum [cel al] lui Isus - ***Filipeni 3:21***), nu poate fi al nostru doar pentru că suntem mântuiţi, ci pentru că suntem dispuşi să ne supunem „ chemării " şi cerinţelor Uceniciei lui Isus Hristos. Pavel foloseşte termenul „PREMIUL chemării cereşti" (Filipeni 3:14), pentru care a spus că „a suferit pierderea tuturor lucrurilor" ca să-L poată CÂŞTIGA pe Hristos şi SLAVA Împărăţiei Sale (Filipeni 3:8) bazată pe cuvintele lui Isus. Isus Nu a folosit cuvântul „premiu", ci a sugerat acelaşi lucru prin utilizarea unor expresii precum „ răsplată în ceruri " şi „ comori în ceruri ". De exemplu, într-una dintre fericiri, Isus a spus: „Fericiţi sunt cei prigoniţi pentru dreptate , căci a lor este Împărăţia cerurilor . Fericiţi sunteţi *voi* când vă vor ocărî oamenii, vă vor prigoni şi vor spune tot felul de lucruri rele împotriva voastră, minţind, din pricina Mea".„... Bucuraţi-vă şi veseliţi-vă, căci răsplata voastră mare este în ceruri ." Pare rezonabil să presupunem că numai cei care duc o viaţă de ucenicie dedicată ar risca să fie persecutaţi. O „răsplată" nu este un dar (cum este mântuirea), ci indică cu siguranţă „premiul ceresc" pentru cei care depun un efort conştiincios şi zelos pentru a împlini poruncile lui Isus şi pentru a - şi conforma viaţa interioară principiilor adevărului Împărăţiei şi dreptate.

O altă expresie folosită de Isus este „comoară în cer". În Matei 6:19-21, Isus ne îndeamnă: „Nu vă strângeţi comori *pe* pământ, unde le strică molia şi rugina şi unde hoţii le sapă şi le fură. Ci strângeţi-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică şi unde hoţii nu le sapă şi nu le fură. Căci unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră". V-aţi gândit vreodată la întrebarea: „ cum " Îşi strânge o persoană care a fost mântuită comoară în cer ? Vreau să demonstrez acest lucru printr-un pasaj la care am făcut referire într-un studiu anterior, dar cred că acesta răspunde cel mai bine la această întrebare. În Matei 19:16-22, Isus a vorbit cu un tânăr despre cum să obţină viaţa veşnică. După ce a rezolvat această problemă conform cerinţelor legământului Legii, care era încă în vigoare la acea vreme, tânărul şi-a exprimat apoi dorinţa de a

© Biblioteca Spirituală

face mai mult. în relaţia Sa cu Dumnezeu şi a întrebat: „Ce-mi mai lipseşte?" Isus i-a răspuns în ceea ce priveşte scopul uceniciei (FIUL) şi a zis: „Dacă voieşti să fii desăvârşit (complet, matur spiritual), du-te şi vinde-ţi averea, dă-o săracilor şi vei avea comoară în cer; apoi vino şi urmează-Mie. "

În primul rând, trebuie să observăm că „comorile din cer" sunt ceva dincolo de „viaţa veşnică" - acea „viaţă", fie că este primită prin vechiul legământ al Legii (provizoriu), fie prin noul legământ al harului (în posesie pozitivă). „Viaţa veşnică" („viaţă fără vârstă" sau „rezistentă la vârstă") este o viaţă care poate fi trăită chiar aici pe pământ (când întreaga împărăţie este gata să se manifeste) într-un corp nemuritor înviat sau schimbat - şi va fi trăită de toţi mântuiţi sub vechiul legământ şi de majoritatea mântuiţi sub noul legământ — pur şi simplu pentru că majoritatea creştinilor nu au fost învăţaţi ce este necesar pentru a dobândi acea „chemare superioară" a „comorii în cer" (tărâmul ceresc, glorificat, al Împărăţiei, unde Isus şi „aleşii" Săi vor domni peste acest pământ).

Răspunsul lui Isus către tânăr a fost în esenţă acelaşi cu cel pe care l-am împărtăşit în secţiunea despre „Priorităţile uceniciei" - că „comoara cerească" („premiul", „răsplata") poate fi obţinută doar prin „abandonarea tuturor (ataşamentelor nejustificate faţă de orice) pentru Isus", investind priorităţile vieţilor noastre în a-i da total („dreptul la") TOT ceea ce avem şi suntem lui Isus şi concentrându- ne pe a-L iubi şi a-L mulţumi pe El cel de sus. toţi şi tot restul.

După ce am reflectat asupra acestui aspect, în această secţiune despre „Premiul Uceniciei", cred că nu pot face nimic mai bun decât să retipăresc un articol pe care l-am numit „Darul şi Premiul", care a fost publicat pentru prima dată în broşura „Fiii Manifestaţi" nr. 1, deşi a fost scris pentru prima dată acum peste douăzeci şi cinci de ani. Cei dintre voi care aţi citit acest articol vor beneficia recitindu-l şi ştiu că sunt mulţi pe lista de corespondenţă care nu l-au citit niciodată. Dumnezeu să vă binecuvânteze şi să vă sporească înţelegerea.

6. CADOUL ȘI PREMIUL UCENICIEI

[***Notă a editorului*** - Acest articol a fost publicat iniţial în Vol. 1 al revistei "Fiii Manifestaţi."]

Odată am întrebat un grup de studiu biblic din biserica unde slujeam dacă ştiau diferenţa dintre un „dar" şi un „premiu". Majoritatea au fost imediat siguri că ştiau. I-am rugat să citească în Bibliile lor ***Romani 6:23***, unde se vorbeşte despre „darul" lui Dumnezeu, care este viaţa veşnică, şi apoi ***Filipeni 3:14***, unde citim despre „premiul" chemării cereşti. Apoi i-am întrebat dacă credeau că cele două pasaje se referă la acelaşi lucru.Păreau puţin nedumeriţi. Evident, un astfel de gând nu le trecuse niciodată prin minte celor mai mulţi dintre ei. De ce le-ar fi trecut? Majoritatea creştinilor au citit Biblia atât de mult timp prin prisma teologiei tradiţionale, încât le este greu să înţeleagă sensul simplu al cuvintelor şi să îl aplice corect.De ce ar trebui? Majoritatea creştinilor au citit Biblia atât de mult timp prin prisma teologiei tradiţionale, încât le este dificil să înţeleagă sensul simplu al cuvintelor şi să le aplice corect.De ce ar trebui? Majoritatea creştinilor au citit Biblia atât de mult timp prin prisma teologiei tradiţionale, încât le este dificil să înţeleagă sensul simplu al cuvintelor şi să le aplice corect.

În ***2 Timotei 2:15***, Pavel ne îndeamnă să „să vă străduiţi să vă arătaţi lui Dumnezeu încercaţi, ca un lucrător care n-are de ruşine, care împarte drept Cuvântul adevărului". Dar cum „împarte cineva drept" Cuvântul Adevărului? Cuvântul grecesc orthotomeo înseamnă a tăia drept (a împărţi), şi, deoarece Pavel vorbeşte despre un lucrător bun, el trebuie să se gândească la o lucrare în care priceperea lucrătorului constă în a tăia drept; poate propria sa meserie,în care era foarte important să se taie drept bucăţile care urmau să fie ulterior unite pentru a forma un cort. A „împărţi corect cuvântul Adevărului" înseamnă, cel puţin parţial, a „tăia drept" în mod corespunzător, a împărţi sau a distinge între diferitele porţiuni ale Adevărului Divin, astfel încât acestea să se potrivească într-un întreg armonios.A „împărţi corect cuvântul Adevărului" înseamnă, cel puţin parţial, a „tăia drept", a împărţi sau a distinge în mod corespunzător între diferitele porţiuni ale Adevărului Divin, astfel încât acestea să se îmbine într-un întreg armonios.A

© Biblioteca Spirituală

„împărţi corect cuvântul Adevărului" înseamnă, cel puţin parţial, a „tăia drept", a împărţi sau a distinge în mod corespunzător între diferitele porţiuni ale Adevărului Divin, astfel încât acestea să se îmbine într-un întreg armonios.

Are sens să numim mântuirea, sau viaţa veşnică, atât un dar, cât şi un premiu ? Nu are oare mai mult sens să „împărţim corect" cele două şi, printr-un studiu sârguincios, să arătăm prin multe Scripturi că există un „premiu" de câştigat, precum şi un „dar" de primit ? Şi astfel, în loc să facem Cuvântul lui Dumnezeu să se contrazică, să potrivim fiecare porţiune de adevăr la locul ei potrivit în schema divină a lucrurilor şi să producem...un întreg armonios.

Dacă vrem să „împărţim corect" Cuvântul Adevărului, trebuie să facem distincţia între mântuire, ca atare, care este darul lui Dumnezeu, şi „chemarea cerească", care este ceva ce trebuie atins. Acest lucru este scos în evidenţă de Pavel în 1 Corinteni 9:24, unde foloseşte acelaşi cuvânt grecesc tradus prin „premiu", aşa cum îl găsim în ***Filipeni 3:14***. El îl arată ca fiind similar premiului câştigat în jocurile sau competiţiile atletice din acea vreme. „[Nu ştiţi] că cei ce aleargă într-o cursă aleargă toţi, afară de unul" *primeşte* premiul ? Aleargă deci, ca să *poţi* dobândi„...în acelaşi capitol, Pavel îşi indică propria teamă că nu va obţine acest premiu: „Alerg deci, nu ca într-o stare de nesiguranţă; nu mă lupt ca unul care bate văzduhul; ci îmi stăpânesc trupul şi îl stăpânesc, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, să fiu eu însumi lepădat." (***1 Corinteni 9:26-27***). Cât de diferite sunt aceste cuvinte de cele ale apostolului pe care le citim în 2 Timotei 1:12: „Ştiu în cine am crezut,şi sunt„ Sunt convins că El are puterea să păzească ce I-am încredinţat *până* în ziua aceea." Într-un caz avem înţelegere, iar în celălalt certitudine. Nu ar trebui să „împărţim corect" aceste versete şi să ne dăm seama că în ultimele cuvinte Pavel vorbea despre certitudinea sa de mântuire (viaţa veşnică), în timp ce în primul îşi dă seama că există altceva pe care încă nu- l înţelesese. atins şi care ar necesita toate energiile şi devotamentul vieţii sale. Ascultaţi cuvintele sale: „...*dacă aş putea cumva ajunge la învierea din morţi. Nu că am ajuns deja sau că am fost desăvârşit; ci alerg înainte*"...dacă este cumva să apuc ceea ce am fost apucat şi de Hristos Isus. Fraţilor, nu socotesc că am apucat încă; dar fac un lucru: uitând ce este în urmă şi întinzându-mă spre ce este înainte, alerg spre ţintă, *spre* premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Hristos Isus." (***Filip. 3:11-14***)

Premiul pe care Pavel este atât de dornic să-l obţină este menţionat în pasajul de mai sus ca fiind „chemarea cerească." Cuvântul grecesc tradus prin „înalt" poate fi tradus şi prin „deasupra" sau „în sus". Astfel, „chemarea cerească" este o chemare sau o invitaţie de a te înălţa mai sus. Aceasta este în armonie cu afirmaţia din Evrei 3:1: „De aceea, fraţi sfinţi, care aveţi parte de chemarea cerească „Este o chemare sau o chemare de a atinge gloriile cerului însuşi. Toţi cei care am fost mântuiţi suntem părtaşi (asociaţi) la această chemare cerească. Dar... trebuie să „ne străduim să ne întărim chemarea şi alegerea" (***2 Petru 1:10***). Cu siguranţă, acesta nu este acelaşi lucru cu DARUL vieţii veşnice care este acum" posesiunea prezentă a fiecărui creştin născut din nou. Distincţia este clarificată în 2 Timotei 1:9, unde Pavel vorbeşte despre Dumnezeu, care „ne-a mântuit şi ne-a chemat cu o chemare sfântă ". Cele două idei nu ar fi separate prin conjuncţia „şi" dacă ar fi unul şi acelaşi lucru. Pavel, în ***Romani 11:29***, vorbeşte despre darurile şi chemările lui Dumnezeu, indicând că nu sunt acelaşi lucru.

ACUM imaginea devine clară. Evident, dacă „cerul" este un PREMIU de câştigat, atunci DARUL vieţii veşnice trebuie să ofere doar viaţa restaurată pe acelaşi plan pe care a fost pierdut – cel PĂMÂNTESC! Adam era pe pământ, nu în cer, când a pierdut viaţa veşnică. PREMIUL implică a fi „moştenitori împreună" cu Hristos şi cu propriul Său tărâm (ceresc), pentru a domni şi a domni împreună cu El peste pământ. (Romani 8:17, Apocalipsa 5:10, 20:6).Cei care nu reuşesc să facă această „chemare" trebuie să se întoarcă pe pământ în epoca Împărăţiei viitoare pentru a trăi în trupuri fizice nemuritoare. Faptul că mulţi dintre cei mântuiţi se află [ ] în acel tărâm numit „paradis" nu indică în niciun fel că vor face parte din acea „împărăţie cerească" viitoare ca „co-moştenitori şi co-conducători" cu Hristos. Paradisul este o stare intermediară de fericire pentru sufletele plecate care au fost mântuite,dar nu este în niciun fel sinonim cu gloriile Împărăţiei viitoare a lui Hristos, unde cei care au biruit vor domni şi vor domni împreună cu El. Viaţa înviată înapoi pe acest pământ va fi soarta multor oameni mântuiţi până când vor intra pe deplin în tot

© Biblioteca Spirituală

ceea ce le-a fost rânduit. Apoi, la o dată viitoare, vor fi mutaţi în tărâmurile cereşti şi nu vor mai funcţiona într-un corp fizic, ci într-unul glorificat.Viaţa înviată înapoi pe acest pământ va fi soarta multora dintre cei mântuiţi, până când vor intra pe deplin în tot ceea ce le-a fost rânduit. Apoi, la o dată viitoare, vor fi mutaţi în tărâmurile cereşti şi nu vor mai funcţiona într-un corp fizic, ci într-un corp glorificat.Viaţa înviată înapoi pe acest pământ va fi soarta multora dintre cei mântuiţi, până când vor intra pe deplin în tot ceea ce le-a fost rânduit. Apoi, la o dată viitoare, vor fi mutaţi în tărâmurile cereşti şi nu vor mai funcţiona într-un corp fizic, ci într-un corp glorificat.Apoi, la un moment dat în viitor, ei vor fi mutaţi în tărâmurile cereşti şi nu vor mai opera într-un corp fizic, ci într-un corp glorificat.Apoi, la un moment dat în viitor, ei vor fi mutaţi în tărâmurile cereşti şi nu vor mai opera într-un corp fizic, ci într-un corp glorificat.

Am văzut din trei versete scripturale diferite că PREMIUL este o chemare înaltă, o chemare sfântă şi o chemare cerească . Să examinăm aceste gânduri puţin mai în detaliu. Ştim că cuvântul „înalt" indică ceea ce este înalt sau elevat. Astfel, în tip, chemarea supremă ar fi simbolizată de vârful sau vârful unui munte care se ridică deasupra nivelului solului. Moise, pe vârful Muntelui Sinai, ar simboliza chemarea supremă. Cuvântul „înalt" înseamnă şi „greu de înţeles, de mare preţ sau mai mare decât de obicei". Astfel, „chemarea supremă" nu este pentru creştinii indulgenţi şi lipsiţi de griji. Trebuie plătit un preţPavel cunoştea bine preţul: o renunţare totală la lucrurile lumii. Ascultaţi cuvintele sale: „Totuşi, lucrurile care pentru mine erau un câştig, le-am socotit o pierdere din pricina lui Hristos . *Da, într-adevăr"*... şi socotesc toate lucrurile ca o pierdere, din cauza nemărginirii cunoaşterii lui Hristos Isus, Domnul meu, pentru care am pierdut toate lucrurile şi le socotesc ca un deznodământ, ca să-L câştig pe Hristos... ca să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui şi părtăşia suferinţelor Lui, şi să mă fac asemenea *cu* moartea Lui, dacă aş putea ajunge cumva *la*„învierea din morţi." (Filip 3:7-11). Pavel se referă la „întâia înviere" a celor care „vor domni împreună cu El" (***Apocalipsa 20:6***).

Cuvântul „înalt" înseamnă şi „înălţat în rang, condiţie sau funcţie". Cei care ajung la chemarea înaltă vor primi poziţii de autoritate şi un rang mult superior celor care intră în împărăţia pământească. De fapt, ei vor domni peste împărăţia pământească. „Ferice de cel ce are parte de prima înviere: asupra lor a doua moarte n-are putere, ci vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos şi vor domni cu El o mie de ani."„(Apocalipsa 20:6). Despre apostoli, Isus a spus: „ „ *Veţi* şedea pe douăsprezece tronuri şi veţi judeca pe cele douăsprezece seminţii ale lui Israel." (Matei 19:28). Conform Apocalipsei 5:10, cei care vor fi numiţi preoţi şi regi vor domni pe pământ. Pavel spune în 1 Corinteni 6:2-3: „ *Nu* ştiţi voi că sfinţii vor judeca lumea ? [*Nu* ştiţi voi] că noi vom judeca pe îngeri?" Astfel, cei cu „chemarea cerească" sunt înălţaţi chiar mai presus de îngeri .

Chemarea nu este doar înaltă, ci este şi sfântă (2 Timotei 1:9). „Urmăriţi pacea cu toţi oamenii şi sfinţenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul." (Evrei 12:14). Sfinţenia înseamnă despărţire spirituală de lucrurile lumii. Israeliţii eliberaţi din Egipt şi în drumul lor spre Canaan, îi simbolizează pe creştinii acestei epoci care au fost eliberaţi de întinăciunile acestei lumi şi sunt pe drumul lor spre Împărăţia cerească.Dumnezeu le-a dat israeliţilor numeroase şi detaliate legi pentru a-i învăţa sfinţenia (separarea) de ceea ce pângăreşte şi face „necurat". Majoritatea acestor legi se găsesc în Levitic, unde Dumnezeu a spus în repetate rânduri: „„ *Fiţi* sfinţi, căci Eu sunt sfânt." (Lev. 11:44 etc.). „Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, care v-am depărtat de alte popoare." (Lev. 20:24). Toate aceste lucruri li s-au întâmplat *ca* exemple (tipuri); şi sunt scrise pentru învăţătura noastră . (1 Cor. 10:11). „De aceea, ieşiţi din mijlocul lor şi despărţiţi-vă de ei", *spune Domnul* . „...lui Dumnezeu, şi nu vă atingeţi de ce este necurat, şi EU VĂ VOI PRIMI." (2 Corinteni 6:17). „Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiţi şi voi sfinţi în toată *purtarea* voastră, pentru că este scris: «Fiţi sfinţi, căci Eu sunt sfânt.»" (1 Petru 1:15). Biserica, care trebuie să devină mireasa lui Hristos, trebuie să-I fie prezentată ca o biserică glorioasă, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta; „*ci să fie sfântă şi fără prihană*." (***Efeseni 5:27***). Cu siguranţă, majoritatea creştinilor nu au atins încă acest fel de sfinţenie!

Chemarea este, de asemenea, o chemare „cerească". „De aceea, fraţilor sfinţi, părtaşi chemării cereşti." (***Evrei 3:1***). PREMIUL chemării cereşti este chiar cerul; sau am putea spune „Împărăţia cerească" sau tărâmul care este pregătit pentru cei care Îl iubesc din toată inima şi din

© Biblioteca Spirituală

tot sufletul lor şi care sunt desăvârşiţi. după asemănarea Lui. Întrucât „carnea şi sângele nu pot moşteni Împărăţia lui Dumnezeu" (***1 Corinteni 15:20***), devine evident că cei care intră în ea trebuie să fie îmbrăcaţi cu trupuri pe măsura tărâmului ceresc. Pavel spune: „Căci cetăţenia noastră este în ceruri, de unde şi aşteptăm un Mântuitor, pe Domnul Isus Hristos, care va face din nou trupul smereniei noastre, ca să fie făcut asemenea trupului slavei Sale "„(Filip 3:20-21) Citim în 1 Corinteni 15-40 că există trupuri cereşti şi trupuri terestre şi că cele două diferă în glorie Pavel foloseşte şi termenii trupuri „fireşti" şi trupuri „spirituale" (***1 Corinteni 15:44-48***). Trupurile „fireşti" sunt pentru pământ, iar trupurile „spirituale" sunt pentru ceruri. Noul Testament vorbeşte în repetate rânduri despre această intrare în tărâmul ceresc ca fiind „slăvită" sau intrând în „slavă". „Dacă suferim împreună cu El, ca să fim proslăviţi împreună cu El." (***Romani 8:17***). Aceasta, desigur, indică o podoabă şi o înfrumuseţare care depăşesc cu mult slava pământească. Este acea „slavă" cu care Hristos Însuşi a fost împodobit după învierea şi transformarea trupului Său pământesc: „Nu se cuvenea oare ca Hristos să sufere aceste lucruri şi să„... să intrăm în slava Lui ?" (***Luca 24:26***). Cei care vor fi glorificaţi împreună cu El vor deveni asemenea Lui. „Preaiubiţilor, acum suntem fii ai lui Dumnezeu, şi ce vom fi nu s-a arătat încă. Ştim că, atunci când Se va arăta El, vom fi asemenea Lui, pentru că Îl vom vedea aşa cum este." (***1 Ioan 3:2***). Cu siguranţă, ne uimeşte imaginaţia să ne dăm seama cât de înaltă, sfântă şi cerească este această chemare!

Deşi acest premiu este ceva ce trebuie obţinut, nu trebuie să nutrim ideea că este ceva obţinut doar prin propriul nostru efort sau merit. Este „Hristos în voi , nădejdea slavei " (Coloseni 1:27). Este puterea Duhului Său. locuirea interioară care permite cuiva să biruiască lumea, aşa cum El a biruit lumea şi a intrat în slavă. EL trăieşte acum ca să mijlocească pentru noi (Romani 8:26-27). Numai cei care I-au permis Domnului, prin Duhul Său, să facă o lucrare desăvârşită (completă) în ei (Filip 1:6) pot spera să fie „moştenitori împreună cu Hristos" (***Romani 8:17***) în propriul Său tărâm (ceresc).Câţi au fost adormiţi în letargia şi somnul „fecioarelor nechibzuite" pentru că Cuvântul nu le-a fost „împărtăşit cum trebuie"; şi au crezut că tot ce trebuie să facă este să creadă, să fie botezaţi şi să trăiască o viaţă destul de respectabilă, iar o locuinţă în ceruri îi aşteaptă.

„Mulţi sunt chemaţi, dar puţini sunt aleşi." (***Matei 22:14***). Obişnuiam să cred că asta înseamnă că doar câţiva vor fi mântuiţi, iar restul vor fi pierduţi veşnic. Acum îmi dau seama că mulţi dintre cei mântuiţi sunt chemaţi la „Împărăţia şi slava Lui" (1 Tesaloniceni 2:12), dar puţini se sârgugesc să „îşi întărească chemarea şi alegerea" „(***2 Petru 1:10***). Nu ar trebui să „împărţim drept" Cuvântul adevărului? Trebuie să trăim în bucuria şi siguranţa mântuirii noastre, dar trebuie şi să ne îndreptăm spre „premiul chemării cereşti". „De aceea, El *zice* : «Trezeşte *-te, cel ce dormi*! *Scoală-te* din morţi, şi Hristos *te* va lumina!»" (***Efeseni 5:14***).

&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&&

(Partea 7)

8. „Postura de ucenicizare"

Care trebuie să fie „postura" noastră în relaţie cu Ucenicia? Conform dicţionarului Webster, unul dintre înţelesurile cuvântului „postură" este „o stare sau o dispoziţie mentală: atitudine". Probabil că „condiţia" minţii noastre sau postura noastră mentală, care trebuie să fie mereu prezentă pe măsură ce progresăm pe calea Uceniciei, poate fi rezumată în afirmaţia lui Isus din ***Luca 12:48:*** „Cui i se dă mult, i se va cere mult." Cu alte cuvinte, odată cu cunoaşterea vine responsabilitatea. Nu putem scăpa de această responsabilitate. Nu ne putem întoarce decât la propria noastră durere. Trebuie să fim mereu pregătiţi să încorporăm în vieţile noastre şi să punem în acţiune înţelegerea sporită care este inevitabilă să apară pe măsură ce progresăm cu Învăţătorul şi „învăţăm de la El".

© Biblioteca Spirituală

[O atitudine de a privi înainte, nu înapoi]

Isus a spus: „Niciun om, punând mâna pe plug şi privind înapoi, nu este potrivit pentru Împărăţia lui Dumnezeu ". Dacă veţi examina contextul în care Isus a spus aceasta (Luca 9:57-62), veţi descoperi că acest verset nu are nicio legătură cu mântuirea. El vorbeşte despre „a-L urma" şi a fi făcut POTRIVIT să împărtăşeşti cu El Împărăţia Lui (cerească). Aceasta este esenţa Uceniciei - hotărârea („a pune mâna pe plug") de a „urma pe Isus" până la capăt ÎN SLAVA Împărăţiei Sale - şi a nu privi înapoi la lucrurile pământeşti , ci a trebui să ne mulţumim doar cu mântuirea şi viaţa în împărăţia pământească. Referitor la aceeaşi chestiune, Isus a avertizat: „Aduceţi-vă aminte de nevasta lui Lot!" Citiţi contextul: Luca 17:26-37. Cei care au citit broşura mea „Cele Trei Veniri" ştiu că Lot şi familia lui - spre deosebire de Noe, care reprezintă „ pârga " - reprezintă „ ceasta secerişului " care va fi „luată" (tradus) la sfârşitul necazului. Soţia lui Lot „s-a uitat înapoi" (vezi ***Gen. 19:21-25***) şi a devenit un „stâlp de sare". Sarea este pentru pământ , iar pentru cei pământeni (vezi Mt. 5:13). Soţia lui Lot îi reprezintă pe cei care „pierd" „chemarea cerească" şi SLAVA Împărăţiei de a „domni" cu Isus, dar ei sunt meniţi să devină „stâlpi" în împărăţia pământească, să exercite o influenţă pozitivă, salutară şi păstrătoare asupra celor care vor trăi în împărăţia pământească.

Atât de puţini înţeleg mare parte din viaţa şi învăţăturile lui Isus, deoarece au fost „spălaţi pe creier" de tradiţiile bisericeşti, conform cărora tot ceea ce Isus a venit să ofere (prin viaţa, moartea şi învierea Sa perfectă) este în general numit „mântuire", care oferă „viaţă veşnică" într-un loc numit „rai" pentru toţi cei care îşi exercită credinţa în Isus şi jertfa Sa. Cei mai mulţi nu au nici cea mai mică idee despre ceea ce fac cei din acel „rai", cu excepţia faptului că se bucură de o „vacanţă" perpetuă de fericire destul de lipsită de scop, alături de alţi dragi mântuiţi . Adevărul şocant pe care am încercat să-l „conving" este că ceea ce se numeşte „mântuire" nu este nimic mai mult decât ridicarea pedepsei cu moartea care a venit asupra întregii omeniri prin ceea ce se numeşte „păcat" şi că o astfel de mântuire este doar primul pas în a intra în TOT ceea ce Isus a venit să ofere pentru cei care vor lua în serios CHEMAREA Sa la Ucenicie şi ÎL vor URMĂ până la capăt fără „a se uita înapoi".

Isus Însuşi este modelul pentru cei care aspiră să împărtăşească Împărăţia Lui - gloria, moştenirea comună şi stăpânirea asupra tuturor celor care îşi vor avea soarta pe pământ, pentru că tot ce ştiau sau cu ce se mulţumeau era „mântuirea". De aceea, provocarea Lui a fost întotdeauna pentru cei care credeau în El: „URMAŢI-MĂ" - permiteţi-mi să vă arăt calea, permiteţi-mi să vă disciplinez în ea, până când veţi depăşi toate piedicile şi obstacolele, veţi începe să luaţi natura Mea , veţi fi testaţi şi dovediţi şi veţi învăţa responsabilitatea, încrederea şi credinţa, făcându-MĂ singurul obiect suprem al iubirii şi supunerii voastre totale. Căci „celui ce *biruieşte* îi voi da să şadă cu MINE pe tronul MEU, aşa cum şi Eu am biruit şi M-am aşezat cu Tatăl Meu pe tronul Lui" (***Apocalipsa 3:21***). Modelul este acelaşi. Singura diferenţă este că Isus a biruit prin propria Sa virtute interioară şi hotărâre neclintită, în timp ce noi biruim doar prin harul Său neegalat -VIAŢA şi DUHUL Său Divin lucrând ÎN noi tot ce este necesar pentru a ne face „potriviţi" pentru Împărăţia şi Gloria Sa (vezi ***Filipeni 2:13***). Reţineţi că, pe măsură ce învăţaţi aceste adevăruri, mare este responsabilitatea voastră. Dar dacă le luaţi în serios şi acţionaţi în consecinţă, atunci MARE va fi răsplata voastră!

Aş vrea acum să vă duc înapoi la Luca, capitolul 9, acoperind mult mai mult din context, pentru a putea obţine o imagine şi mai clară a sensului din Luca 9:62. Vom începe cu versetul 51: „Şi când a venit vremea să fie înălţat (înălţarea Lui la glorie), Isus Şi-a hotărât să meargă la Ierusalim. Şi a trimis nişte mesageri înaintea feţei Sale. Şi s-au dus şi au intrat într-un sat al samaritenilor, ca să-I pregătească drumul. Dar nu L-au primit, pentru că faţa Lui era îndrăzneaţă să meargă la Ierusalim." (***Luca 9:51-53***. Samaritenii şi-au dat seama că era ceva diferit la Isus în această călătorie prin ţara lor. Evident, au perceput pe faţa Lui că mai întâi exista un lucru în mintea Lui, care aparent le transmitea ceva ce nu mai văzuseră până atunci: o indiferenţă completă faţă de dorinţele sau nevoile lor. Desigur, ei nu puteau înţelege că în acest moment lucrarea lui Isus pentru nevoile imediate ale oamenilor se terminase. Sosise timpul ca El să nu fie

© Biblioteca Spirituală

descurajat în niciun fel , căci trebuia să fie la timp pentru destinul Său la Ierusalim.

Versetele 54-56 relatează reacţia ucenicilor lui Isus la samariteni şi la mustrarea lui Isus adresată lor. Întrucât acest lucru nu este pertinent pentru scopul nostru, nu voi comenta asupra lui. Vreau să mă concentrez asupra atitudinii şi hotărârii lui Isus exprimate în cuvintele „Şi-a hotărât cu tărie să meargă la Ierusalim". Întrucât Isus este modelul nostru (pe calea uceniciei), există o aplicaţie spirituală pentru noi în ceea ce este exprimat în aceste cuvinte. Isus şi-a dat seama că viaţa Lui urma să se încheie cu un SCOP bine definit şi că trebuie să-şi exercite cea mai mare hotărâre pentru a atinge acel scop - fără a permite ca atitudinile sau acţiunile vreunei persoane să-L descurajeze.

Scopul nostru (dacă ne-am hotărât să- L urmăm pe Isus până la capăt) nu este un Ierusalim pământesc, ci mai degrabă Noul Ierusalim de sus, acel oraş ceresc care va fi coborât în atmosfera Pământului nostru în timpul mileniului care vine pentru a deveni casa şi sediul lui Hristos şi al „sfinţilor Săi biruitori" din care vor coborî şi se vor înălţa pentru a domni peste acest pământ. Învăţătura tradiţională conform căreia toţi creştinii „născuţi din nou" vor împărtăşi Împărăţia glorioasă a lui Hristos, centrată în Noul Ierusalim, este complet falsă. O abundenţă de Scriptură ar putea fi folosită pe această temă, dar voi folosi un singur verset pentru a spulbera acest mit. ***Apocalipsa 3:12*** desemnează un grup care va fi „imprimat" (adică „să moştenească") „numele" oraşului ceresc - „ biruitorii": „Pe cel ce *biruieşte* îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu şi nu va mai ieşi afară; voi scrie *pe* el numele Dumnezeului Meu şi numele cetăţii Dumnezeului Meu , care este noul Ierusalim. "care *coboară* din cer de la Dumnezeul Meu: şi scrie*pe* el noul meu nume."

Sper că până acum veţi începe să înţelegeţi că Isus a venit să ofere — nu doar mântuirea ca un dar gratuit care trebuie primit de „oricine" îşi exercită credinţa în El — ci şi să ofere o invitaţie şi o provocare la o „ chemare superioară " — şi despre asta este vorba în „ucenicie". Dacă nu înţelegeţi acest lucru, nu veţi putea înţelege mare parte din ceea ce a învăţat Isus. Revenind la Luca 9:62, putem înţelege că atunci când Isus a vorbit despre „a pune mâna pe plug şi a nu „privi înapoi", El a folosit o „expresie" sau o „figură de stil" pentru a sublinia importanţa unei viziuni a SCOPULUI de a fi făcut „POTRIVIT" pentru comoştenire cu El în tărâmul Împărăţiei Sale glorificate, centrat în Noul Ierusalim. Avertismentul despre a nu „privi înapoi" nu are nicio legătură cu negarea lui Hristos, pierderea mântuirii etc., ci indică un eşec de a „urma " hotărârea cuiva de a „părăsi totul" (Luca 14:33) în „urmărirea" lui Isus pentru a fi ucenicizat. de El. Este eşecul de a „îndrepta cu faţa cuiva cu fermitate spre (Noul) Ierusalim" din punct de vedere spiritual. Cuvântul grecesc tradus prin „a privi" în expresia „a privi înapoi" din ***Luca 9:62*** este blepo; şi nu indică doar actul de a privi cu ochii, ci şi de a observa cu acurateţe, cu dorinţă şi contemplare. Astfel, trebuie să înţelegem că cei care „privesc înapoi" nu sunt creştini al căror angajament total de a-L urma pe Hristos „până la capăt" este uneori „înceţoşat" de ispite momentane, indecizii şi dorinţe pentru ataşamente materialiste şi relaţii compromise care le „invadează" gândirea din când în când - ci mai degrabă cei care, prin contemplare deliberată, cedează dorinţelor egoiste care încep să aibă prioritate faţă de prima lor (principală) iubire (***Apocalipsa 2:4***) pentru Isus Hristos şi de disponibilitatea de a „suferi pierderea tuturor lucrurilor (dacă este necesar) de dragul VICTORIEI". Hristos şi calificarea pentru „chemarea cerească", aşa cum o exprimă apostolul Pavel (***Filipeni 3:8, 13-14***).

Contextul din ***Luca 9:51-62*** pare să indice, de asemenea, că „privirea înapoi" nu se referă doar la cei care caută cu adevărat să înceapă să-L urmeze pe Isus până la capăt, dar sunt descurajaţi să facă un fel de compromis, ci şi la cei care „ îşi prefac " intenţia de a-L urma pe Isus până la capăt, dar sunt în realitate nesinceri sau se auto-amăgesc. În timp ce Isus călătorea în această ultimă călătorie, după ce Şi-a hotărât să meargă la Ierusalim, au venit la El trei bărbaţi şi s-au oferit să-L urmeze. Care au fost motivele lor, nu ştim. Poate că încercau doar să-L impresioneze, dar Isus a perceput lipsa lor de angajament deplin . Primul a venit şi a zis: „Doamne, *Te voi urma oriunde Te vei duce* ". Cel puţin prin cuvintele Sale, acest om „şi-a pus mâna pe plug". Dar Isus a discernut ceva mai adânc în inima lui (vezi ***Ioan 2:23-24***). Răspunsul Său a indicat că ştia că omul nu va fi capabil să facă sacrificiile şi să îndeplinească condiţiile pentru a-L

© Biblioteca Spirituală

urma. Implicaţiile spirituale pentru noiVoi comenta prin intermediul unui articol retipărit, care a apărut într-una dintre primele mele publicaţii, pe care îl voi adăuga la sfârşitul acestui studiu.

În Luca 9:59, citim că Isus i-a zis altuia: „Vino după Mine". Dar el a zis: „Doamne, *lasă*- mă mai întâi să mă duc să îngrop pe Tatăl meu". Răspunsul său a fost un eufemism pentru a refuza invitaţia, deoarece evreii îngropau în douăzeci şi patru de ore şi nu ieşeau din casă timp de zece zile. Isus a răspuns atunci: „Lasă morţii să-şi îngroape morţii; dar du-te şi propovăduieşte Împărăţia lui Dumnezeu". Isus foloseşte o figură de stil prin care un cuvânt este folosit de două ori în aceeaşi propoziţie cu două înţelesuri: „lasă morţii să-şi îngroape trupurile lor". În cele din urmă, un altul i-a zis lui Isus: „Doamne, *Te* voi urma ; dar lasă-mă mai întâi să mă duc să-mi iau rămas bun de la cei ce sunt acasă la mine". Isus a perceput această scuză ca pe o şovăială interioară care, în cele din urmă, se va manifesta printr-o lipsă de dorinţă de a „ duce la bun sfârşit". (***Luca 9:61-62***)

[O atitudine de responsabilitate]

Aceasta ne aduce înapoi la ceea ce a fost introdus la începutul acestei părţi a studiului nostru despre Ucenicie: cea a responsabilităţii . Nu este responsabilitatea capacitatea de a întreprinde orice acţiune este necesară şi de a o duce la bun sfârşit ? - manifestând astfel calităţile de fiabilitate , încredere şi credinţă . Cei care vor fi aleşi („alesii") să participe alături de Isus în Împărăţia Sa „dominătoare" trebuie să lase Duhul lui Dumnezeu să dezvolte aceste calităţi în fiinţa lor interioară. În Apocalipsa 17:14, citim că cei care sunt CU Domnul domnilor şi Împăratul împăraţilor sunt „ chemaţi şi aleşi (aleşi) şi credincioşi ". Vom întâlni din nou acest cuvânt „credinţă" pe măsură ce dezvoltăm această temă a responsabilităţii.

Pe măsură ce Isus şi-a ucenicizat urmaşii, El a căutat prin multe mijloace să-i înveţe şi să-i impresioneze cu putere despre importanţa responsabilităţii. Modul CHEIE de a face acest lucru a fost prin intermediul pildelor despre „administrare". Amintiţi-vă că Isus a spus pilde pentru cei care aveau „urechi să audă" (***Marcu 4:9, 23 etc***.); cei care sunt interesaţi de mai mult decât simpla „mântuire" şi de ceea ce pot primi de la Domnul, cei care au auzit chemarea la ucenicie şi sunt dispuşi să fie pregătiţi pentru responsabilitatea Împărăţiei .

[Înţelegerea „administraţiei]

În cultura din vremea lui Isus, „administratorii" erau foarte des întâlniţi. Un administrator era cineva care supraveghea şi gestiona proprietatea, finanţele sau alte treburi ale altei persoane . Cei suficient de bogaţi puteau angaja o persoană sau mai multe persoane pentru a le gestiona treburile sau, mai des, deţineau sclavi cărora li se dădeau diverse responsabilităţi în domeniul Stăpânului, de la mici la mari. Pe măsură ce un sclav se dovedea responsabil şi demn de încredere, i se dădeau responsabilităţi mai mari. Adesea, un sclav dovedit şi de încredere era numit „guvernator" al copiilor Stăpânului său, pentru a-i învăţa conduita şi manierele corecte şi pentru a le oferi orice disciplină era necesară .

Probabil exemplul principal de administrator credincios din Biblie (în afară de Isus, care a fost un administrator al „treburilor Tatălui" Său şi de exemplul nostru) a fost cel al lui Iosif. Iosif a fost vândut de fraţii Săi ca sclav şi dus în Egipt. Potifar , un ofiţer al faraonului, căpitanul gărzii, l-a cumpărat pe Iosif. Iosif s-a comportat într-un mod atât de potrivit, încât Potifar l-a făcut supraveghetor (administrator) peste toate treburile casei Sale. El a avut atâta încredere în Iosif încât Gen. 39:6 spune: „Şi a lăsat tot ce avea în mâinile lui Iosif; şi nu ştia *ce* avea , *decât* pâinea pe care o mânca." Apoi a venit o încercare supremă. Puterea lui Potifar Soţia ei şi-a dorit ca Iosif să „se culce cu ea". Dar Iosif, hotărât să acţioneze responsabil şi să fie credincios Stăpânului său, a refuzat. (Citiţi cuvintele sale în Gen. 39:8-10). Drept urmare, a fost trădat şi a trebuit să petreacă câţiva ani în închisoare. Ştiţi povestea. Psalmul 105:18-19 spune despre Iosif: „a cărui picioare au fost rănite cu lanţuri: a fost pus în fier, până la vremea când a venit cuvântul său: cuvântul Domnului l- a încercat ". Dar în timp ce era în închisoare, Iosif a ales să se încreadă în Domnul şi în Cuvântul Său; a ales să înveţe mai degrabă decât să „ ardă " (de mânie); a devenit mai bun decât să se amărească . A acţionat atât de responsabil şi s-a dovedit a fi atât de demn de încredere., că a

© Biblioteca Spirituală

fost promovat la funcţia de „administrator şef" peste toţi ceilalţi prizonieri (Gen. 39:21-23). Acest tip de comportament responsabil l-a pregătit să fie ridicat la conducerea întregului Egipt sub faraon (***Gen. 41:39-40***).

Preaiubiţilor, acesta este un TIP pentru noi. Unul dintre scopurile uceniciei este de a ne pregăti pentru poziţii de responsabilitate în Împărăţia viitoare a lui Hristos. Isus clarifică acest lucru în două dintre „pildele Sale despre administrare". În ceea ce numim „pilda talanţilor" (***Matei 25:14-30***), bazată pe principiul că „cui i se dă mult, i se cere mult", slujitorii (administratorii) care au acţionat responsabil au fost lăudaţi cu cuvintele: „Bine, *slugă* bună şi credincioasă (administrator): *ai* fost... "„ O, credincios peste puţine lucruri , *te* voi pune peste multe lucruri ." Comparaţi ***Matei 25:20*** şi 22 şi observaţi că cui i s-a dat mai mult, [de la el] i s-a cerut mai mult. În „parabola minelor" găsită în ***Luca 19:12-27***, Isus oferă o indicaţie şi mai specifică a viitoarelor posturi de conducere în Împărăţia Sa prin cuvintele Sale adresate unor slujitori (administratori): „Atunci a venit cel dintâi şi a zis: «Doamne, mina *ta a* adus zece mine!» Şi Isus i-a zis *:* «Ei bine, *tu* „ Rob bun, pentru că *ai* fost credincios în puţine lucruri , ai stăpânire peste zece cetăţi ." Şi a venit al doilea, zicând: „Doamne, mina *ta a* adus cinci mine." Şi i-a zis tot aşa: „[Şi *tu*] fii peste cinci cetăţi ."

[„Credincioşia:" Reperul administrării]

Observaţi că recomandarea şi „darnarea" în Împărăţia lui Hristos sunt pentru cei care au fost credincioşi . Pavel spune în 1 Corinteni 4:2 că „se cere de la administratori să fie găsit un om credincios ". Credincioşia implică disponibilitatea de a accepta responsabilităţile tot mai mari ale uceniciei, devotament fără compromisuri faţă de Învăţătorul (Isus) mai presus de orice altă persoană sau lucru, încredere în Domnul şi rămânerea fidelă angajamentului nostru necondiţionat faţă de El prin TOATE experienţele încercătoare pe care El le aduce fiecăruia dintre noi ca parte a...„rafinare" şi pregătire pentru viitoarele „roluri" ale Împărăţiei, precum şi oferirea de oportunităţi de a ne afirma loialitatea faţă de Domnul nostru în diverse presiuni şi circumstanţe dificile .

În contextul „administrarii", credincioşia înseamnă că suntem „administratori" responsabili şi de încredere a TOT ceea ce ne-a dat Dumnezeu - vieţile noastre şi tot ceea ce ne-a binecuvântat, atât spiritual, cât şi material. Pavel ne spune în ***1 Corinteni 6:19-30***: „... *voi* nu sunteţi ai voştri. Căci *aţi* fost cumpăraţi cu un preţ. Proslăviţi, deci, pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu." Trupul (şi bogăţia materială) şi duhul (şi bogăţia spirituală) nu pot fi separate: ele sunt interconectate atunci când ne gândim la responsabilitatea noastră de administrare înaintea lui Dumnezeu. Isus a spus-o astfel: „Deci, dacă n- *aţi* fost credincioşi în mamona nedreaptă (bogăţia materială), cine vă va încredinţa adevăratele bogăţii? (bogăţia spirituală) — ***Luca 16:11***.

[Principii ale administrării aplicate]

Există două moduri de a aplica acest principiu al administrării: (1) În ceea ce priveşte progresul şi creşterea noastră prezentă în Domnul; (2) În ceea ce priveşte pregătirea noastră pentru viitoarea Împărăţie. În primul rând, „adevăratele bogăţii", în ceea ce priveşte experienţa noastră prezentă, cuprind toate binecuvântările şi beneficiile pe care le primim ca urmare a relaţiei noastre personale cu Isus Hristos, care îmbogăţesc şi dezvoltă „omul dinăuntru" al „inimii" (ADEVĂRATUL nostru sine — duhul şi sufletul uman, cu toate facultăţile şi potenţialul lor infinit) datorită infuziei de VIAŢĂ şi DUH a lui Hristos care lucrează înăuntru pentru a aduce „roade" *lui* Dumnezeu (***Ioan 15:8***) şi a ne transforma în chipul şi asemănarea Fiului lui Dumnezeu (Romani 8:29). Prea vastPentru a trata aici, acest subiect al „adevăratelor bogăţii" pentru „omul dinăuntru", care aduce „VIAŢĂ din belşug" şi „o bucurie negrăită şi plină de slavă" (***Ioan 10:10, 1 Petru 1:8***), poate fi cel mai bine rezumat într-o rugăciune a apostolului Pavel pentru creştinii din Efes , aşa cum este consemnată în Efeseni 3:14-21: „De aceea, îmi plec genunchii înaintea Tatălui... ca să vă dea, după bogăţia slavei Sale, să fiţi întăriţi cu putere, prin Duhul Său , înomul dinăuntru; pentru ca Hristos să locuiască (tot mai mult) în inimile voastre , prin credinţă; şi fiind înrădăcinaţi şi întemeiaţi în dragoste, să puteţi pricepe (să vă

© Biblioteca Spirituală

însuşiţi) împreună cu toţi sfinţii care este lărgimea, lungimea, înălţimea şi adâncimea şi să cunoaşteţi dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoaştere, pentru ca să fiţi umpluţi până la toată plinătatea lui Dumnezeu. „Iar a Celui ce poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, prin puterea care lucrează în noi, a Lui să fie slava în Biserică şi în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor. Amin." (versiunea NAS). Citirea pasajului de mai sus din versiunea amplificată este foarte utilă.

Acum, ideea pe care vreau să o subliniez, bazată pe cuvintele lui Isus din Luca 16:11, este că gradul în care suntem capabili să înţelegem şi să experimentăm „adevăratele bogăţii (spirituale)" în viaţa prezentă depinde în mare măsură *de* cât de credincioşi suntem în administrarea banilor şi a lucrurilor materiale pe care Dumnezeu ni le încredinţează . Experienţa mea, de-a lungul multor ani de pastorat , a fost că acei creştini care nu „...cu bucurie (2 Corinteni 9:7) şi DARUIESC cu credinţă din substanţa lor materială (zeciuială şi daruri) lui Dumnezeu, au dificultăţi în a înţelege adevărurile scripturale dincolo de ceea ce este elementar şi, de obicei, nu au interesul sau receptivitatea din inimă care îi permit Domnului să-i conducă în tărâmurile mai profunde ale Cuvântului şi Duhului Său, care ar putea fi caracterizate drept „adevăratele bogăţii". (Vezi Matei 6:21 pentru comori materiale şi inimă)."

În al doilea rând, trebuie să înţelegem acest pasaj scriptural (***Luca 16:11***) în legătură cu pregătirea noastră pentru Împărăţia Gloriei a lui Hristos . Este destul de evident că „adevăratele bogăţii" sunt altceva decât orice lucru material , deoarece sunt puse în contrast cu „mamona nedreaptă", care este evident bani şi lucruri materiale. Prin urmare, „adevăratele bogăţii" ar indica moştenirea noastră în „ tărâmul superior " al ceea ce este etern şi permanent., în contrast cu tărâmul temporal, trecător şi schimbător al pământului şi materialului. Pavel spune în ***2 Corinteni 4:17-18*** că „nenorocirile noastre uşoare şi de o clipă lucrează pentru noi o greutate veşnică de slavă, mult mai mult decât atât, cât şi *mai* veşnică ; în timp ce nu ne uităm la lucrurile care se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare , pe când lucrurile care nu se văd sunt veşnice ". În plus, cuvântul grecesc tradus prin „adevărate" în expresia „adevărate bogăţii" este alethinos, ceea ce înseamnă adevărat: adică autentic, real, substanţial, neschimbat - deci la fel de „etern" ca Dumnezeu Însuşi. Comparaţi acest lucru cu II Corinteni 4:17-18, citat mai sus, unde Pavel declară că doar ceea ce nu se vede este „etern"; în timp ce ceea ce se vede (lucrurile fizice şi materiale) este „temporal". Cuvântul grecesc este proskairos, ceea ce înseamnă „doar pentru ocazie, adică temporar, a dura pentru o vreme, pentru o perioadă, temporal". Astfel, în gândirea mea, cel puţin din punctul de vedere al cosmologiei lui Dumnezeu şi în ceea ce priveşte venirea Împărăţiei Sale, „adevăratele bogăţii" se referă la tărâmul glorificat (ceresc), în contrast cu tărâmul Împărăţiei pământeşti.

[Expunerea pildei administraţiei]

Versetul cu care m-am ocupat (Luca 16:11) face parte dintr-o parabolă a administraţiei , prin care Isus învaţă prin contrast. El prezintă mai întâi eşecul lui Israel ca naţiune administratoare a Sa sub Vechiul Legământ şi apoi contrastează acest lucru cu ceea ce El cere de la cei care ar fi „administratori credincioşi". Sub Vechiul Legământ, Israel era naţiunea administratoare a lui Dumnezeu., încredinţat cu manifestarea Împărăţiei Sale pe pământ. Lui Israel i s-a dat mult; de aceea mult i s-a cerut (vezi Romani 9:4-5). Dar Israel a eşuat lamentabil în responsabilităţile sale de administrator. Acest lucru ne este descris în parabola din Luca 16:1-2: „Şi a zis *ucenicilor* Săi: «Un om bogat avea un administrator. Şi acesta a fost învinuit *la* el că îi risipeşte averea. Şi l-a chemat şi *i -a zis* „Cum aud acestea despre *tine*? Dă socoteală de ispravnicia *ta, căci s-ar putea* să nu mai fii ispravnic." În loc să-şi mărturisească greşeala şi să se pocăiască, permiţându-i Stăpânului să-l repună în slujba sa şi, după un timp în care a dovedit că este demn de încredere, fiind restaurat în ceea ce priveşte administrarea sa, omul din parabolă a recurs la o cale complet diferită. Nu o voi cita, dar puteţi citi despre ea în ***Luca 16:3-7***.

Administratorul necredincios din parabolă reprezintă naţiunea evreiască în momentul în care Isus a venit să-i „cheme să dea socoteală de ispăşirea lor". Isus i-a mustrat pentru eşecul lor. Dar ei au refuzat chemarea Lui la pocăinţă . Au spus: „ Nu vrem ca acest om (însuşi Dumnezeul lor

© Biblioteca Spirituală

în trup omenesc) să domnească peste noi " (***Luca 19:14***). Isus a rostit judecata asupra lor (***Matei 23:37-39***) şi cunoaştem relatarea istorică a modului în care au fost...alungaţi din administrarea lor şi din ţara lor (***Luca 21:22-24***). După cum este ilustrat de omul din parabolă (***Luca 16:3-8***), evreii au recurs la a trăi după propria lor viclenie , pentru a putea fi primiţi în „casele" (ţari neamurilor.

Nu-mi pot face timp să intru în întreaga semnificaţie a tacticilor folosite de omul din parabolă şi împlinirea lor în istoria evreilor. Dar, pentru a arăta adevărul prin contrast , descoperim că omul din parabolă este lăudat de Învăţătorul său pentru că [a acţionat] „cu înţelepciune" (mai bine tradus prin „cu viclenie" - căci folosea „înţelepciunea" pe care Iacov o numeşte „pământească, senzuală, diavolească", nu „înţelepciunea care este de sus" -(vezi Iacov 3:13-18). Motivul acestei laude este de a conduce la învăţătura fundamentală a acestei pilde; că „fiii veacului acestuia sunt mai înţelepţi în neamul lor decât fiii luminii" (16:8). „Ispravnicul nedrept" (în această pildă, care îi înfăţişează pe evrei), pentru a-şi asigura viitorul , a început să adopte principiile acestei lumi : practici discutabile în manipularea finanţelor şi a afacerilor pentru a-şi promova propriile interese.căutând să „cumpere" prieteni intră în graţiile altora, dar numai în scopuri egoiste.

Acum vine versetul „problemă" (16:9). Aşa cum este tradus în majoritatea versiunilor Bibliei, se pare că Învăţătorul le spune „copiilor luminii" să „imite" aceleaşi tactici ca „administratorul nedrept". Acesta este modul în care se predică de obicei: „folosiţi-vă banii pentru a vă face prieteni". Dar, iubiţilor, aceasta este o parabolă prin contrast . Spunând parabola, Isus ilustrează mai întâi cum un „administrator" nu este a acţiona: mai întâi acţionând iresponsabil, risipind bunurile stăpânului său, apoi agravându-şi şi mai mult conduita iresponsabilă prin împietrirea inimii sale şi adoptarea principiilor acestei lumi pentru a-şi asigura viitorul.

În schimb, Isus enunţă apoi principiile după care copiii luminii trebuie să trăiască pentru a fi administratori responsabili , pentru a-I fi pe plac Stăpânului nostru (Isus) şi pentru a ne asigura viitorul în Împărăţia LUI. Pentru a înţelege corect această parabolă, cred că versetul 9 ar trebui pus sub forma unei întrebări, cu un răspuns negativ implicit. Voi cita acest verset din „Biblia vie", care transmite ideea corectă, cel puţin în ceea ce priveşte punctuaţia. „Dar să vă spun să vă comportaţi aşa, să cumpăraţi prietenie prin înşelăciune? Vă va asigura aceasta intrarea într-o casă veşnică în ceruri? Nu! " Aceasta face o trecere sensibilă la versetul 10, unde Isus prezintă cerinţele unui adevărat administrator în contrast cu cel care L-a dezamăgit pe Stăpânul său. Voi cita versetele 10-12: „Cine este credincios în cele mai puţine lucruri este credincios şi în cele mari; şi cine este nedrept în cele mai puţine lucruri este nedrept şi în cele mari."„Dacă deci n- *aţi* fost credincioşi în mamona nedreaptă, cine vă va încredinţa adevăratele bogăţii? Şi dacă n-aţi fost credincioşi în ce este al altuia, cine vă va da ce este al vostru ?"

[Căutarea responsabilităţii vs. Căutarea autorităţii]

Preaiubiţilor, această scurtă serie despre Ucenicie a vrut să fie doar o trecere în revistă generală a subiectului, acoperind ceea ce eu consideram a fi elementele de bază . Şi unul dintre cele mai importante elemente de bază este cel pe care am încercat să vi-l prezint în acest studiu final: că suntem responsabili , direct proporţional cu ceea ce am primit (ne-a fost încredinţat) de la Domnul - fie că este vorba de lumină şi înţelegere spirituală , daruri şi slujiri; fie că este vorba de lucruri materiale... bunuri. Se aplică acelaşi principiu: „cui i se dă mult, i se cere mult" (***Luca 12:48***). Trebuie să răspundem cu responsabilitate (credinţă, credinţă, credincioşie).

Îmi amintesc că am citit odată în Reader's Digest o perspectivă importantă, într-un citat al preşedintelui General Motors. El spunea: „Dacă vezi un om care aspiră la autoritate, priveşte-l, te va răni. Dacă vezi un om care aspiră la responsabilităţi, binecuvântează-l, promovează-l, te va binecuvânta." După ani de pastorat , cât de adevărat am descoperit că este acest lucru. Cei care aspiră la autoritate, de obicei, îşi doresc... să se înalţe pe ei înşişi, în loc să-L lase pe Dumnezeu să-i înalţe la vremea Lui. Ei nu aduc decât suferinţă lor înşişi şi durere altora. Cei care îşi asumă responsabilitatea au o inimă de slujitor, dorind să fie administratori credincioşi ai tot ceea ce le este încredinţat.

© Biblioteca Spirituală

[Trei semne ale administrării responsabile]

Pentru a încheia acest studiu, vreau să subliniez pe scurt [ ] cele trei semne ale administrării responsabile din pasajul pe care l-am citat anterior din Luca 16:10-13. Apostolul Pavel l-a îndemnat pe Timotei să încredinţeze „oamenilor credincioşi" ceea ce îl învăţase. Nu există „semne distinctive" mai bune ale bărbaţilor (şi femeilor) credincioşi decât următoarele date de Însuşi Isus: (1) „Cine este credincios în cele puţine lucruri este credincios şi în cele mari"„...şi cine este nedrept în cele mici lucruri este nedrept în cele mari" (versiunea NAS). O, ce poveşti triste aş putea spune despre cei care doreau să aibă o slujire, un dar sau o poziţie măreaţă pentru a-I sluji lui Dumnezeu. Totuşi, ar eşua complet în a fi responsabili şi credincioşi în sarcinile „mici" care le-au fost încredinţate. Dar Dumnezeu ştie că nu poate încredinţa lucruri mai mari celor care nu au învăţat să fie credincioşi în acele lucruri care par atât de „mici" şi nesemnificative.(2) „Dacă, aşadar, aveţi „Dacă n-aţi fost credincioşi în folosirea nedreptăţii lui Mamona, cine vă va încredinţa adevăratele bogăţii?" Am tratat deja acest punct, aşa că nu voi scrie mai departe. (3) „Şi dacă n-aţi fost credincioşi în ce este al altuia, cine vă va da ce este al vostru?" „Ce este al altuia" este în primul rând ceea ce este al lui Dumnezeu. Dacă suntem „administratori" (administratori) credincioşi ai tuturor lucrurilor Dumnezeu ne-a dat: fie material, fie spiritual, atunci în Împărăţia Sa viitoare, Dumnezeu ne va da ceea ce este „al nostru". Dar există o altă aplicaţie pe care vreau să o fac pentru cei care aspiră să fie folosiţi într-un fel de slujire sau serviciu pentru Domnul. Cred că este important ca fiecare să se pună sub slujirea altuia. (cineva dovedit şi matur) să înveţe ajutându-L şi slujindu-L în orice mod posibil, făcând tot ce poate pentru a promova succesul şi a îmbunătăţi slujirea Sa (aşa cum a făcut Iosua pentru Moise şi Elisei pentru Ilie). Apoi, pe măsură ce te dovedeşti credincios în ceea ce este slujirea altuia, în timp, Dumnezeu te va binecuvânta cu propria ta slujire. Trebuie să ne dovedim credincioşi şi credincioşi faţă de ceilalţi, precum şi faţă de Domnul nostru.

Există un punct important care trebuie subliniat înainte de a încheia această parte a studiului nostru. În Luca 16:1-2 am văzut că Israel a fost demis din funcţia de administrator naţional al lui Dumnezeu din cauza iresponsabilităţii şi necredinţei. Într-o altă parabolă a administraţiei, Isus anunţă transferul acestei administraţii corporative în aceste cuvinte: „Împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi şi dată unui neam (popor) care va aduce roadele ei". „Am văzut deja că unul dintre semnele uceniciei este aducerea a multă roadă din inimă şi că numai cei care „rămân în viţă" (Isus) pot produce acea roadă. Prin urmare, „naţiunea" sau poporul căruia i se dă administrarea Împărăţiei poate fi doar aceia care sunt puşi „în Hristos" prin credinţa personală în El şi apoi „rămân" zilnic (rămân, continuă şi „trăiesc" într-o relaţie vitală cu El).

[Rodul credinţei]

Credincioşia este o manifestare a RODULUI inimii . Nu este o „lucrare". Este răspunsul inimii la responsabilităţile uceniciei datorită Cuvântului-sământă al lui Hristos (semănat în inimă - Matei 13:18-23), [] hrănit şi dezvoltat de Duhul Sfânt - ***Galateni 5:22-24***). Acum, faptele sunt importante şi se aşteaptă de la noi (Matei 5:16; Efeseni 2:10; Tit 2:14); şi cu cât se dezvoltă mai mult rod în viaţa noastră interioară, cu atât vom fi angajaţi în mai multe fapte bune, căci faptele bune sunt REZULTATUL RODULUI care iradiază din inimă.

Totuşi, este posibil (din diverse motive şi motive) ca creştinii să fie preocupaţi de diverse lucrări („ocupaţi " pentru Domnul), cu roade puţine sau „ fără rod " în inimă. Un exemplu foarte viu în acest sens este biserica din Laodiceea . Cuvintele lui Isus adresate acestei biserici indică faptul că era practic lipsită de orice rod spiritual real . Totuşi, observaţi primele Sale cuvinte adresate acestei biserici: „Cunosc faptele *tale* ", indicând o biserică plină de activităţi şi, fără îndoială, programe de acţiune socială „liberale de stânga" bine intenţionate , dar care nu izvorăsc dintr-o relaţie personală „fierbinte" şi angajată cu Isus Hristos ca DOMN şi dintr-o dorinţă din inimă de a-I fi credincios . Nu voi cita tot ce a spus Isus despre această biserică „oarbă" arogantă şi mulţumită de sine (Apocalipsa 3:14-22), dar sunt personal convins că această a 7-a şi ultima dintre cele 7 biserici la care se adresează Isus în cartea Apocalipsa reprezintă

© Biblioteca Spirituală

majoritatea bisericilor şi sistemelor bisericeşti ale creştinătăţii în aceste zile din urmă.

Dar, iubiţilor mei, vreau să observaţi că Isus iubeşte această biserică „căldicelă". În Apocalipsa 3:19, El spune: „ Eu mustru şi pedepsesc pe toţi pe care îi iubesc Eu. Fii, dar, plin de râvnă şi pocăieşte-te ". „Mustrarea" va veni când Isus „va rosti"„această biserică în necazul cel mare. Acolo, „mustrarea" va veni prin încercările dificile şi condiţiile de „puţină lovitură" ale necazului cel mare (denumite simbolic în ***Luca 12:47-48*** ca „bătăi"). Mulţimi de creştini anterior „căldicei" vor învăţa atunci repede ce înseamnă adevărata ucenicie A te adresa lui Isus Hristos înseamnă a face „tot ce vrei" pentru a obţine ceea ce Isus oferă în Apocalipsa 3:18. Dar ACUM este momentul să luăm în serios ucenicia noastră şi să nu fim „prinşi cu vederea" în acel moment. [Notă a editorului: Pentru mai multe detalii, vă rugăm să consultaţi profeţia fratelui Earl cu privire la epoca bisericii laodiceene din Misterul celor şapte sfeşnice de aur.]

[Legând credinţa şi fidelitatea]

În cele din urmă, vreau să fac o legătură între credinţă şi fidelitate. Există o relaţie strânsă. Credincioşia este de fapt expresia supremă a credinţei. Cuvintele greceşti sunt foarte asemănătoare. Cuvântul grecesc pentru credinţă este pistis , care provine dintr-un verb primitiv - peitho , care înseamnă „a convinge, a fi de acord cu dovezile sau autoritatea, a te baza pe o certitudine interioară". Astfel, credinţa este o credinţă şi o convingere interioară a adevărului lui Dumnezeu şi a Cuvântului Său, dar şi o încredere interioară în sine. pentru că cineva este convins de vrednicia lui Dumnezeu şi de ceea ce El a spus. Cuvântul grecesc pentru credincios este pistos , care provine din aceeaşi rădăcină verbală ca şi pistis (credinţă). Subiectiv, credincios înseamnă încrezător; obiectiv înseamnă demn de încredere.

Aceasta ne ajută să înţelegem credinţa, căci avem încredere (subiectiv) în Dumnezeu şi în Cuvântul Său, aducând acea convingere şi certitudine interioară care oferă un „canal deschis" pentru Dumnezeu: pentru a ne răsplăti şi a ne binecuvânta cu realitatea Sa şi a promisiunilor Sale. Aşadar, credinţa este un mijloc de a primi de la Dumnezeu (şi acesta este aspectul cel mai accentuat). Dar există un alt aspect al credinţei: obiectiv înseamnă a fi demn de încredere. (sau credincios). În acest sens, credinţa nu este doar o convingere interioară subiectivă, ci şi o angajament obiectiv, activ, al vieţilor noastre faţă de Dumnezeu, oferind un alt fel de „canal deschis" pentru ca Dumnezeu să ne permită să „TRĂIM (în ascultare activă) prin orice cuvânt care *iese* din gura lui Dumnezeu" (***Matei 4:4***); căci credinţa, dacă *n-are* fapte (ale ascultării), este moartă" (***Iacov 2:17***).

Atât subiectivul (primirea), cât şi obiectivul (dăruirea activă de noi înşine în ascultare) sunt văzute în marele capitol despre „credinţă" - Evrei 11. În Evrei 11:11 citim: „ Prin credinţă (ca o cale) şi Sara însăşi a primit putere să zămislească o sămânţă şi a născut un copil, fiindcă a socotit credincios pe Cel ce făgăduise." În Evrei 11:8 citim: „*Prin credinţă* (ca o forţă motivatoare)". „Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l primească mai târziu ca moştenire, a ascultat; şi a plecat , neştiind *unde* se duce." Credinţă şi credincioşie — ca două feţe ale aceleiaşi monede! Atât a primi, cât şi a dărui!

NU ARE UN LOC SĂ-ȘI PUNE CAPUL

[*Notă a editorului* - Acest articol a fost publicat iniţial în Vol. 1 al revistei *Fiii Manifestaţi*.]

În ***Matei 8:19-20*** citim aceste cuvinte: „Un cărturar a venit *la* El şi I-a zis: «Învăţătorule, Te voi urma *oriunde vei merge* .» Isus i- *a zis* : «Vulpile au vizuini şi păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului *n-are*„unde să-şi pună capul." Cât de ridicol să crezi că Însuşi Domnul întrupat al Gloriei vorbea doar despre faptul că nu avea un loc unde să trăiască sau să doarmă în timp ce umbla pe acest pământ. Acest lucru era cu siguranţă adevărat. Nu avea un loc pe care să-l poată numi al Său, dar trebuie să ţinem cont în mod constant că „*Mărturia lui Isus este duhul profeţiei*" (***Apocalipsa 19:10***). Prin urmare, fiecare cuvânt pe care l-a rostit poate fi distilat în modele

© Biblioteca Spirituală

profetice pentru a arăta adevăruri pentru epocile şi generaţiile viitoare. Să nu credeţi că Isus Şi-a pierdut timpul vorbind doar despre condiţiile fizice în care Se afla. El folosea aceste incidente şi circumstanţe pentru a portretiza ceva mult mai vast şi mai important decât ceea ce se vede la prima vedere. Să privim şi să VEDEM urmele maiestuosului Fiu al lui Dumnezeu.

În Matei 8:16 observăm că se spune că, când s-a făcut *seară* , „I-au adus *pe* mulţi îndrăciţi; El a scos duhurile cu cuvântul Său şi a vindecat pe toţi bolnavii". DE CE se menţionează că acest lucru s-a întâmplat seara? Doar pentru a completa spaţiul liber? Nu este oare pentru a arăta că Isus îşi imagina lucruri care se vor întâmpla la sfârşitul (seara) acestei epoci când Trupul Său va sluji cu putere şi va face lucrările pe care le-a făcut? În versetul 18, citim că Isus le-a dat poruncă ucenicilor să „se ducă *în* cealaltă parte". Tot aşa este şi Trupul lui Hristos să se ducă *în* cealaltă parte (cer) după terminând lucrarea care i-a fost dată pentru acest timp de sfârşit. În ACEST CADRU avem cuvintele Scripturii cu care începem. Un anumit scrib i-a spus lui Isus: „ *Te voi urma oriunde vei merge*„Cărturarii erau învăţaţii şi învăţătorii acelor vremuri, comparabili cu teologii şi pastorii din zilele noastre. Astfel, îi vedem portretizaţi în acest timp al sfârşitului pe cei care întreabă ce este necesar pentru a-L urma pe Domnul până la capăt. În răspunsul criptic al lui Isus este exprimată enigma pe care El a văzut-o că va predomina în acest timp al sfârşitului. CE a văzut El? „*Vulpile au vizuini*", a spus El. În ***Ezechiel 13:4*** citim: „Israele, profeţii *tăi sunt ca* vulpile „în pustietate." De asemenea, în Luca 13:32, Isus se referă la Irod ca fiind „vulpea aceea". Astfel, vedem că Isus se referea la anumite tipuri de oameni când a folosit termenul „vulpe". Dacă veţi citi Ezechiel 13, veţi vedea că Domnul îi mustra pe profeţii lui Israel pentru că vorbeau din inimile lor şi îşi urmau propriile duhuri nebuneşti. Despre ei El spune: „ *Voi* „nu s-au suit prin spărturi (spărturi) şi nu au ridicat un gard (zid) pentru casa lui Israel, ca să stea în picioare în luptă în ziua Domnului." (***Ezechiel 13:5***). Astfel, el descrie un tip de lider religios sau predicator care este interesat doar de propriile sale căi şi caută să promoveze ceea ce îi serveşte propriilor interese. „Vulpile au vizuini (bârloace)", a spus El. BÂRLOACELE sunt sistemele denominaţionale moderne care au devenit fortăreţele şi punctele de sprijin ale celor care,asemenea vulpilor, şi-au făcut un loc unde să se „culce" pentru a-şi promova propria bunăstare şi siguranţă. Şi odată cu ele, îi ţin captivi pe poporul lui Dumnezeu în tradiţiile şi obiceiurile abordării lor particulare faţă de Dumnezeu. Aceştia, la rândul lor, nu sunt dispuşi să-L urmeze pe Domnul până la punctul în care principala lor preocupare nu este unde EI vor găsi un „bârlog de siguranţă", ci mai degrabă să găsească un loc unde DOMNUL să se culce.şi-au făcut un loc unde să se „culce" pentru a-şi promova propria bunăstare şi securitate. Şi odată cu ele, ei ţin poporul lui Dumnezeu captiv tradiţiilor şi obiceiurilor abordării lor particulare faţă de Dumnezeu. Aceştia, la rândul lor, nu sunt dispuşi să-L urmeze pe Domnul până la punctul în care principala lor preocupare nu este unde EI vor găsi un „bârlog de siguranţă", ci mai degrabă să găsească un loc unde DOMNUL să se culce.şi-au făcut un loc unde să se „culce" pentru a-şi promova propria bunăstare şi securitate. Şi odată cu ele, ei ţin poporul lui Dumnezeu captiv tradiţiilor şi obiceiurilor abordării lor particulare faţă de Dumnezeu. Aceştia, la rândul lor, nu sunt dispuşi să-L urmeze pe Domnul până la punctul în care principala lor preocupare nu este unde EI vor găsi un „bârlog de siguranţă", ci mai degrabă să găsească un loc unde DOMNUL să se culce.„ci mai degrabă în găsirea unui loc unde Domnul să-l pună"„ci mai degrabă în găsirea unui loc unde Domnul să-l pună"Şi, odată cu ei, ei ţin poporul lui Dumnezeu captiv tradiţiilor şi obiceiurilor specifice abordării lor particulare faţă de Dumnezeu. Aceştia, la rândul lor, nu sunt dispuşi să-L urmeze pe Domnul până la punctul în care principala lor preocupare nu este unde vor găsi EI un „ascunziş pentru siguranţă", ci mai degrabă să găsească un loc unde DOMNUL să se odihnească.Şi, odată cu ei, ei ţin poporul lui Dumnezeu captiv tradiţiilor şi obiceiurilor specifice abordării lor particulare faţă de Dumnezeu. Aceştia, la rândul lor, nu sunt dispuşi să-L urmeze pe Domnul până la punctul în care principala lor preocupare nu este unde vor găsi EI un „ascunziş pentru siguranţă", ci mai degrabă să găsească un loc unde DOMNUL să se odihnească.nu sunt dispuşi să-L urmeze pe Domnul până în punctul în care principala lor preocupare nu este unde vor găsi EI un „bârlog de siguranţă", ci mai degrabă să găsească un loc unde Domnul să se odihneascănu sunt dispuşi să-L urmeze pe Domnul până în punctul în care principala lor preocupare nu este unde vor găsi EI un „bârlog de siguranţă", ci mai degrabă să

© Biblioteca Spirituală

găsească un loc unde Domnul să se odihnească Capul Lui. Cele de mai sus nu sunt menite să fie o acuzaţie împotriva numeroşilor pastori sinceri şi conştiincioşi care fac tot ce ştiu mai bine cu înţelegerea pe care o au. Dar este o descriere potrivită a sistemelor religioase şi a multora care ştiu care este situaţia, dar care refuză să „*abandoneze totul*" pentru a-L urma.

Isus ar fi putut folosi un alt termen de exprimare pentru a desemna lipsa unui loc de locuit pe pământ. Dar, din nou, fiecare cuvânt a fost conceput pentru a descrie adevărul. În aceste zile, El nu are un loc unde să-Şi pună CAPUL. Biblia ne învaţă că biserica este TRUPUL lui Hristos şi că El este CAPUL Trupului (***Efeseni 1:22-23, 4:15***). „A-Şi pune capul" denotă un loc (sau un popor) unde statutul de CAP este principala preocupare. Cu alte cuvinte, Domnul descrie acea perioadă în care mulţi cărturari, învăţători etc. vor veni cu vorbe prefăcute despre cum că L-ar urma până la capăt, dar totuşi vor refuza să recunoască DREPTUL SĂU ASUPRA BISERICII SALE. Domnul nu are popor în aceste zile care să fie dispus să-L lase să-şi „pună Capul jos" astfel încât să fie complet responsabil de tot ceea ce se face în Trupul Său şi unde totul este condus de El prin Duhul Sfânt.Dar ACUM a răsărit ziua în care acest popor trebuie să ia fiinţă. Etapele iniţiale sunt evidente în multe locuri.

Isus a mai spus că „păsările cerului au cuiburi". El îşi imagina acele condiţii care vor predomina în timpul sfârşitului, când sistemele religioase vor deveni precum cel descris în ***Apocalipsa 18:2***: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare şi se face un locaş de demoni, o pricină a oricărui duh necurat şi o cuşcă a oricărei păsări necurate şi urâte". Astfel, orice fel de „pasăre" religioasă îşi poate găsi un cuib undeva în sistemele religioase de astăzi.dar Fiul Omului nu are unde să-Şi pună capul, căci conducerea Lui nu este binevenită sau căutată de conducătorii religioşi de astăzi.

Imediat după cuvintele pe care tocmai le-am tratat, găsim în Matei 8:21 că un alt ucenic i-a zis lui Isus: „Doamne, dă-mi *voie* să mă duc mai întâi să îngrop pe tatăl meu." Dar Isus i-a zis *:* „Urmează-mă şi lasă morţii să-şi îngroape morţii." Versiunea Berkeley redă acest pasaj astfel: „Lasă morţii să-şi îngroape morţii". Din nou, Isus folosea o situaţie contemporană pentru a portretiza un adevăr profetic. Când ucenicul a spus că vrea să meargă să-şi îngroape tatăl, nu a vrut să spună că tatăl său murise deja. Acesta era doar un mod de a spune: lasă-mă să rămân cu tatăl meu şi să am grijă de el până va muri, apoi te voi urma.Isus a spus, practic: „Lăsaţi cei morţi spiritual să-şi vadă de ai lor, voi urmaţi-Mă ACUM." Lăsând cuvintele Sale să fie spiritul profeţiei pentru zilele noastre, putem vedea că există cei care spun că vor să-L urmeze pe Domnul, dar mai întâi vor să rămână alături de denominaţiunile pe moarte spiritual, care au„Lăsând cuvintele Sale să fie spiritul profeţiei pentru zilele noastre, putem vedea că există unii care spun că vor să-L urmeze pe Domnul, dar mai întâi vor să rămână alături de denominaţiunile pe moarte spirituală care au…"„Lăsând cuvintele Sale să fie spiritul profeţiei pentru zilele noastre, putem vedea că există unii care spun că vor să-L urmeze pe Domnul, dar mai întâi vor să rămână alături de denominaţiunile pe moarte spirituală care au…"i-a tată până când simt că utilitatea lor acolo a fost completă. Dar Isus spune: lăsaţi-i pe cei morţi spiritual să aibă grijă de denominaţiunile care moare spiritual, VOI URMAŢI-MĂ. El vrea să lăsăm ceea ce moare şi să renunţăm la tot pentru a-L urma.

Epilog

Sper că veţi studia această serie despre „Ucenicie" de mai multe ori. Prea mult timp bisericile i-au adormit pe oameni cu presupunerea falsă că „*mântuirea*" este tot ce este necesar pentru a garanta tuturor gloriilor Împărăţiei lui Hristos şi tuturor... plinătatea incredibilului comoştenire cu Hristos în „*domnia Sa viitoare peste toate împărăţiile acestei lumi.*" Slavă Domnului că, în dragostea Sa nepătrunsă, El a oferit o cale simplă de eliberare de moarte şi asigurarea vieţii veşnice prin jertfa substitutivă a lui Hristos în numele nostru. Dar acesta este doar primul pas către ceea ce Dumnezeu are pentru noi. Altfel, DE CE CHEMAREA LUI ISUS la ucenicie?

Toţi ne începem experienţa creştină ca „*prunci nou-născuţi*" în Hristos (***1 Petru 2:2***). Dar, ca orice tată natural, Tatăl nostru Ceresc se aşteaptă să creştem. Numai dacă ascultăm de

© Biblioteca Spirituală

chemarea de a fi PE DEPLIN DISCIPLINAȚI de Isus, prin Cuvântul și Duhul Său, putem crește și deveni ASEMENEA Domnului nostru. „*Ucenicul nu este mai presus de învățătorul său; dar fiecare, după ce a fost desăvârșit învățat, va fi ca învățătorul său*" (***Luca 6:40***).

Deși sunt implicate fapte, ucenicia nu este un „*sistem de fapte*", ci un angajament de a cultiva o relație personală cu Isus până când Îl „cunoaștem" într-o asemenea intimitate încât dragostea Lui ne captivează și ne motivează să-L facem TOTUL nostru în TOT; eliberând astfel din ce în ce mai mult Duhul Său să lucreze în noi.

Descărcați cărți spirituale gratis din – „*Noua Revelație a lui Isus Hristos*"
Sursa: https://archive.org/details/@noua_revela_ie_a_lui_iisus_hristos